

ФАНТАСТИКА

СЕРИЯ

3000

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
БАРД

Повече от 12 000 години бушува война за човешката
раса. Настава време за последната битка!

ЗОНА Б

ЛЕГЕНДАТА

РОБЪРТ ДОХЪРТИ

РОБЪРТ ДОХЪРТИ

ЗОНА 51: ЛЕГЕНДАТА

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

ОТ СОЛОМОНОВИЯ ХРАМ ДО МЪГЛИТЕ НА АВАЛОН — ТЕ СА БИЛИ НАВСЯКЪДЕ!

А СЕГА СА ЕДИНСТВЕНАТА НИ НАДЕЖДА...

Родени на планета в спиралното рамо на нашата галактика, след една кървава революция те се превърнали в „богоубийци“ — човеци, въстанали срещу тиранията на аирлианците, които ги отглеждали, за да ги пратят в нескончаема галактическа война. Но сега Дончадах и Гуалкмай летят към планетата Земя, където аирлианците са изградили своя база на остров, наречен Атлантида. За мъжа и жената, изгубили всичко на родната си планета, това е пътят на истината.

Предстои им да кръстосват епохи и страни — от египетските пирамиди във времето на фараоните през улиците на Древния Рим до земята на крал Артур. Двамата удължават живота си благодарение на аирлианската технология, за да могат да охраняват две чудни реликви — Граала и Ескалибур, защото някой ден дремещото зло може отново да се надигне. И те ще чакат този миг, за да помогнат на човечеството да оцелее...

1.

529 г.сл.Хр., Камлан, Англия

Кралят умираше, а с него и надеждата за една нова епоха. Това беше ясно за неколцината оцелели рицари около окървавеното тяло в центъра на тресавището, където се бяха изправили срещу армията на Мордред. Имаха достатъчно боен опит от последните години, за да разпознаят смъртоносната рана. Освен това си даваха сметка, че никой друг, освен Артур, не е способен да изведе Англия от мрачната епоха, която тегнеше над тази злочеста страна, откакто се помнеха. Мимолетната надежда за мир и просперитет сякаш изтичаше в тресавището заедно с кръвта на краля.

Парсивал бе прегърнал краля през раменете и се оглеждаше като обезумял. Най-верният от онези рицари, които се бяха събирали около Кръглата маса, обвързан с клетва и меч, сега изпитваше пълна безпомощност.

— Къде е Мерлин? — провикна се той.

Ако някой наистина можеше да спаси краля, това бе Мерлин, но от магьосника днес нямаше и следа. Всъщност тъкмо заради Мерлин и Светия Граал, който според мълвата беше у него, се бяха срещнали днес двете армии. Битката бе започнала още призори и бе продължила с нарастващо ожесточение през целия мрачен ден. Разразилата се по-късно буря бе приглушила виковете и писъците на ранените и умиращите. Малко след началото на сражението тресавището бе покрито с гъста мъгла, но съратниците на Артур все още чуваха от време на време сблъсък на метал в метал, което означаваше, че боят не е приключил.

Засега бяха в безопасност, макар че никой не знаеше какъв ще бъде изходът от сражението. Бяха издърпали краля веднага след раняването му и го бяха пренесли през тресавището до този малък и сравнително сух хълм. Тръстиките и плътната мъгла засега ги скриваха напълно от останалите участници. Според оскъдните вести тяхната

армия бе на път да изгуби битката, макар че Гауейн бе успял да нанесе тежък удар на Мордред.

Една увита в наметало фигура се появи откъм мъглата.

— Спри, вещице! — провикна се Парсивал и вдигна предупредително меч.

Жената замря неподвижно като дърветата зад нея. Отметна назад черната си качулка и разкри бледо лице, изпито и уморено. Косата ѝ беше черна, късо подстригана, със сивкави кичури. Тя разпери ръце като знак, че идва с мир, но Парсивал не свали меч.

— Оставете ме да му помогна — рече жената.

— Моргана — Парсивал произнесе името ѝ, сякаш беше проклетие. — Никой тук не ти вярва.

— Къде е сър Гауейн? — озърна се тя.

— Мордред го посече, когато се опита да спаси краля.

Моргана отстъпи назад, сякаш думите я бяха блъснали в гърдите.

— Къде падна?

Парсивал кимна в посоката, от която прииждаше шумотевницата.

— Там някъде. Сред останалите. Мнозина погинаха днес заради теб и Мерлин.

— Не осъзнаваш какво говориш — тросна се Моргана и пристъпи към краля.

— Остани на мястото си, вещице!

— Той ще умре, ако не ме оставите да му помогна.

Парсивал сведе поглед. Артур бе отворил очи и едва забележимо кимна. Парсивал се подчини и се отдръпна настрани.

Моргана коленичи до краля. Ръцете ѝ се плъзнаха по ризницата до мястото, където бе разкъсана от удара. Тя чевръсто откъсна парче от наметалото си и го затъкна в отвора. Груб, но поне за момента ефикасен метод да спре кръвта.

— Защо ми помагаш? — прошепна едва чуто Артур.

— Защото искам да живееш, поне докато твоите рицари те отнесат на Авалон. Там ще предадеш меч на Наблюдателя, който те очаква. И ще възстановиш равновесието.

Артур едва-едва поклати глава.

— Не мога да го направя.

— Ако откажеш, ще те оставя да издъхнеш и сама ще отнеса меч. Ти дойде тук, за да върнеш мира, но не успя. Предай сега меч на

Наблюдателите и те ще довършат започнатото.

— Коя си ти? — попита Артур. — Служеше и на двете враждуващи страни, предаде ме, сетне предаде и Мордред. На кого всъщност служиш?

— На човеците.

Артур помълча няколко секунди, сякаш преосмисляше чутото.

— Ти си Наблюдател?

— Нещо повече от Наблюдател — отвърна Моргана. — Предай меча на Наблюдателя от Авалон.

Лицето на Артур трепна.

— Коя си ти? — повтори той със слаб глас.

Моргана не отговори и очите на краля се склопиха. Тя напъха още едно парче плат в отвора на ризницата, надигна се и погледна към Парсивал.

— Отнесете го в Авалон.

— Но на острова има призраци! — възрази стреснато рицарят.

— Отнесете го — повтори Моргана. — Там е едничката му надежда. И вашата също. — Тя се отправи в посоката, където може би лежеше Гауейн.

— Къде отиваш? — попита Парсивал.

— Да се уверя, че Мордред е обречен.

Веднага щом Моргана се изгуби от поглед, Парсивал издаде нареждане да вдигнат ранения крал. След това се наведе и пое положения на гърдите му меч. Екскалибур. Причината за започването на тази война преди няколко години. Въпреки че бе взел участие и в тази битка, острието му не беше нацърбено, а гладко и наточено. Дръжката не се отличаваше с богата украса, каквато имаха повечето мечове в онези времена, но въпреки това оръжието даваше усещане за власт и сила. Парсивал загърна меча в наметалото си, даде сигнал и процесията се отправи на север — към легендарния остров Авалон.

У Моргана се бореха чувството за дълг и любовта. Ако Парсивал бе казал истината — а нямаше причини да подлага думите му на съмнение, той бе най-честният и най-благородният от всички рицари на Кръглата маса, тогава нямаше смисъл да бърза да намери Гауейн.

Ала очите ѝ се стрелкаха насам-натам из мъглата с надежда да зърнат познатата ризница.

От мъгливата пелена изплува неясна фигура. Беше рицар, стиснал забралото си с ръце — от процепа шуртеше кръв. Той изстена болезнено. Скоро щеше да се превърне в храна на лешоядите. Малко по-нататък Моргана прескочи още неколцина тежко ранени воители — двама от тях вече бяха съблечени от селяците, които мародерстваха на воля в мъглата.

Но по-нататък трупове станаха повече. Бяха на купчини по местата, където се бяха срещали двата вражески фронта. Някои бяха издъхнали в прегръдките на своите врагове. Моргана спря и си пое дъх. Беше почувствала някаква промяна. Тя завъртя глава и се заслуша. Вече не се чуваше шумът от сражението. Битката бе приключила, макар че никой не можеше да назове името на победителя. Тя доту приглушени гласове някъде от посоката, в която се движеше и забърза натам. Подмина няколко шатри и се досети, че е навлязла в лагера на Мордред. Армията му бе заела позиции в западния край на тресавището, докато Артур се бе разположил на източния. А някъде в самия център, където растителността бе най-гъста, бе скътано леговището на Мерлин — дирен и от двете армии заради Граала.

Моргана забеляза няколко рицари с привързани на ръцете сини шарфове — знака на армията на Мордред. Затворени зад железните брони, противниците трудно се разпознаваха — ковачите работеха не за чест и слава, а за пари и доспехите на едните и на другите си приличаха. Ето защо рицарите на Мордред носеха сини шарфове, а воините на Артур — червени. Моргана видя двама с гербове с орли на гърдите — това бяха Водачи от личната охрана на Мордред. Тези двамата трябваше да ги държи под око. Рицарите бяха надвесени над нечие тяло. Върху гърдите на ранения бяха инкрустирани летящи дракони — с умение, каквото нито един майстор на доспехи в Англия все още не владееше.

Мордред.

Моргана познаваше добре тази броня. В лагера никой не се опита да я спре. Тук тя бе своя. Рицарите се отместиха и я допуснаха съвсем близо до узурпатора.

— Отдръпнете се назад — нареди им тя.

Послушаха я — с изключение на двамата Водачи, които не пожелаха да отстъпят и на крачка от онзи, когото бяха програмирани да охраняват. Тези двамата не действаха по своя воля, а бяха подчинени изцяло на съществуването, което сега лежеше в краката им.

Моргана коленичи до Мордред. Водачите оголиха мечове и се приготвиха да я посекаат, ако я заподозрат, че прави нещо нередно. И Мордред, като Артур, имаше тежки рани. Тя вдигна наочника и надзърна в черните му очи, които святкаха от злоба.

— Мордред!

— Моргана — кимна той.

— Къде е Граалът?

Очите му се извърнаха към шатрата, място, което тя познаваше добре.

— Той ми принадлежи. Ти не знаеш за какво служи.

— Зная — отвърна Моргана.

— Знаеш само легендите и митовете.

— Знам истината.

Мордред смръщи лице.

— Откъде знаеш?

Моргана не отговори.

— Но без камъните — продължи Мордред, — без урим и тумин — Граалът е безполезен.

— Не съвсем — подметна тя. — Инак какво щеше да търсиш тук?

Мордред не отговори.

— Освен това истинското ми име не е Моргана.

Мордред се намръщи отново.

Тя се наведе, докато устните ѝ почти докоснаха лицето му.

— Истинското ми име е Донхад. Родена съм на друг свят, много далече оттук. Тези, на които служиш, управляваха там също както управляват тук. Но ние — хората — ги победихме. Дойдох тук, за да помогна на тези хора да победят теб и твоите господари. — Тя впи поглед в него. — Мордред, когото познават още като Сянката на Аспасия.

При тези думи тя извади кинжала, скрит под наметалото, и заби острието в шията на Мордред. От раната бликна ясна кръв. Моргана се извърна, завъртя острието в полукръг и блокира удара на единия от

Водачите, докато с другата ръка тършуваше за нещо на шията на Мордред. Когато окървавените ѝ пръсти го уловиха, тя се изправи рязко, отблъсквайки нападението на единия Водач, докато вторият полагаше напразни усилия да спре кръвта на издъхващия си господар.

Моргана бе обучавана от майстори на бойните изкуства. Тя се приведе под меча на Водача и заби острието на кинжала под мишницата му — там тялото му нямаше защита от броня. Кинжалът проникна надълбоко и тя завъртя дръжката. Водачът се строполи на земята.

Моргана се наведе над Мордред, за да вземе малката метална фигурка Ка, която висеше на шията на поваления рицар, но вторият Водач скочи на крака и нададе пронизителни викове за помощ. Измамените рицари дотичаха бързо.

Тя осъзна, че няма никаква надежда да претърси тялото и да вземе огърлицата. Не и след като Гауейн е мъртъв. Ако я убият тук, всичко ще бъде обречено. По-добре да намери тялото на своя любим. Но първо да вземе Граала. Тя се шмугна покрай един от тромавите рицари и влезе в шатрата на Мордред. Върху груба дъсчена маса бе положен покрит с бяла кърпа предмет. Щом го вдигна, разбра, че е Граалът. Сграбчи го, разпори отсрещната стена на шатрата с кинжала тъкмо в момента, когато през входа нахлуха разярените рицари, пъкна се през цепнатината и скоро се изгуби в мъглата.

Светлината на залязващото слънце едва проникваше през гъстата мъгла, застлала тресавището. Моргана крачеше бавно, влачейки краищата на окаляното си наметало. В едната си ръка държеше покрития Граал, а в другата — готовия за удар кинжал.

Миришеше на разложение и смърт. Непрестанно се препъваше в окаляни и окървавени трупове, но все още не бе открила Гауейн. Имаше и много ранени, които протягаха към нея ръце, но тя знаеше, че не може да им помогне. Вместо това понякога проявяваше милосърдие, като ги довършваше с ножа. Участ, по-добра от тази, която ги очакваше в тресавището.

Чу някакъв шум отляво и се обърна натам. Когато се приближи, забеляза три фигури в черни наметала, които си проправяха път през калната вода.

— Мерлин! — извика Моргана.

Тримата замръзнаха и този, който ги водеше, се извърна към нея.

— Какво търсиш сред мъртъвците, Моргана?

— Ти си отговорен за смъртта им — заяви тя и се приближи.

Магьосникът имаше дълга бяла брада и лицето му бе сбърчено от тревога.

— Опитах се да сторя онова, което... — поде Мерлин, но Моргана вдигна ръка. В жеста ѝ имаше такава скрита сила, че той замълча.

— Знаеш толкова малко, самозвани магьоснико! Невежите не бива да вземат инициативата.

На това Мерлин нямаше какво да отвърне.

— Да си виждал Гауейн? — попита го тя.

Мерлин посочи наляво.

— На около петдесетина метра има няколко тела. Придворни на Артур и съратници на Мордред. Вероятно това е била срещата на двете вражески линии. Предполагам, че там ще откриеш и Гауейн. Но къде е Артур? И Мордред? Не ги намерихме сред трупове.

Моргана отмести поглед от Мерлин и изгледа двамата, които го придружаваха. На гърдите си носеха медальони с изображение на пирамида с отворено око. Наблюдатели, които бяха нарушили клетвата си само да наблюдават.

— От загриженост ли питаш?

— Граалът и мечът — отвърна Мерлин и кимна към предмета под наметалото ѝ. — Къде са?

— Артур все още държи Екскалибур. Парсивал ще го отнесе в Авалон.

— А Граалът?

Моргана вдигна покривалото на странния предмет. Беше златен съд с форма на пясъчен часовник, висок четирийсет сантиметра и в двата края широк двайсет. Той се стесняваше в средата, където в момента го държеше — широчината там бе едва два-три сантиметра.

От хилядолетия този предмет бе обект на легенди и митове, разпространени сред хората по целия свят. На пръв поглед наистина приличаше на чаша, но двата му края бяха затворени. Повърхността му излъчваше златисто сияние. Наблюдателите, които придружаваха

Мерлин, паднаха на колене и склониха глави в знак на благоговение пред свещената реликва.

— Боях се, че Мордред го е отнел — въздъхна Мерлин. — Снощи ни нападнаха Водачи и го взеха.

— За малко да го загубим — рече Моргана.

Тя плъзна ръка по една от плоските златни основи. Кожата ѝ настръхна. В основата се появи отвор с широчина петнайсет сантиметра. Мерлин пристъпи напред, но останалите не помръднаха от местата си.

— Боях се да го направя — изрече той. — А и не знаех дали ще се получи.

— Защото не знаеш как се прави — отвърна Моргана и показа вдлъбнатина с диаметър около четири сантиметра под отвора. — Във всеки от тези отвори се поставя по един камък.

— И после? — попита Мерлин.

— И после той изпълнява онова, за което е предназначен. Дарява вечен живот.

— А тези камъни къде са?

— Далеч оттук. — Тя отмести ръка и отворът изчезна. — Някога бяха у мен. Преди много време и на много далечно място. — За миг тя се унесе в спомени, но бързо се върна към действителността. — Не можеш да вземеш камъните. А и Граалът е опасен. Също както и мечът. Но навярно вече и сам го знаеш. Поне засега те са над твоите способности — и на другите човеци. От теб се иска да ги прибереш и да ги скриеш на сигурно място.

— Това са могъщи... — поде Мерлин, но тя го спря.

— Огледай се. Това ще се случи с теб, ако се поколебаеш и се намесваш в неща, с които не можеш да се справиш. — Тя впи очи в неговите. — Ти наруши клетвата на Наблюдателите. Клетвата, която бе дадена по време на Първата сбирка на Авалон и която се предава през поколенията. — Моргана снижи глас, за да може само той да я чува. — Зная много повече от теб и другите Наблюдатели. Била съм на онази сбирка. Аз написах клетвата.

— Това е невъзможно! — възрази Мерлин. — Било е преди хиляди...

— Преди повече от десет хиляди години — уточни спокойно Моргана. — Живея на тази планета от много време. Стояла съм под

сянката на големия купол в Атлантида. Видях разрушаването ѝ по време на великата гражданска война между аирлианските богове. Дойдох в Англия, за да организирам бунтовните жреци, които станаха първите Наблюдатели. Бях свидетел на издигането на първия камък на Стоунхендж. Сражавам се с тези създания — аирлианците — и с техните слуги, откакто съм на тази планета. Виждала съм неща, които не можеш да си представиш. И през цялото това време до мен беше Гауейн. Слушай сега какво ще ти кажа, Мерлин Наблюдателя — от тук нататък ще правиш каквото ти наредя. Ще вземеш Граала и Екскалибур. Ще отидеш на покрива на света и ще ги скриеш там. Така че някой ден човеците да се изкатерят там и да ги вземат — но само когато настъпи подходящият момент. Когато сме готови да се изправим срещу онези, които управляват чрез сенките.

— И кога ще бъде това? — попита Мерлин.

Моргана въздъхна.

— След много време, за жалост. Отвъд представите ти на простосмъртен.

Тя пхна ръка под наметалото си и извади верига, на която висяха два предмета. Единият беше метална фигурка, изобразяваща две молитвено склучени ръце. Вторият бе медальон като тези, които носеха Мерлин и останалите, но за разлика от тях бе от злато.

— Познаваш ли го?

— Чел съм за него — прошепна магьосникът, който все още обмисляше чутото. — Това е символът на водача на нашия орден. Писано е, че е изчезнал много отдавна.

— Но не е — отвърна Моргана. — Аз изчезнах с него.

— Не разбирам — прошепна отново Мерлин.

— Затова ще правиш каквото ти наредя. Аз основах ордена на Наблюдателите много, много отдавна и все още го управлявам. Аз притежавам символа.

— Защо не задържиш Граала? — попита Мерлин.

— Защото и за мен е прекалено голямо изкушение.

Мерлин сведе глава и потъна в мълчание.

— Достатъчно е да се огледаш — продължи Моргана, — за да видиш какво става, когато се месиш в работи, които не разбираш. Артур не е този, за когото го мислиш. Нито Мордред. Те не са човеци.

— Артур... — поде Мерлин, но млъкна, когато много необясними неща от последните десетина години изведнъж намериха отговор.

— Още не е време — рече Моргана. — Ти се провали и заради теб загинаха мнозина. Сега ти се пада отговорността да поправиш стореното.

— Ще правя каквото ми кажеш — покори се Мерлин.

Моргана му протегна Граала.

— Вземи го. Сетне иди до Авалон и вземи Екскалибур. Ще го намериш при един Наблюдател, който живее там. Казва се Брин. — Пъхна ръка под наметалото и извади пергаментов свитък, върху който бе изрисувана карта. — Ето къде трябва да идеш. — И тя му посочи с пръст.

Мерлин се опитваше да се ориентира върху картата. Моргана му помогна, като посочи един остров в горния ляв ъгъл.

— Това е Англия... — После плъзна пръст надолу и надясно.

— Никой досега не е стигал толкова далеч — възрази Мерлин.

— Аз съм стигала и по-далеч. И ти ще го направиш. Това е благородна мисия, достойна за магьосника на Артур. — Тя сгъна пергамента и му го тикна в ръцете. Сетне се извърна рязко и отново се отправи към центъра на полесражението.

Тук трупове бяха скупчени по три един върху друг, а песъчливата почва отдолу бе пропита с кръв. Из въздуха се носеше тежка задушлива миризма. Моргана заобикаляше внимателно убитите, като надзърташе в лицата им. И друг път бе виждала подобни картини на масово изстребление.

Откри Гауейн точно там, където очакваше. В самия център на най-ужасната битка. Тялото му плуваше в една плитка локва. Моргана го сграбчи за ръцете и с огромни усилия го изтегли встрани от останалите трупове. Тялото му бе покрито с десетки рани. Очите му бяха безжизнени, невиждащо втренчени в небето. Най-тежкият удар бе попаднал върху гърдите му, разсичайки тялото му отпред хоризонтално точно над гръдната кост. Тя повдигна горната част на бронята и извика от мъка, когато откри, че острието бе минало и през неговата Ка огърлица. Двете молитвено сключени ръце бяха пресечени. Огърлицата бе унищожена.

Да свърши по такъв начин, след толкова дълъг и героичен живот! Във вонящото тресавище, сред полуразложени трупове. Във война, която нямаше да реши нищо, предизвикана от глупак, който нищо не разбираше. Тя не можеше да повярва. Не можеше да го приеме. Моргана вдигна глава към мрачното небе, сякаш би могла да зърне звездите, скрити зад тъмната пелена на облаците. От гърлото ѝ се изтръгна протяжен вопъл на болка, като на ранено животно.

2.

12 426 г.пр.Хр. по Земния календар:

Спирално рамо Кентавър, Галактика „Млечния път“

Това бе четвъртата планета около звездата, разположена там, където бе най-подходящо да възникне разумен живот. Бе избрана тъкмо по тази причина. Някога повърхността ѝ бе яркозелена, пулсираща от живот, но сега по-голямата част от сушата бе изгорена от оръжия. Четирите континента бяха превърнати в безжизнени пустини, цветущите някога градове — в руини. А там, където навремето се издигаше островът с Храма на боговете, сега се плискаше само черна вода, пълна с останки и трупове.

Войната — или по-точно бунтът — вече привършваше. Битката се водеше само на едно място — огромна площ, оградена с шестметрови дебели стени, дълга над два километра и широка осемстотин метра, разположена сред равна долина. Вътре върху грамадна метална шейна лежеше аирлианският кораб-майка. Металният кораб бе дълъг километър и половина и широк четиристотин метра. Външната му обшивка също бе от черен метал, но сега бе надупчена и прогорена от оръжията, с които го обстрелваха.

Зад стените бе отрупано огромно множество. Стоотици хиляди човеци, едва шепа оцелели от многомилиардната армия. Водеха ги няколко екипа от Богоубийци, въоръжени с единствените оръжия, които можеха да унищожават завинаги аирлианските врагове.

Донхад се намираше точно зад предната линия от Богоубийци, когато те започнаха да пробиват с насочени взривове отвори в стената на бункера. Тя не беше Богоубиец, а учен, но знаеше, че трябва да е с първите. Налагаше се да действат умело, за да отнемат инициативата от притиснатия противник.

Първият, който се промуши през взривния отвор, бе убит на място от златист лъч. Същата съдба сполетя и втория. Третият пъкна дулото на оръжието си в отвора и пусна няколко откоса на сляпо.

Богоубийците действаха в екипи от по двама души — единият бе въоръжен с автоматично оръжие, а вторият — с меч. Странна, но необходима комбинация, за да могат да се справят с аирлианците.

Донхад се приближи към стената. Името ѝ означаваше, че е най-голямата дъщеря на Дон, един от първите водачи на въстанието. Той бе разпънат на Х-образен кръст от жреците, които служеха на своите чуждопланетни господари и на техните омразни Водачи. Сега както жреците, така и Водачите бяха изтребени. Намираха се пред последното огнище на аирлианската защита и с унищожаването му щяха да премахнат властта на пришълците.

Следващият екип от Богоубийци се промуши през отвора. Този път не ги посрещнаха с огън — изглежда стрелбата бе дала резултат. Донхад ги последва. Мъжът с пушката стреляше в движение, прескачайки трупове на избити пришълци. Изстрелите му бяха насочени към последния пришълец в помещението, който изстрелваше златни лъчи с някакво издължено копие. Странното същество изведнъж рухна на земята.

Създанието бе по-високо от човеците, почти три метра на ръст. Имаше червеникава коса и уши, които се спускаха почти до раменете му. Очите бяха като на котка, но червени.

Ръцете, с които стискаше копието, бяха с по шест дълги бледи пръста.

Кръв шуртеше от раните върху гърдите на пришълеца, но Донхад знаеше от опит, че разполагат само с няколко минути, преди създанието отново да отвори очи и раните му да изчезнат. Задачата на втория Богоубиец бе да не допусне това да се случи. Той завъртя меча си с опитна ръка и отсече главата на чуждоземеца. Само този меч — откраднат от аирлианска оръжейна — можеше да попречи на „възкресяването“ на пришълеца. Върху острието бе нанесен слой, който прогаряше краищата на раната и възпрепятстваше регенерирането на клетките.

Донхад се огледа и забеляза други подобни отвори, през които нахлуваха нови екипи Богоубийци. Корабът-майка — крайната цел на тази атака — бе точно пред тях.

Мъжът с пушката бе уцелен със златист лъч от един аирлианец, който се спотайваше между краката на шейната. Донхад се стрелна напред и сграбчи пушката. Опря приклада в рамото си и стреля така,

както я бяха учили. Аирлианецът отсреща се строполи с димящи рани в гърдите.

Пришълците бяха притиснати в капан. Корабът-майка не можеше да излети, тъй като човечите вече бяха взели под свой контрол Главния страж, който контролираше изстрелването. Освен това бяха разрушили и „хищните нокти“ — бойните кораби на аирлианците. Всичко това бе станало с цената на огромни жертви и опустошаването на по-голямата част от планетната повърхност. Но дори тази цена бе за предпочитане пред робството. Донхад се надяваше, че когато всичко приключи, ще успеят да възстановят част от щетите.

Тя притича до металния крак и се притисна към хладната му повърхност. Намираше се на десетина стъпки под дъното на грамадния кораб. Вторият Богоубиец я застигна и се забави, колкото да довърши пришълеца, когото бе простреляла. Беше едър як мъж с дълга черна коса, която се спускаше до раменете. Лицето му бе като издялано от скала, между дясното му око и брадичката се извиваше зловец белег.

— Гуалкмай — представи се той, докато шареше с ръка по металната повърхност на крака.

— Донхад.

Тя правеше същото. Скоро напипа една вдлъбнатина.

— Ето тук.

Тя сграбчи окачения на шията ѝ медальон и го притисна във вдлъбнатината. Върху стената се появиха очертанията на врата, висока три метра и широка метър и половина, която се плъзна встрани. Отзад имаше шахта на асансьор.

— Да изчакаме подкреплението — предложи Гуалкмай.

Донхад поклати глава.

— Не можем да чакаме. Пришълците ще взривят кораба. Ако избухне, ще унищожи целия континент. Трябва да узнаем истината. А и Граалът сигурно е вътре.

Тя влезе в шахтата. Гуалкмай я последва, без да се двоуми. Вратата се затвори и те се понесоха нагоре.

— Бъди готов — предупреди го Донхад.

Скоро асансьорът спря. Гуалкмай изруга, когато вратата се отвори неочаквано. Двата подадоха предпазливо глави. Намираха се в коридор, който завиваше дъговидно след около петнадесет метра.

Докато се придвижваха, Донхад не сваляше приклада на пушката от рамото си. Малко по-нататък коридорът се изправи. Другият му край се губеше в далечината — изглежда преминаваше през целия кораб. Не се забелязваше никакво движение. Други коридори пресичаха този на равни интервали.

Доскоро част от огромна армия, сега двамата се чувстваха изолирани. Донхад бръкна под ризата си и извади навит на руло лист. Гуалкмай проследи движението ѝ, но отмести очи, когато тя го погледна. За своя изненада Донхад откри, че се изчервява. Тя нервно отметна коса.

— Един от нас загина, за да се доберем до тази информация — обясни, докато развиваше листа.

— Мнозина от нас трябваше да загинат — отвърна Гуалкмай и коленичи до нея. Най-много жертви бяха дали Богоубийците, които винаги се намираха в предния фронт на атаката. Гуалкмай бе един от малкото оцелели щастливци.

— Двигателите вероятно са разположени отдолу — предположи тя, докато плъзгаше пръст по схемата, която бяха откраднали от един аирлиански укрепен пост. — А контролната зала е в предния край.

И двамата знаеха, че аирлианците вероятно са монтирали някакво саморазрушително устройство, което щеше да се задейства при приближаването на човеците.

— Но тъй като ние отрязахме достъпа до контролната зала — продължи Гуалкмай, — задействането на взривното устройство може да стане само ръчно.

Донхад се надигна.

— Да вървим към залата.

Те се затичаха напред, като спираха преди напречните коридори, за да проверят за засади. Донхад ги броеше, за да се ориентира.

Тя спря внезапно при един от тях и посочи надясно.

— Оттук.

Напречният коридор бе съвсем къс и завършваше сляпо.

— Но къде... — започна Гуалкмай и в същия миг подът под краката им неочаквано тръгна надолу.

За разлика от предишния асансьор този се движеше с шеметна скорост. Шахтата, през която се спускаха, имаше черни, метални стени.

Опряна на рамото на Гуалкмай Донхад усещаше топлината на неговото тяло. Една капка пот се откъсна от челото му и тупна на ръката ѝ.

Коленете им се огънаха, когато платформата рязко спря. Заобикалящите ги стени изчезнаха и те се озоваха в просторно помещение. Под тях бе извитият търбух на кораба. Залата обхващаше цялата долна част на кораба-майка. Покрай стената имаше дълга редица машини.

— Там! — извика Донхад и в същия миг вдигна пушката.

На около стотина метра от тях айрлианец стоеше на плота на една от машините, в средата на която зееше тесен отвор. Донхад пусна един откос, но се бе прицелила твърде ниско и куршумите отскочиха от металния под. Съществото не им обърна никакво внимание, сякаш не ги забелязваше или не можеше да преустанови онова, което правеше. Донхад натисна спусъка отново, но оръжието бе празно. В бързината бе забравила да вземе резервни амуниции от сражения Богоубиец.

Без да се колебае, Гуалкмай се втурна към айрлианеца. Донхад го последва, захвърли непотребното оръжие и извади къс черен кинжал. За да стигнат до айрлианеца, трябваше да преминат по тясна метална стълбица. Гуалкмай пръв се изкачи и запрескача от плот на плот, Донхад го следваше отзад.

Пришълецът вдигна глава и забеляза приближаващия се противник. Не беше облечен като айрлианските войници. Носеше дълга бяла роба, син елек и многоцветно наметало, което на раменете бе закопчано с проблясващи скъпоценни камъни. На гърдите му лъщеше метална пластина, инкрустирана с още скъпоценни камъни. На главата си съществото имаше корона от три обръча.

Донхад уплашено възкликна, когато разпозна предмета в ръцете на айрлианеца.

— Това е Граалът!

Гуалкмай не се нуждаеше от други предупреждения. Всеки човек на планетата знаеше, че в този предмет е единствената им надежда. Устните на айрлианеца се движеха, сякаш шепнеше някаква молитва. Той положи Граала на плота, бръкна зад металния нагръдник и извади два сияещи камъка.

Донхад и Гуалкмай вече бяха само на двайсетина метра от него. И двамата видяха съвсем ясно, че в една от страните на Граала се

отвори дупка и пришълецът постави вътре камък. След това завъртя Граала наопаки и направи същото от другата страна.

Гуалкмай прелетя с един скок последните няколко метра и вдигна високо меча. Аирлианецът вече държеше Граала над отвора. Още във въздуха Гуалкмай замахна с меча хоризонтално и острието отсече главата на аирлианеца. В същия миг Донхад се хвърли с протегнати ръце към Граала.

Но дори в този финален миг на смъртта тялото на аирлианеца изпълни своя дълг. Пръстите му се разтвориха. Донхад закъсня с частица от секундата. Златният предмет полетя надолу и изчезна. Тя падна и едва не го последва.

После надзърна в отвора. На около пет метра по-надолу се виждаше пулсиращ поток от златиста енергия. Граалът падаше право към него. Последва ярко изригване и целият кораб се разтърси в продължение на няколко секунди.

После Граалът изчезна.

Кожата върху лицето на Донхад бе зачервена и покрита с мехури от изригването, при което бе разрушен Граалът. Намираше се в контролната зала на кораба-майка, помещението бе изпълнено с Богоубийци и учени. Възторгът от победата над пришълците бе помрачен от новината за загубата на Граала и мнозина сега й хвърляха укоризнени погледи.

— Вината беше моя — обяви на висок глас Гуалкмай, за да го чуят всички. — Не биваше да нанасям онзи прибързан удар.

— И да се беше забавил, той пак щеше да хвърли Граала — възрази Донхад. — Аз закъснях и...

— Никой не е виновен — намеси се друг глас.

Това беше възрастна жена с черна роба, пристегната със сребърен колан. Жената седеше в инвалидна количка, която току-що бяха вкарали в залата. Всички сведоха глави в знак на уважение. Името й бе Енан и бе водач на човеците. Беше изгубила краката и ръцете си преди много години, след като аирлианците я бяха разпънали на кръст и я бяха оставили на милостта на лешоядите. Бунтовниците се бяха добрали до нея още същата вечер и я бяха освободили, но не можаха да спасят обезкървените й крайници.

Енан огледа всички в залата.

— Успяхме да направим онова, за което дори не бяхме мечтали — заговори тя. — Победихме айрлианците. Вече сме свободни. — Кимна едва забележимо с глава към младата жена, която тикаше количката, да я откара в центъра на залата. — Идвам право от щаба на учените. Успели са да проникнат в паметта на Главния страж.

В стаята се възцари мълчание. Всички очакваха да узнаят истината. Донхад тръпнеше от страх и нетърпение. Никой не знаеше кога са се появили айрлианците на тяхната планета и как са я взели под свой контрол — познанието бе изгубено в мъглявото минало на техния роден свят. Някои твърдяха, че айрлианците са били тук винаги, но Донхад и останалите учени се съмняваха в това — ограниченият им брой, малочисленият флот и други фактори показваха, че това са окупационни сили, макар че оставаше загадка защо айрлианците са предприели окупация.

Енан затвори очи и главата ѝ увисна, сякаш притисната от невидима тежест. Тя повдигна клепачи с огромно усилие.

— Ние не сме се родили на тази планета, както смятахме досега. И айрлианците не са завоеватели, които са ни превърнали в своя подчинена раса още в далечното минало.

След тези думи се възцари пълна тишина.

— Айрлианците са ни довели тук.

Донхад се пресегна несъзнателно и хвана ръката на Гуалкмай. Беше потресена от чутото. Никога не ѝ бе хрумвало, че расата ѝ може да се е появила на съвсем друга планета.

— Винаги сме знаели, че притежаваме някои известни генетични сходства с айрлианците, че дишаме един и същ въздух, ядем подобна храна и имаме външна прилика. Смятахме, че тъкмо по тази причина те са дошли на нашата планета. Но не е така. Приличаме си, защото сме техни генетични роднини — всъщност ние сме създадени от тях. Първите човеци са се появили, след като айрлианците са променили собствените си гени.

— Защо? — прошепна някой в тълпата.

Енан кимна.

— Това бе ключовият въпрос и отговорът никак не ни хареса. Айрлианците са били въвлечени в междузвездна война с друга раса, която официално наричали Гъмжилото, а неофициално Древния враг.

Тази война е започнала много отдавна и е обхванала няколко галактики. Мащабите ѝ надхвърлят всички граници на нашето въображение. Ние сме част от дълговременен план на аирлианците. Били сме предназначени точно за това, в което в края на краищата се превърнахме — войници. Само че трябвало да се сражаваме срещу „гъмжилото“, а не да се вдигнем на бунт срещу аирлианците. Те са смятали в подходящия момент да ни дарят с Граала, за да станем подобри войници. А дотогава сме щели да си останем смъртни, с ограничена продължителност на живота. Научили ни да ги почитаме като богове и ни развъждали като домашен добитък. — Енан се засмя мрачно. — Само че всички тук знаем, че не се е получило така, както са го планирали. Ние се оказахме костелив орех за техните намерения. Но и това не е всичко — добави Енан след кратка пауза.

Един от учените, които я придружаваха, се приближи към пулта за управление на кораба-майка. Изглежда знаеше какво да прави и Донхад предположи, че е влизал в директен контакт с Главния страж и оттам е почерпил нужната информация, но как точно е станало това — не можеше да си представи.

Бяха пленили Главния страж само преди два дена при атака на добре защитена подземна аирлианска станция, при която дадоха огромни жертви. Веднага след това всички Богоубийци и отряда на Донхад тръгнаха да щурмуват кораба-майка. Всъщност Донхад се радваше, че не е участвала в екипа, който трябваше да се свърже с мозъка на Главния страж.

Мъжът прокара длан по контролното табло, върху което светеха шестоъгълни фигури, маркирани с аирлианските рунически знаци. Светлината в помещението угасна и върху предната стена се появи звездна карта. Една звезда блещукаше в червено.

— Това сме ние — обясни жената. — Според Главния страж ние не сме единствената планета, заселена от аирлианците. По същото време, когато са се появили в нашия регион, те са посетили още дванайсет планетни системи. Не знаем колко от тях са били заселени с човеци като нас.

Донхад имаше известна представа за размерите на Аирлианската империя, но се оказа, че далеч не е наясно какви са действителните ѝ мащаби.

— Ние спечелихме войната — продължи Енан. — Но изгубихме много. Още не се знае дали ще успеем да възстановим планетата. Не искам да ви лъжа. Първоначалните данни не са обещаващи. Разполагаме с достъп до Главния страж и информацията, която се съдържа в него. Може би там ще открием знания, които да ни помогнат. Но не бива да разчитаме на това. Пък и... не смятам, че трябва да изоставим нашите роднини от другите светове. — Тя кимна към екрана. — Защото съдбата им може да е дори по-лоша от нашата.

Пръстите на Донхад стиснаха тези на Гуалкмай.

— Ето защо предлагам да възстановим този кораб до напълно функционално състояние. Ще донесем тук рубиновата сфера, която пленихме преди година — тя ще ни осигури необходимата енергия. Ще подберем отряд от Богоубийци и учени, които ще преминат специална подготовка. Тъй като унищожихме „хищните нокти“, ще конструираме наши кораби, които да летят от кораба-майка до световите, към които ще се отправим, за да ги очистим от аирлианското нашествие.

Четири години по-късно

Дългоочакваният ден дойде.

Спасяването на планетата не бе протекло успешно. След края на Революцията площта на обработваемата земя се бе разраснала до предели, които би трябвало да позволят изхранването на населението. Населението обаче страдеше от глад и болести, не достигаха припаси дори за хората на кораба. Положението бързо се влошаваше.

Бяха построени петнадесет по-малки кораба, конструирани така, че да бъдат пренасяни през космоса. Разположиха ги в огромните хангари на кораба-майка.

Имаше и други промени.

Въоръжени пазачи кръстосваха празното пространство пред възстановената стена на бункера. Достъп вътре имаха само малцина избраници, между които бяха Донхад и Гуалкмай. Само година след края на Революцията двамата се бяха събрали и скоро вече се радваха на резултата от близкото си съжителство — мъничкия им син, който обаче трябваше да остане отвън.

Раздялата бе тежка. Грижите за сина им пое сестрата на Гуалкмай, след като една вечер се сбогуваха. И тримата си даваха сметка, че може би се виждат за последен път.

Ето че дойде и денят на отлитането. Преди самия старт войниците разшириха охранявания периметър, тъй като се бе струпала огромна тълпа. Едни настояваха да се сбогуват с близките си, други — да бъде спрян полетът.

Донхад и Гуалкмай вече бяха настанени в помещенията, където щяха да живеят по време на полета заедно с останалите.

— Десет години — замислено произнесе Донхад.

Гуалкмай знаеше за какво говори. Според най-оптимистичните прогнози на учените още толкова време планетата можеше да изхранва населението.

— Поне ще са десет свободни години — спокойно уточни Гуалкмай.

И двамата бяха положили огромни усилия да убедят Енан, че синът им трябва да пътува с тях, но водачката остана непреклонна. Там не е място за деца, повтаряше тя. А и щеше да е трудно да го отглеждат в претъпканите помещения на кораба-майка. Тяхно бе решението да родят това дете в трудни времена, значи сега те трябваше да изберат — да летят, или да останат с него.

Вратата на товарния хангар бавно се плъзна и ги отрязва от околния свят. По лицето на Донхад се стичаха сълзи. Тя знаеше, че каквото и да се случи, никога вече няма да види своя син.

Бяха обсъждали неведнъж онова, което им предстоеше. Донхад не се съмняваше, че Гуалкмай също понася тежко раздялата. Макар да криеше лицето си, тя знаеше, че очите му са насълзени. А и всички други на борда бяха оставили навън любими и близки. Сега бяха само един остров от мъка и страдание.

В определения момент корабът се отдели напълно безшумно от шейната, издигна се и набра скорост през замърсената атмосфера на планетата, докато най-сетне достигна космическия вакуум.

Единственото, за което се молеха пътниците, бе да не бъдат засечени от Гъмжилото и този страшен враг да не се появи в околопланетното пространство. Ето защо междузвездният двигател бе включен едва на втората година от полета. След страховит изблик на

енергия, ярък като изригването на свръхнова, корабът се понесе със скорост, надхвърляща тази на светлината.

3.

12 362 г.пр.Хр. по Земния календар:

Спирално рамо Кентавър, Галактика „Млечния път“

Учените бяха сгрешили само в едно. Шейсет години след като корабът напусна планетата на Донхад и Гуалкмай, там все още имаше живот. Хората не бяха много, не водеха нормално съществуване, но все пак крачеха по повърхността на планетата. Бяха се пригодили — доколкото можеха към променящата се среда, след като машините, на които разчитаха, излязоха от строя една по една. Хранеха се с растения и животни, които техните предци не биха сметнали за храна, но такава бе човешката природа — да се вкопчва в живота с всички възможни средства.

За съжаление учените се оказаха прави по един друг въпрос. Включването на междузвездния двигател на кораба-майка бе засечено от един разузнавателен кораб на Гъмжилото, който се намираше на двацет светлинни години от системата. Разузнавателният кораб мигновено се насочи в тази посока, като същевременно изпрати предупредителен сигнал до Бойното ядро на Гъмжилото.

Измина известен период преди Гъмжилото да определи от коя планета бе стартирал корабът-майка, но това бе търпелива раса, необременена с човешките представи за време. Междувременно на планетата бяха останали едва неколцина живи свидетели на изстрелването на кораба-майка. Техните потомци мислеха повече за това как да оцелеят, отколкото за космически кораби и пришълци. От петте милиарда население само двацет милиона бяха доживели победния край на Революцията. Сега бяха много по-малко и живееха струпани на последните места от планетната повърхност, където все още можеше да се намира храна и радиацията не бе толкова убийствена.

Според данните в Главния страж произходът на расата на Гъмжилото бил неизвестен дори на аирлианците. Някои учени

смятали, че тези същества са изкуствено създадени като оръжия, за което говореше и способността им да унищожават всичко живо. Дори да беше вярно, нямаше съмнение, че расата, която ги бе създала, бе изчезнала отдавна, може би унищожена от собственото си страшно биологическо оръжие. Изглежда и други космически раси се бяха изпречвали на пътя на Гъмжилото и ги бе сполетяла същата участ. Само аирлианците досега се бяха съпротивлявали успешно.

Всяко насекомо в Гъмжилото представляваше сивкава сфера с диаметър около метър и трийсет и множество очи, разположени върху цялото тяло. От издутини по различни места на сферата се подаваха между един и дванадесет израстъка, повечето от които бяха разположени непосредствено до очите. При зрелите индивиди тези пипала достигаха два метра. Насекомите бяха надарени с огромен мозък. Всяко от пипалата можеше да се откачва от сферата и да продължава да съществува в рудиментарно състояние. Пипалата умееха да проникват в телата на противниците, да стигат до мозъчните центрове и да поемат контрола над съзнанието им. По такъв начин те събираха безценна информация, а след това напускаха тялото, връщаха се при сферата и се прикачваха отново към нея, прехвърляйки информацията в мозъка. Ако някой израстък се изгубеше, на негово място израстваше друг.

Някои учени изказваха предположението, че насекомите от Гъмжилото притежават известни телепатични способности, с които общуват помежду си от близко разстояние. Със сигурност нито едно друго същество досега не бе успяло да влезе в контакт със заловен жив индивид от Гъмжилото. Нито един пленник, попаднал при тези зловещи насекоми, не се бе завърнал жив, за да разкаже за преживяното. А тези, които бяха натрупали опит от сраженията с тях, предпочитаха да изтребват врага, вместо да се подлагат на риска телата им да станат гостоприемници на пипалата. С Гъмжилото не се преговаряше — войната започваше още при първия контакт и приключваше едва след пълното изтребване на едната или другата страна. Досега обаче — с изключение на аирлианците — нито една друга раса не бе успяла да издържи на атаките на насекомите.

Разузнавачът на Гъмжилото се приземи на планетата и разпръсна наоколо пипала. Скоро научи, че това наистина е планетата, от която бе излетял корабът-майка. За своя изненада обаче той не откри никакви

следи от аирлианците — враг, с който насекомите воюваха от незапомнени времена и който бе построил кораба-майка. Бе прието решението, че по някаква причина аирлианците са избягали от тази планета и са изоставили недоразвитите и надарени с ограничена интелигентност създания. Расата, която в момента обитаваше планетата, не представляваше никаква заплаха за Гъмжилото, по всичко изглеждаше, че тя ще отмре от само себе си след едно или две поколения. Нищо ново за разузнавача на Гъмжилото, присъствал на смъртта на много други раси.

Шейсет години след старта на кораба-майка синът на Донхад и Гуалкмай бе все още жив — макар и вече старец. Имаше смътни спомени за своите родители, а и историята за отпътуването на кораба отдавна се бе превърнала в забулена в мистериозност легенда. Единственото, което я подкрепяше, бяха останките от някога цветущия град. Хората, построили такъв подобен град, със сигурност можеха да конструират и кораб, който да се носи между звездите.

Веднъж, след като неговият внук за пореден път изслуша тази история, зададе един въпрос, който не му даваше покой от много време: защо са го изоставили родителите му? Какво толкова има сред звездите, че да е по-важно от семейството?

По времето, когато Бойното ядро на Гъмжилото се появи в околностите на планетата, синът на Донхад и Гуалкмай вече бе прикован към инвалидна количка. Ядеше съвсем малко и тялото му бе измършавяло. Той знаеше, че краят му е близо.

С появата си на ниска орбита Ядрото можеше да се наблюдава с невъоръжено око от повърхността на планетата и старецът се зачуди дали не се е завърнал корабът-майка. Ала бързо осъзна, че онова, което кръжи там, е далеч по-голямо от кораба. Всъщност — макар че хората нямаше как да знаят — флотът на Ядрото бе толкова многочислен, че бе предизвикал слънчево затъмнение, което обхващаше половината от повърхността на планетата.

Докато семейството му се събираше около него, завладяно от внезапен страх, старецът изведнъж си спомни полузабравените разкази за Древния враг.

По своята същност Бойното ядро бе малка самодостатъчна механична планета и космически кораб — Гъмжилото нямаше свой роден свят. Съществуваха стотици Бойни ядра, разпръснати из цялата

галактика. Всяко от тях бе с дължина над три хиляди и ширина хиляда и шестстотин километра, а на височина достигаше триста и дваайсет километра. Масата му бе толкова голяма, че генерираше уловимо гравитационно поле, което достигаше чак до планетата под него. По време на войната с аирлианците бяха унищожени няколко десетки подобни ядра, всеки път за сметка на огромни загуби и унищожаването на цели планети от граничните райони на Аирлианската империя.

Разузнавателният кораб се издигна от скривалището си на повърхността и се съедини с Ядрото, за да предаде своя пълен доклад. На планетата имаше разумни същества, но те скоро щяха да изчезнат и не представляваха сериозна заплаха. Всъщност хората бяха единственото ценно нещо на тази планета. След като приключи с доклада, разузнавателният кораб бе пратен към мястото в космическото пространство, където бе задействан междузвезден двигател.

Междувременно Бойното ядро изстреля няколко по-малки кораба, които заеха позиции около планетата. Всеки от тези „малки“ кораби бе по-голям от аирлианския кораб-майка. Това бяха огромни сфери, от които стърчаха различни видове оръжия. Корабите започнаха да се спускат плавно през атмосферата и на височина около петнайсетина километра вече се виждаха ясно от ужасеното население.

В този момент корабите изстреляха свои умалени версии. Близо две хиляди десантни кораба се спуснаха върху повърхността на планетата като черен дъжд. Всички се приземиха едновременно, разтвориха врати и пушнаха навън Гъмжило.

Синът на Донхад и Гуалкмай видя с очите си как един от корабите кацна наблизко. Когато съгледа онова, което излезе отвътре, сърцето му спря да бие и той издъхна на място. Беше един от щастливците.

Гъмжилото започна своята жътва и само след шест часа на планетата не остана нито една жива душа.

10 800 г.пр.Хр. — Слънчевата система

Донхад и Гуалкмай заедно с други четиринайсет екипа, набрани да участват в първата мисия на планета, потънаха в дълбок сън малко

след излитането на кораба. Бяха настанени в черните цилиндри, използвани от аирлианците със същото предназначение, и нямаха никаква възможност да узнаят какво става както на техния роден свят, така и на кораба, чийто екипаж бе подложен на естествени промени. Възрастните членове измираха, раждаха се деца, появи се уникално ново поколение, за което целият свят бе затворен зад стените на чуждопланетния кораб. Единствените планети, които бяха подходящи за заселване, бяха „засетите“ от аирлианците. Но там врагът се бе окопал здраво, както установяваха всеки път, когато ги приближаваха на почтително разстояние и пращаха разузнавателни капсули.

За бодърстващия екипаж на планетата бяха изминали осемдесет години, но за спящите Донхад и Гуалкмай това бе само миг. Най-сетне дойде денят да ги събудят.

В контролната зала им съобщиха, че приближават система от девет планети и вече летят със субсветлинна скорост. Бяха изпращали четири екипа на предишни планетни системи и при всеки от тези случаи корабът-майка бе изчаквал няколко години, преди да включи своя звезден двигател.

Докато стояха в контролната зала, всеки от двамата си мислеше, че техният едничък син може вече да се е превърнал в прах. Не знаеха каква е била неговата участ, но се надяваха, че поне е изживял един дълъг и щастлив живот. Бяха научили, че Енан е умряла преди трийсет години и сега други управляваха кораба. Изпитваха отчуждение към това ново поколение, което не бе участвало в Революцията, дори не бе стъпвало някога на повърхността на планета.

Изпитаха облекчение, когато най-сетне ги настаниха на един от корабите в хангарите на кораба-майка и им съобщиха, че приближават система от девет планети. Корабът, наречен „Финбар“ като техния син, бе натъпкан с оръжия, експлозиви и машини, повечето от тях наследени от аирлианците. Имаше и солидни припаси от вода и храна. Приличаше на огромен диск с издатина в предната част, зад която се намираше контролната зала. На двете седалки се бяха настанили Донхад и Гуалкмай. Външната му обшивка бе сива. Веднага щом „Финбар“ се отдели, корабът-майка смени курса си, напусна Слънчевата система и се насочи към открития космос.

Целта им бе третата планета — единствената в тази система, която бе подходяща за органичен живот. Чакаше ги доста дълъг път от

мястото, където ги бяха оставили. Когато наближиха планетата, включиха защитните екрани, за да не бъдат засечени от аирлиански детектори.

Не посмяха да извършат електронно сканиране на планетата от разстояние, тъй като се опасяваха, че така ще предупредят аирлианците за своето пристигане. Решиха само пасивно да сканират с оптични устройства на максимално увеличение. Откриха общо седем континента, ако трябваше да броят и огромните ледени маси на южния полюс. Малко след това засякоха и главния аирлиански пост — намираше се върху изкуствено построени концентрични острови в средата на един от океаните. Върху централния остров, заобиколен от шест пояса суша и вода, се издигаше огромен златен палат — същият като аирлианския команден център на тяхната планета. Докато се приближаваха към третата планета, подминаха четвъртата — тя имаше червеникава повърхност, без открити водни басейни и на нея също бе построен аирлиански пост, оборудван с междузвезден предавател.

Донхад се надигна и се зае с подготовката за кацането. Взе две раници и ги напълни с припаси, като не забрави да прибави и десетина от черните кинжали, които можеха смъртоносно да раняват аирлианци, предаватели, слушалки и микрофон, за да се свързват от разстояние, и десетина експлозивни заряда с дистанционно задействане. След това отвори един метален сандък и извади отвътре златен скиптър, дълъг около трийсет сантиметра и дебел пет. На единия му край имаше лъвска глава с рубиненочервени очи. Пъхна го във външния джоб на една от раниците.

Донхад взе две сребърни верижки, закачи едната на шията си, а втората подаде на Гуалкмай. На нейната се поклащаше златна пирамидка, от която надзърташе око, а също и Ка устройство с форма на молитвено вдигнати ръце. На веригата на Гуалкмай имаше само Ка.

— Ще ти стигне ли времето да актуализираш твоята Ка преди кацане? — попита го тя. — Или ще го направиш долу?

Гуалкмай погледна контролното табло.

— Да го направим сега. Има време, докато влезем в орбита.

Зад двете пилотски кресла имаше по един от черните аирлиански цилиндри. По размери наподобяваха спалните контейнери за дълбок сън, само че в единия край имаха пултове. Във всеки от цилиндрите лежеше по едно тяло — клонинги на Донхад и Гуалкмай. До задната

стена имаше прозрачни контейнери със зеленикава течност, където в момента израстваха нови клонинги.

На главите на телата в черните цилиндри бяха поставени метални шлемове, от които излизаха десетки жици, свързани с контролния пулт между тях. Очите на клонингите вътре бяха отворени, но не издаваха и намек за съзнателна дейност или разум. Донхад отвори капациите на двата цилиндъра и свали шлемовете. Тя изхлузи верижката от врата му и нагласи фигурката върху две малки вдлъбнатини за двете ръце от дясната страна на пулта. Светна оранжев индикатор — устройството бе задействано. Донхад нагласи един от шлемовете на главата на Гуалкмай, след това натисна няколко последователни шестоъгълника на таблото.

От вътрешната повърхност на шлема в мозъка на Гуалкмай проникнаха наносонди. Бяха толкова тънки, с дебелина едва няколко молекули, че не предизвикаха никакво усещане, нито пък оставиха след себе си никакви белези. Спомените и натрупаният опит на Гуалкмай бяха прехвърлени за броени мигове в неговата Ка. Веднага след това наносондите се прибраха. Донхад свали металния шлем и го върна на главата на клонинга в цилиндъра. След това Гуалкмай повтори същата процедура с Донхад и така двете Ка бяха актуализирани до този момент.

— Веднага щом се приземим... — поде Донхад, но се поколеба.

— Да? — подкани я Гуалкмай.

— Ще намалим до минимум енергоконсумацията на кораба. Телата ще се съхранят, но поддържането на нашите спомени в главния пулт ще изисква твърде голям разход на енергия. — Беше обмисляла този въпрос от известно време.

— Искаш да кажеш, че спомените ни ще се съхраняват само в нашите Ка?

— Да.

— А ако и двамата бъдем убити?

Машината разполагаше с аварийна система. Тя можеше да въведе спомените и личностите им във всеки от клонингите след определен период от време. Това бе крайъгълният камък на аирлианската технология — те не само имаха в кръвта си вирус, който удължаваше живота им до огромни периоди от време и можеше да регенерира тъканите им, но имаха възможност да възстановяват

личността си с помощта на Ка-машината. Донхад обаче току-що му бе съобщила, че не могат да разчитат на този вариант.

— Поне един от нас трябва да остане жив — заяви Гуалкмай.

Донхад се върна на седалката до него.

— Тук сигурно ще имат Граал — тя кимна към планетата под тях.

— Най-вероятно.

— Бихме могли да направим онова, което не успяхме на нашата планета — продължи тя. — Най-вероятно някъде под повърхността ще е скрит и кораб-майка.

— Това не влиза в задачата ни — припомни Гуалкмай. — От нас се иска да разкрием аирлианците, за да могат тези човеци да ги победят, без да преживяват страданията и загубите, през които преминахме ние.

— И все пак... — поде Донхад, но млъкна.

След като навлязоха в ниска орбита около планетата, те я обиколиха няколко пъти, изучавайки внимателно повърхността ѝ. Вече не се съмняваха, че главната аирлианска база е на островната група в океана между два континента. Концентричните кръгове от вода и суша затваряха в сърцевината си великолепен град. Върху висок хълм в самия център се издигаше златен палат, широк километър и половина в основата и висок близо километър. Пръстеновидните острови бяха настроени с множество селища. Къщите бяха от същия тип, като на тяхната планета.

И на другите континенти кипеше живот. Технологичното ниво на местните обитатели бе ниско — на някои места те дори още не бяха открили колелото. Гуалкмай бе особено загрижен заради техните допотопни оръжия — имаха само мечове, лъкове и стрели. Макар че като Богоубиец бе изучил изкуството на боя с меч, Гуалкмай предпочиташе стрелковите оръжия.

— Ще мине много време, преди да разработят оръжия, с които да могат да се бият срещу аирлианците — отбеляза той.

— Бихме могли да им помогнем да ускорят този процес.

Гуалкмай насочи кораба към голям остров на североизток от столицата на аирлианците. Прелетяха над южния му бряг и продължиха към вътрешността, докато стигнаха широка и затревена

равнина. Небето беше прихлупено и посивяло. Дълбока река прорязваше в каньон равнината.

Гуалкмай снижи кораба, чиято обшивка се бе зачервила от триенето в атмосферата. Описа няколко кръга над равнината, търсейки най-подходящото място. След като го откри, полетя на север към планината и застина над няколко огромни канари в нейното подножие. Тук включи режещия лъч и придаде на три от канарите правоъгълна форма. След това използва прехващащ лъч, с който повдигна трите каменни правоъгълника и ги повлече след кораба. Върна се отново в равнината и положи каменните блокове на около петдесет метра от брега на реката. След това спусна кораба в реката, докато водите ѝ покриха долната част на „Финбар“, а топлината, която се излъчваше от корпуса му, предизвика парни изригвания. Носът на кораба опря в брега и двигателите му изреваха при натиска. Малко по малко Гуалкмай забождаше летателния съд в калния бряг, извивайки го надолу, докато накрая се виждаше само задната част. Той го разлюля напред и назад, разширявайки отвора в земята, а нагорещените стени изпичаха и втвърдяваха калните стени на кухината. Когато приключи, Гуалкмай изтегли кораба навън и го приземи на близката равнина.

Няколко минути двамата не помръднаха от седалките. Бяха облечени в черни комбинезони с герба на Революцията на гърдите.

— Е, ще започваме ли? — попита Гуалкмай.

Донхад кимна. Те се надигнаха бавно и се приближиха до стълбата към люка на покрива. Гуалкмай се изкатери пръв и отвъртя люка. Въздухът напусна вътрешността с шумно съскане. Той вдигна глава и на лицето му паднаха няколко едри капки. Усети нетърпението на своята спътничка и изкачи последните няколко стъпала. Двамата се изправиха върху покрива на кораба. Дъждът се усилваше и се стичаше от косите им. За първи път откакто бяха напуснали своя свят двамата дишаха не регенерирания от кораба, а истински въздух.

Изведнъж ги завладя неописуем възторг. Донхад вдигна ръце и започна да танцува. Гуалкмай я наблюдаваше с усмивка. Двамата изгубиха няколко безценни минути на радост, преди да се върнат към задълженията си. Гуалкмай се прибра в помещението и извади навън огромен вързоп със специална мрежа, която разпъна върху двигателите в кърмовата част на кораба. Донхад се присъедини към него и двамата

заедно покриха целия кораб с маскировъчната мрежа, с която се бяха сдобили от аирлианците.

След като приключиха, Донхад скочи от корпуса на кораба сред тревата. Свали си ботушите и пристъпи бавно с боси крака върху влажната почва. Гуалкмай се върна в кораба. С помощта на „Финбар“ той повдигна отново каменните блокове и ги разположи над входа на пещерата, която бе изровил. Два от блоковете стърчаха нагоре, а третият бе положен върху тях като трегер.

После вкара „Финбар“ в пещерата, измъкна се навън и срина входа с експлозиви. Накрая с помощта на други аирлиански инструменти издълба каменния блок над кораба и проряза в него врата, която можеше да се отвори само със специален медальон, а зад нея имаше асансьор, слизащ до кораба. Привършил и с тази работа, Гуалкмай отново се върна в кораба, взе раниците с останалото оборудване и излезе навън, като затвори и заключи вратата след себе си. Едната раница даде на Донхад, а втората метна на рамо и двамата поеха през равнината.

Намираха се на Земята и мисията им току-що бе започнала.

4.

10 500 г.пр.Хр.: Земята

Осем пъти Донхад и Гуалкмай бяха регенерирали телата си с помощта на своите Ка и черните цилиндри, откакто бяха пристигнали на Земята. Те обиколиха от край до край острова, на който се бяха приземили — от южния бряг до северния, където странни хора със сини лица се сражаваха помежду си. Дори предприеха пътешествие до съседния остров с една малка лодка. Няколко от „животите“ си прекараха сред местните човеци, за да изучат езика и обичаите им. Откриха, че всяко десетилетие ги посещават пратеници от Атлантида и събират данък под формата на метали и деца — традиция, която познаваха от собствената си планета. Така и не можаха да разберат дали аирлианците го правят, защото наистина се нуждаят от тези две „суровини“, или само за да утвърдят господството си над колонията.

Хората извън Атлантида бяха като пуснат на свобода добитък. Те не знаеха почти нищо за аирлианците, освен оскъдните сведения от легендите и песните. Воюваха помежду си — племе срещу племе, което вероятно бе изгодно на пришълците. Историята на планетата на Донхад и Гуалкмай бе сходна. Донхад си даваше сметка, че местните жители ще трябва да изминат дълъг път, преди да се вдигнат на борба срещу нашествениците.

След като събраха всички тези сведения и натрупаха опит, Донхад и Гуалкмай се качиха на преминаващ наблизко търговски кораб — един от малкото, които дръзваха да навлязат в открити води. Екипажът произхождаше от континента на изток от острова, на който се бяха приземили — все едри русоляви мъже, въоръжени със секири и мечове и горди както с бойните си способности, така и с уменията да управляват своя кораб дори в най-бурни води. Езикът им бе различен от този на местните, но както и всички останали езици бе произлязъл от аирлианския.

Гуалкмай спечели уважението им, след като предизвика водача и показа равни на неговите умения. Донхад знаеше, че нейният партньор се бе постарал да прикрие истинските си способности и че всъщност би могъл с лекота да го победи. Съвсем естествено, след като и двамата бяха обучавани от специалисти с хилядолетен опит.

Отправиха се на път в студен и дъждовен ден. Моряците, които много по-късно щяха се нарекат „викинги“, разпънаха платна и извърнаха носа на кораба право на запад, докато стигнаха един провлак, който разделяше големия остров от друг, по-малък. Пътешествието до земята, която някога щеше да получи названието Ирландия, им отне три дни. За Донхад това бе странно и потискащо плаване. Да прекосиш огромни междузвездни разстояния, да опознаеш цялата слънчева система на тази планета и накрая да станеш играчка на ветровете — за нея това бе поредното доказателство за огромната изостаналост на тези хора. Очевидно планетата им е била „засята“ много по-късно от нейната. Едва ли скоро местните жители биха могли да получат свободата си.

Чак след три седмици зърнаха отново земя. Всъщност първото, което съгледаха, не беше бряг, а златната кула на Атлантида, която стърчеше на хоризонта на запад и се издигаше все по-нависоко в небето. Само аирлианците и техните жреци бяха допускани в двореца, докато хората живееха в околните земи. Донхад помоли моряците да свалят платната и да изчакат настъпването на тъмнината, преди да приближат външния пръстен от острови. Така няколко часа след смрачаване двамата се озоваха на скалистия бряг.

На раздяла Донхад щедро възнагради моряците със злато. Двамата с Гуалкмай изпроводиха с очи кораба, който бързо се стопи в здрача. Намираха се в сърцето на аирлианското могъщество на планетата, въоръжени само с мечове и кинжали. И с познанието за истинската природа на аирлианците.

В началото не бързаха. Първата година прекараха на най-далечния остров. Беше дълъг десетина километра, равен, покрит с ниви. Хората, които разработваха земята, почитаха аирлианците като богове, но никога не се срещаша с тях. Само от време на време в небето се появяваха златисти дискове, които хвърляха местните жители в

ужас. Донхад знаеше, че това са летателни машини, използвани от аирлианците за полети в атмосферата. Двигателите им черпеха енергия от магнитното поле на планетата.

Скоро откриха, че на Атлантида не цари райска хармония. Колкото по-далече живееха местните жители от аирлианския дворец, толкова по-слабо бе покровителството на боговете и толкова по-ограничен бе техният контрол. На острова имаше и такива, които работеха за двете страни, доставяйки стоки за „черния пазар“. Тъкмо в тази група Донхад и Гуалкмай се внедриха постепенно. Гуалкмай бе приет бързо заради бойните си умения. За Донхад бе по-трудно, но все пак и нейните умения надвишаваха тези на тукашните хора.

След няколко години и двамата заемаха високи постове в търговската йерархия. Донхад обикновено се занимаваше с осъществяване на сделките. Така и двамата имаха възможност да пътуват свободно и да общуват с различни хора. Те бързо научиха на кого могат да се доверяват и на кого не бива да вярват, кой е доволен от управлението на аирлианците и кой негодува срещу него. Мрежата от доверени лица, която си създаваха, бавно нарастваше.

Освен това Гуалкмай се сближи с ковачите и другите занаятчии и се зае с подобряване качеството на местните оръжия и ризници. Това бе отчайващо бавен процес, но и двамата се бяха примирили, че ги очаква продължителен период на подготовка, преди да преминат към конкретни действия.

Донхад знаеше, че е невъзможно да подкупят жрец или Водач. Хората, влизали в пряк допир с аирлианските стражи, бяха като програмирани машини — волята им бе прекършена и те следваха само въведените в тях заповеди. Бяха избили много такива на своята планета. Но освен тези доверени жреци властта на аирлианците се опираше и на мнозина, които служеха по други причини — вяра, пари, богатство. Това бяха по-маловажни свещенослужители, войници, работници, отговарящи за поддръжката на вътрешния град. Тъкмо сред тях Донхад се зае да търси подходящия човек. И след шест години успя да го открие.

Казваше се Джобб. Беше един от молителите, но с достатъчно дълъг стаж скоро да бъде приет за жрец и да бъде отведен в храма за среща със стража и да стане жрец. В началото всичко това го правеше неперспективен, тъй като скоро аирлианците щяха да му промият

мозъка. Но Джобб имаше дъщеря, която обичаше не по-малко от аирлианските богове. Молителите не можеха да имат семейства, но от няколко години Джобб се бе свързал тайно с една жена, която обичаше. Съзнавайки какво е наказанието за прелюбодеяние с молител жената бе избягала веднага след раждането, купувайки си място на един от корабите със стоки за черния пазар. Но Джобб бе задържал детето и бе наел детегледачка.

Но четири дни преди да бъде приет в редовете на висшите жреци дъщеря му се разболя. Той се опита да я вкара в двореца и да я настани в лазарета за свещенослужители, като я представи за дете на брат си. Но правилата си бяха правила и в лазарета отказаха да я приемат. Детето издъхна след три дни, в навечерието на ръкополагането на Джобб.

Всичко това Донхад узна от един търговец, който кръстосваше вътрешното море с рибарска ладия. Беше малко преди зазоряване и Донхад се намираше в една моряшка кръчма. Мъжът току-що се бе върнал от плаване до вътрешния остров, където бе разговарял с Джобб. Молителят го бе разпитвал отчаяно дали хората от външните острови не познават някои чудодейни билета, които да помогнат на дъщеря му.

Търговецът не бе успял да помогне на нещастника. Той разказа на Донхад, че детето издъхнало в ръцете му малко преди да отплува обратно.

Донхад реши, че моментът е подходящ. Двамата с Гуалкмай веднага тръгнаха към Атлантида. Същия следобед пристигнаха в града на вътрешния остров малко преди да започне церемонията. Огромно множество се бе струпало на централния площад зад градските стени. Омотани в прашни разръфани наметала, Донхад и Гуалкмай се притаиха в сянката на стената и впериха погледи към терасата, на която се бяха появили двама аирлианци, заобиколени от жреци.

В подножието на кулата вече се бяха изправили двайсетина молителите с червени роби. Един от жреците започна да чете имената им и молителите пристъпваха прага на портата в подножието на кулата.

Когато произнесоха името на Джобб, не последва отговор. Това бе знакът, който Донхад чакаше. Двамата с партньора й се шмугнаха в една странична уличка и се отправиха към къщата, където според търговеца се бе настанил Джобб. Откриха го вътре, надвесен над

изстиналото тяло на дъщеря си. Лицето му бе бледо, набраздено от сълзи.

— Нямах много време — рече Донхад още щом прекрачи прага.

Джобб не отговори, дори не вдигна глава.

— Скоро ще дойдат за теб — продължи тя и се приближи към него.

Молителят реагира едва когато положи ръка на рамото му. Той вдигна глава и я погледна неразбиращо.

— Трябва да им кажеш, че детето наистина е на брат ти. И че си пропуснал церемонията, защото си бил дълбоко опечален от загубата. А после ще заявиш, че вече си готов да им служиш вярно.

Джобб се опита да заговори, но гласът му измени. Гуалкмай му тикна манерка с вода и Джобб отпи няколко глътки.

— Никога няма да им служа — бяха първите му думи. — Те отказаха да ми помогнат, когато най-много се нуждаех. Какви богове са тогава? Казват, че са пристигнали тук, за да ни помагат, но когато ги помолих...

Донхад погледна към Гуалкмай. Той кимна едва забележимо. Тя си пое дъх. Предстоеше ѝ да излъже, но в името на по-висша идея.

— По-лошо е, отколкото го мислиш. Наистина ли смяташ, че е било съвпадение, дето дъщеря ти се разболя само четири дни преди да бъдеш ръкоположен?

— Какво искаш да кажеш? — попита Джобб.

— Аирлианските богове не се интересуват от хората. Освен когато могат да ги използват за целите си. Ти си прекарал много години в подготовка за тази служба. Но дъщеря ти можеше да бъде бреме за теб. Затова има закон, който не позволява на свещенослужителите да създават семейства. Те трябва да служат само на аирлианците.

Джобб не беше глупак — тъкмо по тази причина го бяха избрали за бъдещата му служба.

— Искаш да кажеш, че те са я убили?

— Не точно аирлианците, по-скоро жреците, които им служат. Убили са я два пъти — първо, като са я разболели, а после когато ти отказаха да я приемат на лечение.

Гуалкмай се наведе и подхвана безжизненото телце.

— Аз ще се погрижа за нея. Ще уредя погребението.

— Защо? — премигна Джобб.

— За да можеш да си отмъстиш — заяви Донхад. Тя се приближи към стената и свали червената роба от закачалката. — Когато дойдат, ще им кажеш това, което аз ти казах. Иначе ще те убият.

— Но... — Джобб не знаеше какво да отговори. — Отведат ли ме в двореца, ще ме изправят пред златната пирамида и тогава ще бъда техен.

Донхад бръкна в раницата си и извади сребърна верижка. Постави я на главата на Джобб и я скри в косата му.

— Това ще попречи на златната пирамида да ти бърника в мозъка.

— Откъде я взехте?

— От аирлианците — отвърна Донхад.

— Но как е възможно? Всичко в храма се охранява строго. Само жреците имат достъп.

— Скоро и ти ще имаш — добави тя.

— Кой сте вие? — повдигна очи Джобб.

— Хора като теб — отвърна Донхад. — Врагове на аирлианците. Ще ти помогна да отмъстиш за дъщеря си. Аз също изгубих детето си заради тях.

— Те не са богове, нали?

— Не са.

— Точно от това се боях. Още по време на обучението. По-лесно е да повярваш в обратното, но аз се съмнявах. Всички ние, молителите, се бояхме от жреците и Водачите. Кажеш ли нещо срещу тях, отиваш на кръста. Един от моите другари пострада жестоко.

— На първо време ще е най-добре да се преструваш на вярващ — увери го Донхад. — А за останалото ще се погрижим ние. Трябва ни помощта ти.

Джобб се изправи и взе робата. Загърна се в нея и нахлупи качулката. След това отиде при Гуалкмай и целуна челцето на издъхналата си дъщеря.

— Трябваше да я спасят — прошепна той. — Ще си платят за това.

Джобб се върна в къщата след три седмици. Носеше бяла роба със сребърни ресни — знак, че вече е жрец. На шията си имаше сребърен медальон с изображение на око в триъгълник — ключът за достъп в храма на двореца.

Донхад бе прекарала тези три седмици в тревожно очакване. Сребърната верижка бе устройство, открито от сънародниците ѝ в кораба-майка — в една ниша близо до Главния страж. Според учените предназначението ѝ бе да осигурява безпрепятствена работа на техниците, обслужващи стража, докато се намираха в телепатичното му поле. Досега обаче не бе изпробвано от човеци, та не знаеха дали ще успеят с плана, докато Джобб не се появи на вратата. Като предпазна мярка двамата с Гуалкмай се бяха разделили. Той бе взел и нейната Ка, в случай че нещата не тръгнат според плана.

Джобб затвори вратата зад себе си и се изправи срещу нея, скръстил ръце на гърдите си.

— Всичко е както ти каза. Аирлианците ни използват.

Тя въздъхна облекчено. Нито един Водач не би говорил така за аирлианците. Джобб вдигна ръце и свали сребърната верижка от косата си.

— Повече не ми е нужна. Само веднъж те изправят пред главния страж.

— Къде те назначиха? — попита Донхад и взе верижката.

— Ще работя в храма, ще приемам даровете на търговците.

— Срецаш ли се с аирлианците?

— Много рядко. Трябва да изминат много години, докато ми позволят да се приближавам до тях.

— Имаме време. Пак ще те потърся.

Изминаха трийсет години. Пътуване до Англия. Регенериране. Завръщане в Атлантида.

Дори да бе изненадан от младежкия им вид, когато един ден ги завари да го очакват в скромния му дом, Джобб не го показа с нищо. Времето не се бе смилило над него. Лицето му бе насечено от дълбоки бръчки. Косата му бе окапала. Тялото му се бе сгърчило от тежестта на годините. Аирлианците бяха изцедили жизнените му сокове и Донхад не се съмняваше, че замяната му вече се готви.

Стаичката, където бе живяла дъщеря му, бе същата. Застлано легло, голи стени. Само дрехите му се бяха променили. Сега носеше черна роба със сребърен колан и няколко червени ленти на десния ръкав, сочещи по-висок ранг.

— Виждам, че си се издигнал — отбеляза Донхад.

— Направих, каквото поръчахте — отвърна Джобб уморено.

— Разбрах, че си станал управител на един от храмовете — рече Донхад. — Това е много висок и отговорен пост. И ти осигурява широк достъп.

— Да... за един обикновен човек — кимна Джобб.

— Какво става с аирлианците? — попита Гуалкмай.

Джобб го погледна.

— Чували ли сте за черните цилиндри?

— Ваните, в които спят и се регенерират? — попита Гуалкмай.

— Аирлианците ги използват...

— Не — прекъсна го Джобб. — Говоря за онези хибриди, които поставят в черните цилиндри. Знаете ли за какво ги използват?

— Хибриди ли? — повтори Донхад. Лицето ѝ бе преbledняло.

— Получовеци-полуаирлианци — уточни Джобб. — В жилите им тече тяхната кръв. Но за това не знае нито един от жреците. А също и за жените, които отвеждат в подземията на храма, където живеят аирлианците. Нито една от тях не се е върнала досега.

— Аз зная — заяви неочаквано Донхад и Гуалкмай я погледна учудено.

— Там долу ги отглеждат — продължи Джобб. — Специално подготвени жреци. Човеци, но с отрязани езици. За да не могат да разказват какво са видели. — Той очевидно изпитваше неохота да продължи.

— Разкажи ни какво друго си научил — подкани го Донхад, по-скоро за да смени темата.

— Както ми казахте преди много години, те не са богове — заговори Джобб. — Те са демони. Съешават се с човешки жени, а потомството поставят в черните цилиндри. После, веднъж месечно, ги отварят и пият от кръвта на мелезите. За удоволствие. — Той се тупна по гърдите. — Жреците лъжат — така са били програмирани. Понякога съжалявам, че и мен не са ме програмирали. За да мога да

отричам онова, на което съм бил свидетел. — Джобб се изсмя огорчено. — Дори аирлианците започват да си вярват на лъжите.

— Какво искаш да кажеш? — втренчи се в него Донхад.

— Те вярват, че са богове. И защо да не вярват? Повтарят го от толкова време. Кой би могъл да им се противопостави? Кой би могъл да отправи предизвикателство към властта им?

Настъпи тишина.

— Други богове — прошепна накрая Донхад и тялото ѝ потрепери като от електрически ток.

— Какво? — извърна се към нея Гуалкмай.

— Други богове, ето кой — произнесе с нарастваща увереност Донхад.

— Какви други богове? — наведе се към нея Джобб.

— Тукашните аирлианци са част от по-голяма група — обясни Донхад. — Нещо като преден пост. И значи трябва да изпращат доклади, нали? — обърна се тя към Гуалкмай, който бе военният специалист.

Гуалкмай сви рамене.

— Логично. Това би било нормалната процедура за действие.

— Ами ако предният пост замлъкне? — попита Донхад.

— Изпращаш някого да провери какво става.

— А ние познаваме техните средства за комуникация — замислено поклати глава Донхад.

— Това е по-скоро по твоята част.

— Помниш ли, на идване засякохме предавател за излъчване към открития космос? Но само предавател — самите съобщения се изпращат оттук. От Главния страж. — Тя се обърна към Джобб, който напрегнато следеше разговора им. — Нали знаеш къде е червената пирамида — Главният страж?

Джобб кимна.

— Е, къде е?

— В храма — на най-свещеното място. Високо горе, в кулата.

— А мечът, който го контролира?

— Екскалибур? — попита Джобб.

— Така ли го наричате тук? Да, нека бъде Екскалибур.

— Пъхнат е в един кристален камък пред червената пирамида — отвърна Джобб.

— Колко са самоуверени! — промърмори Донхад. — Ще можеш ли да ни отведеш там?

— Кога искате да го направим? — отвърна с въпрос Джобб.

— Тази нощ.

Когато приближиха храма, Донхад подаде една сребърна верижка на Гуалкмай.

— Носи я за всеки случай — прошепна тя. Той я взе и я нагласи в косата си. Донхад извади още една и я постави на своята глава.

Бяха облечени с жълти наметала, каквито носеха пазачите на храма. Наметалата и фактът, че бяха придружени от един от върховните жреци, щяха да им осигурят достъп в храма, който бе охраняван от Водачи. Пък и защо не, след като жреците бяха извън всякакво подозрение — също както и Водачите.

Когато влязоха в храма, Донхад трябваше да признае, че е истински впечатлена. Този на тяхната планета бе разрушен още през първата година на Революцията, изравнен от множество атомни експлозии, които бяха предизвикали измирането на огромна част от населението на планетата. Взривът им бе дал начало на Революцията.

Донхад и Гуалкмай си даваха сметка, че този свят е още много далеч от възможността да се бори срещу аирлианците, и затова бяха решили да предприемат съвършено различен начин на действие. Тази нощ смятаха да поставят началото. Прекосиха храма и влязоха в кулата. Донхад знаеше, че аирлианците предпочитаха да живеят в подземия — дали защото расата им бе възникнала под земята, или заради по-голямата сигурност. Изглежда бяха напълно уверени във властта си, след като бяха оставили на жреците и Водачите да охраняват компютъра Главен страж.

Тримата се заизкачваха по спиралната платформа по вътрешната стена на кулата. Отне им един час да се изкачат догоре. Катеренето премина в мълчание и след като бяха пропуснати от часовоите в подножието, те не срещнаха никого повече. На няколко пъти Джобб използва медальона си, за да отваря преградилите пътя им плъзгащи се врати. Когато и последната стена се отмести, те се озоваха в конусообразно помещение, наред което върху черна платформа се

издигаше триметровата пирамида. Повърхността ѝ сияеше, сякаш излъчваше пулсираща енергия.

Гуалкмай протегна ръка и спря Донхад, която бе понечила да продължи напред. Той ѝ показа отвора, който заобикаляше пирамидата — ако беше пропаднала в него, щеше да лети чак до дъното. Единственият достъп до пирамидата бе по тясно мостче, в средата на което бе поставен кристален блок, висок близо метър. В блока бе забоден меч, от който стърчеше само дръжката. От опита, натрупан на тяхната планета, двамата знаеха, че това устройство всъщност контролира работата на Главния страж. Донхад пристъпи напред и положи ръка върху дръжката на меча.

— Какво правиш? — извика приглушено Гуалкмай.

Донхад не отговори, втренчила поглед в сияещата повърхност на компютъра. Само вдигна ръка и провери дали сребърната верижка е още в косите ѝ.

— Ако го изключиш, те веднага ще дойдат — предупреди я Гуалкмай. — Не можем да се борим срещу тях. Ще ни убият и пак ще го пуснат.

Донхад знаеше, че е прав. Но нямаше сили да вдигне ръка. Мечът беше ключ. Ключ за достъп към Главния страж, който бе сърцето на аирлианската мощ. Тя позволи на Гуалкмай да вдигне ръката ѝ от дръжката.

— Не виждам ножницата — рече, докато се оглеждаше. — Стражът ще бъде изключен само ако мечът бъде прибран в ножницата.

Гуалкмай продължаваше да държи ръката ѝ и да я наблюдава внимателно.

— Всичко е наред — увери го тя.

След това заобиколи кристала и се приближи към стража. Въздухът в непосредствена близост до пирамидата изглеждаше сгъстен и сякаш я притискаше и поглъщаше. Тя се пресегна към пулсиращата повърхност на пирамидата, въпреки че умът ѝ крещеше да не го прави. Нямаше друг избор — тя бе единственият учен на тази планета и това бе нейна задача.

От повърхността на пирамидата се надигна златисто сияние, което обгърна тялото ѝ. Донхад се изпъна и пред погледа ѝ преминаха поредица от „видения“. Планети. Величествени космически сражения между кораба-майка и „хищни нокти“ на аирлианците и Бойни ядра на

Гъмжилото. Имаше и други космически раси, някои от тях воюваха с аирлианците, други бяха техни търговски партньори. Неща, които не можеше да разбере за „милисекундите“, през които ѝ ги показваха.

Въпреки сребърната верига трябваше да използва цялата сила на волята си, за да запази контрол върху инфовръзката. Беше изучавала информацията, извлечена от стража на нейната планета, но никога досега не бе влизала в директна връзка с аирлиански компютър. Имаше ясна представа как действа, но реалността се оказа далеч по-различна.

Все пак с подкрепата на Гуалкмай, който бе положил ръка на рамото ѝ, тя успя да укроти бясно сменящите се видения. След това се съсредоточи върху връзките в компютъра. Намери канала към предавателната станция на Марс, която бяха засекли по време на полета към Земята. Състоеше се от огромна сателитна чиния със зелен кристал в центъра. Това бе предавателят.

Съобщенията се кодираха тук, на Земята, и после се предаваха на Марс, откъдето се ретранслираха към открития космос. Бяха съвсем идентични — всеки път. Кратък кодиран сигнал, потвърждение от конкретния преден пост. Никаква допълнителна информация. Отговорът също бе съвсем лаконичен. Донхад прегледа архивите. Съобщенията се повтаряха отново и отново. Никакви заповеди. Никакви новини. От самото начало на изграждането на предния пост.

Донхад обмисли наученото и стигна до един възможен извод. Аирлианците се бояха да не бъдат засечени съобщенията им. Ето защо поддържаха тази проста система за връзка. Донхад бе достатъчно наясно с техния компютър, за да въведе една малка програма, чиято цел бе да изпраща на същите интервали сигнал до Марс и да осигурява потвърждение, че този сигнал е бил препратен — а това всъщност вече нямаше да се случва.

После провери още нещо — колко време бе необходимо, за да достигне сигналът до аирлианския команден център, и колко — за да пропътува кораб разстоянието до Земята.

Накрая се запозна и с плановете за развитието на човешкото общество на тази планета. Бе изградена програма за размножаване на хората до населеност, която да удовлетвори нуждите на Империята. Онези, които живееха на известно разстояние от Атлантида, бяха оставени да се размножават на воля и дори да изграждат основите на

съвсем примитивна цивилизация, колкото да поддържа увеличаващото се население.

В същото време обществото се изграждаше върху две устои — обща връзка и различия. Първото трябваше да стане с помощта на религията и богопреклонението, второто се базираше на национални и етнически различия.

За да осъществят първата цел, аирлианците смятаха да използват обещанието за безсмъртие. Истински обещания, постигнати с помощта на Граала. За втората просто бяха въвели някои повърхностни различия — в цвета на кожата, лицевите черти и други незначителни белези. Но и това бе достатъчно, за да бъде окуражена войната между различните човешки раси. На населението щеше да се позволява да се размножава до известна степен, след което растежът щеше да бъде преустановяван чрез епидемии и войни.

В този момент Предният пост се намираше на Първо ниво — хората все още бяха малко на брой и пръснати на огромно разстояние. Контролът върху населението на Атлантида се осъществяваше от аирлианския команден пост, но извън територията ѝ пришълците избягваха всякаква по-сериозна намеса.

Очакваше се Второ ниво да бъде достигнато след неколкостотин години, и то само с одобрение от централата.

Когато приключи, Донхад срещна известни затруднения при прекъсването на контакта с Главния страж. В началото не можа да отдели длани от повърхността на пирамидата. Тя извърна глава и умолително погледна Гуалкмай. Едва с негова помощ тялото ѝ се отдалечи от пирамидата.

— Приключи ли?

Донхад едва намери сили да кимне. Тримата побързаха да се отдалечат от Стража и заслизаха надолу по спираловидната стълба. Донхад очакваше всеки момент да чуе тревожния сигнал на алармата, но това не се случи. Излязоха от храма и се отправиха към къщичката на Джобб.

— Сега какво? — попита той, след като влязоха вътре.

— Сега ще чакаме — отвърна Донхад.

— Колко време?

Донхад и Гуалкмай размениха погледи. Те знаеха колко време им бе нужно, за да достигнат до тази планета на борда на кораба-майка. И

двамата предполагаха, че ще изминат много-много години преди аирлианците да реагират на изгубения контакт със Земята. Във всички случаи повече, отколкото щеше да живее Джобб.

— Не зная — излъга Донхад.

— Връщате се там, откъдето дойдохте, нали?

— Да — кимна Донхад.

— Какво искате да направя?

— Да наблюдаваш. Да записваш всичко, което си научил. Ние ще се върнем някой ден.

Той ги изгледа един след друг.

— Няма да видя края на аирлианците, нали?

Донхад въздъхна.

— Боя се, че не. Ще отнеме много време.

— Но поне помогнах ли?

— Помощта ти е неоценима — увери го Гуалкмай.

— В такъв случай няма защо да живея. Убийте ме.

— Ние не постъпваме така — възрази Гуалкмай.

— Повече не мога да живея по този начин.

Той измъкна изпод робата си церемониалния кинжал и разпори лявата си ръка от лакътя до китката. След това прехвърли оръжието в ранената ръка и го заби в дясната. Донхад понечи да му се притече на помощ, но Гуалкмай я спря.

— Негово е правото да избира. — После я избута към вратата, а Джобб рухна на леглото, чиито завивки бързо подгизваха от кръв. Очите му се затвориха. — Има и по-страшни неща от смъртта.

5.

Миналото, 10 000 г.пр.Хр.

Тъмнина. Донхад се събуди в непрогледен мрак. Опита да повдигне дясната си ръка, но установи, че е завързана. Не без усилия освободи и двете си ръце. Огледа се и постепенно осъзна, че се намира в тясно затворено пространство.

Сърцето ѝ блъскаше като лудо. Тя се изви настрани и докосна хладен метал. Премигна изплашено — дори не знаеше дали не е изгубила зрението си. Опита се да си припомни как е попаднала на това място, но мислите ѝ бяха замъглени и объркани.

Къде беше Гуалкмай? Защо не бе до нея?

Опря длани в металния капак над главата си, но той дори не помръдна.

— Гуалкмай! — извика тя немощно.

Затвори очи и се помъчи да се съсредоточи. Къде беше? Какво бе станало?

Изведнъж сърцето ѝ се сви. Финбар. Синът ѝ.

Тя знаеше, че е мъртъв.

Но името му извика и други спомени от обърканото състояние, в което се намиреше. Огромен космически кораб. Аирлиански кораб-майка. Нейната мисия. Нейната и на Гуалкмай. Земята. Атлантида. Жрецът Джобб.

Джобб, който се бе самоубил. И тя си спомни всичко.

Намиреше се в аирлианския цилиндър на борда на „Финбар“. Току-що се бе събудила от хибернационен сън.

Не без усилия овладя дишането си. Гуалкмай беше наблизо — в съседния цилиндър. Сигурно и той скоро щеше да се събуди. Бяха нагласили контролните уреди за петстотин завъртания на планетата около слънцето. Малко преди момента, когато липсата на съобщения от Земята щеше да бъде засечена и аирлианците щяха да пратят кораб.

Най-сетне напипа копчето. Сърцето ѝ бързо се успокои, когато похлупакът се повдигна. Нахлуването на светлината напълно я заслепи.

Остана неподвижна още няколко минути, за да се адаптира. След столетия непрогледен мрак очите ѝ бяха изгубили способността си да различават светлината. Използва това време, за да свали масажиралните пластини от ръцете и краката си.

След това седна и внимателно отвори очи — за втори път. Заобикаляше я познатата каюта на „Финбар“. Вдясно бе цилиндърът на Гуалкмай. Похлупакът все още бе спуснат. Тя се усмихна. Гуалкмай винаги се събуждаше по-бавно от нея. Тя смъкна мускулните стимулатори от долната част на тялото си и се прехвърли през ръба на цилиндъра.

Беше студено. И влажно. Донхад потрепери и дръпна един халат, закачен над цилиндъра. Нахлузи и чифт кожени сандали. Доближи се до цилиндъра на Гуалкмай и в същия миг похлупакът се повдигна с тихо свистене. Гуалкмай седна и се огледа с объркано изражение. След това замижа и си разтърка очите. Тя се наведе и го целуна по устните.

— Страхотен начин за събуждане — кимна той.

Донхад му подаде дрехите и се зае да смъква мускулните стимулатори.

— Поне веднъж да се беше събудил преди мен — подметна тя.

— Няма да е зле — отвърна той, но някак неубедително.

— Какво ли е станало, докато сме спали?

— Надявам се да са напреднали поне малко в обработката на желязо. Мечът ми няма да издържи и един удар на айрлианско оръжие.

Всъщност и неговият меч бе айрлиански, но много стар, още от времето на Революцията.

По-практичната Донхад се зае да изключва цилиндрите и да прехвърля управлението им на компютъра. Зад черните цилиндри в прозрачната вана се поклащаха нови два почти израснали клонинги. Тя се загледа в продължение на няколко секунди — бе забелязала, че ръцете им са вплетени, а телата притиснати. Сцената ѝ се стори интересна. Гуалкмай застана зад нея и я прегърна.

— Дори те знаят за нашата любов — прошепна ѝ той. Устните му се спуснаха по шията ѝ. — Ела. Планетата може да почака.

Навън валеше проливен дъжд, но това не беше необичайно. По-необичайно бе, че каменните блокове бяха заобиколени от гора от забити колове. На всеки от коловете стърчеше по един човешки череп, избелял от слънцето.

Донхад и Гуалкмай изчакаха неподвижно, докато се затвори вратата зад тях. След това пристъпиха и се огледаха внимателно, но наоколо нямаше жива душа.

— Може да са ги поставили много отдавна — рече Гуалкмай.

— Възможно е — съгласи се тя. И двамата знаеха, че отсечените каменни блокове ще привлекат вниманието на местните жители, но се надяваха да не бъдат забелязани от аирлианците. Изглежда някой бе решил, че мястото е по-подходящо за чудновати и страшни религиозни поклонения. Или може би бе заплаха към тях?

— Да вървим — рече Гуалкмай и ѝ подаде ръка.

Донхад забеляза, че е извадил меч. Двамата прекосиха поляната и се отправиха на юг.

Обработката на желязо не беше напреднала значително за времето, което бяха прекарали в черните цилиндри. Гуалкмай не можа да открие по-добър от неговия меч. Всъщност нещата изглежда се бяха влошили. Всички, които познаваха, бяха измрели отдавна, но за щастие черният пазар още съществуваше и дори процъфтяваше. Човешката алчност не се бе променила за петстотин години.

Този път започнаха интеграцията си от периферията на човешкото общество и далеч по-внимателно. Научиха, че аирлианците рядко се показват извън двореца и че дори жреците и Водачите са се изолирали от простосмъртното население.

Историите за Граала и обещанията за вечен живот срещу покорност и сляпо подчинение се бяха превърнали в мит, сякаш аирлианците вече не се интересуваха в какво вярват хората. Донхад го прие като знак, че планът ѝ е успял — изгубили връзка с командването, аирлианците изглежда нямаха представа кога трябва да преминат към следващия етап.

Надяваше се, че тази изолация ще ги кара да се чувстват потиснати и неуверени.

Но надеждите ѝ се оправдаха само до известна степен. Всъщност аирлианците бяха доволни, че се намират встрани от изтощителната война с Гъмжилото и че са заобиколени от същества, които ги почитат като богове. Все още имаше доста голям брой жреци и Водачи, но задачата им бе по-скоро да слугуват на своите господари и да разпростират властта им над останалия свят.

Донхад бе доволна, че поне в известна степен е повлияла върху осъществяването на плана. Тя обаче не се съмняваше, че скоро Империята ще се поинтересува от съдбата на този малък далечен пост.

Сега двамата с Гуалкмай можеха да направят само едно — да чакат.

Стражът на Марс поддържаше контакт не само с Главния страж на Земята и с ретранслатора, но и с цяла мрежа от датчици върху повърхността на планетата. Не беше необходимо да са много усъвършенствани, за да засекаат приближаващия се кораб още когато приближаваше външните предели на Слънчевата система, особено след като той не направи никакъв опит да се прикрие.

Това беше аирлиански кораб-майка, който летеше на субсветлинен вектор през Слънчевата система, насочен към Земята. Снижаваше скоростта си постепенно и щеше да изгуби за това цели десет години — но по-добре така, отколкото да бъде засечен от разузнавателни кораби на Гъмжилото. Върху носовата му част бяха прикачени девет по-малки кораба с формата на мечи лапи, известни като „хищните нокти“ — предназначени да защитават кораба-майка и да нанасят светкавични удари върху други космически съдове и планети. Те не можеха да летят със свръхсветлинна скорост и затова при дълги полети ги прикрепяха от външната страна на кораба-майка.

С приближаване до Марс от кораба-майка бе изпратен команден сигнал до марсианския страж — и бе осъществена постоянна връзка. Корабът-майка започна да тегли и анализира съхранената информация. Фалшивата предавателна програма, въведена от Донхад, скоро бе открита и неутрализирана.

Тъй като единственият упълномощен да въвежда програми в Главния страж бе аирлианският Върховен комисар на Земята, взе се решение, че това е негово дело. Имаше само една причина да бъде

използвана подобна програма — да бъдат измамани аирлианците на планетата, че се поддържа постоянна връзка с Империята, докато на практика решенията вземаше само комисарят.

Действие, което се равняваше на предателство. Друго обяснение не съществуваше.

Артад, командирът на кораба-майка, стигна до този извод само няколко минути след като се запозна с информацията и веднага издаде няколко заповеди.

Малко след като подминаха орбитата на Плутон „хищните нокти“ се отделиха от кораба-майка и заеха отбранителна позиция.

На Земята първият тревожен сигнал бе получен от Главния страж. Двата аирлианци, които бяха на смяна, побързаха да събудят Върховния комисар Аспасия от поредния му хибернационен сън. Той незабавно се разпореда да му донесат Ексакалибур, който охраняваше Главния страж.

С меч в ръка Аспасия нахълта в контролната зала, разположена под най-високата кула, която имаше формата на сфера. Веднага щом влезе вратата зад него се затвори херметично. Той се приближи към кристала в центъра на помещението и постави меча в него. Стените на сферата оживяха и върху тях се появи картина, предавана от върха на най-високата кула.

Аспасия положи ръце върху дръжката на меча и натисна. Заредиха се нови картини, този път предавани от разположени на различни места датчици. Първото, което видя, бе приближаващият се кораб-майка и заелите бойна формация „хищни нокти“. Той знаеше какво означава това разположение на корабите — нямаше да има преговори. Който и да командваше кораба-майка, щеше първо да стреля, а сетне да обсъжда.

Но какво да обсъжда?

Аспасия поиска пряка връзка с Главния страж. Той откри запитванията от приближаващия се кораб и ответната информация. За миг беше като парализиран. Кой си бе позволил да въвежда програми в Стража? Едва сега той осъзна, че неговият пост не е осъществявал контакт с Империята в продължение на цели петстотин години.

Нищо чудно, че там горе летяха „хищни нокти“. Беше прекарал 99 процента от тези последни петстотин години в хибернационен сън и му се струваше, че са минали като миг.

На стената пред него замига червена точка, която се разтегли в линия и накрая прерасна в изображението на аирлианец. Още щом позна образа, Аспасия си даде сметка, че има и други причини за толкова бързото разполагане на бойните кораби.

— Артад! — произнесе тихо.

— Измина много време, Върховни комисарю Аспасия — отвърна Артад. — Освен това бъди така добър да се обръщаш към мен с настоящата ми титла: адмирал Артад.

— Липсата на връзка не беше по моя... — поде Аспасия, но бе прекъснат.

— Ти си Върховен комисар. Имаш само едно задължение и то е да подготвиш „разсада“ на тази планета за бойни действия срещу врага. Но според сведенията от моите скенери все още ги държиш на Първо ниво, въпреки че от Империята са ти пратили заповед да преминеш към следващата фаза.

— Не съм получавал... — заговори Аспасия, но за втори път бе прекъснат.

— Ти си Върховен комисар. Ти носиш отговорност за всичко. Не си осъществявал връзка по-дълго време, отколкото ти е позволено. Смятахме, че причината за това е нападение на Гъмжилото. Моят кораб бе отклонен от изключително важна мисия, за да провери дали Древният враг не е осуетил опитите ни за заселване на тази планета. А с пристигането се натъквам на измама и провал.

Аспасия мълчеше. Дватамата с Артад бяха служили заедно преди много време, когато Артад все още бе само младши командир. Още от самото начало изпитваха взаимна ненавист. А после се намеси Харах. Беше годеница на Артад, но двамата така и не свързаха живота си. По-късно я пратиха на този далечен пост. И тя избра Аспасия.

— Харах спи — рече накрая Аспасия. — Адмирале... — добави той.

— Не ме интересува — отвърна Артад, но Аспасия долови неискреност в гласа му и едва сдържа смеха си.

— Няма да посмееш да използваш оръжията на кораба, адмирале. Инак ще доведеш Гъмжилото тук.

— Ще правя каквото си искам.

— Така да бъде.

Аспасия прекъсна връзката. Изображението на Артад се стопи и върху стената на сферата отново се появи приближаващите се кораби. Аспасия продължаваше да се чуди що за странна игра е започнала. Въпреки че бяха изминали хиляди години от последната им среща с Артад, той знаеше, че почти нищо в отношенията им не се е променило. Аспасия открай време бе противник на плана за заселване на планети. Аирлианските учени смятаха, че Гъмжилото всъщност е форма на оръжие, създадено от друга раса. Оръжие, което изглежда в края на краищата се бе обърнало срещу създателите си. Някои учени предполагаха, че с разселването на планетите и отглеждането на хора може да се постигне същият неочакван и нежелан ефект. Тъкмо поради тази причина бе въведено ограничение за населението, което можеше да бъде премахнато само с употребата на Граала.

Артад бе сред поддръжниците на тази програма, а Аспасия — сред опозиционерите. И когато във висшите кръгове на властта бе взето решение програмата да се развива с пълна сила, звездата на Артад изгря. А Аспасия бе пратен на този далечен пост. Той не се съмняваше, че зад назначението му стои самият Артад, който обаче едва ли бе очаквал, че Харах ще тръгне с Аспасия.

Игра, интриги и сфери на влияние, мислеше си Аспасия, докато корабът на Артад се приближаваше. Неговият кораб-майка бе скрит дълбоко в недрата на острова, а „хищните нокти“ бяха разположени на Марс. Аспасия завъртя дръжката на меча, свърза се с Главния страж и издаде поредица от заповеди.

Донхад се събуди от нежно побутване. Гуалкмай я дърпаше заръката.

— Започва се.

Тя се надигна и последните остатъци на сънливост я напуснаха мигновено.

— Какво се започва?

— Централният остров е скрит от защитна стена — обясни Гуалкмай. — Никой не може да влиза, нито да излиза.

— Едва ли са го направили, за да се защитават от хората. При това ниво на развитие няма с какво да ги заплашат. — Донхад знаеше, че Гуалкмай вече се е досетил за това. — Въпросът е — други аирлианци или Гъмжилото?

— Трудно е да се определи кое е по-лошото — промърмори Гуалкмай.

— Ако е Древният враг, можем да смятаме всичко за изгубено.

— Тогава дано да са аирлианците — обяви Гуалкмай с несекващ оптимизъм. — Но който и да е, не идва с мир, щом вдигат щита.

Донхад се загърна в наметалото и нагласи затъкнатите в колана кинжали.

— Да вървим.

Навън всичко бе обгърнато в утринна мъгла. Улиците бяха изпълнени с развълнувани хора, които възбудено обсъждаха промяната. Никой не бе виждал досега защитната стена на аирлианците. Донхад бе видяла хиляди да измират при опит да преодолеят такава стена. Тя не пропускаше през себе си нито едно тяло, заредено с енергия — било то органично, или механично. На родния ѝ свят се наложи да прокопаят тунел, за да се доберат до аирлианската база — с цената на много жертви и дълги години. В края на краищата успяха да пренесат под земята атомни оръжия и да ги взривят. От този момент нататък щитът бе заработил срещу аирлианците, задържайки взривната вълна и последващите поражения вътре, докато всичко живо бъде унищожено.

В опит да съберат повече информация Донхад и Гуалкмай решиха да се приближат максимално до преградата. Когато стигнаха най-вътрешния пръстен, те за първи път видяха щита. Той блещукаше под лъчите на изгряващото слънце, идеална полусфера, покриваща като огромен прозрачен похлупак големия остров. Краищата ѝ опираха във водата и вероятно изчезваха под нея. Беше прозрачен, но нямаше никакво съмнение в зловещата му сила.

Малко след това ято чайки се приближиха слепешката към щита, удариха се в него и изпопадаха мъртви в океана. По-късно няколко лодки направиха опит да пресекат преградата, но резултатът бе същият. Високо над щита и кулата се рееше златиста чиния, от която се

подаваше златна топка — оръжието на аирлианците за близък бой. По стените и вратите на града бяха застанали на пост Водачи.

— Заели са отбранителна позиция — отбеляза Гуалкмай.

Върху марсианската повърхност, в региона, който по-късно щеше да стане известен като Сидония, имаше три обекта, които не бяха от естествен произход. Първият беше аирлианският предавател — огромна чиния с диаметър три километра, вкопана в склон на планината на дълбочина над километър. Точно в центъра блестеше зелен кристал, който насочваше предаваните, а чинията прихващаше приеманите съобщения.

Недалеч от същата тази планина бяха разположени другите два обекта. Единият беше гигантска пирамида, която се издигаше на сто и петдесет метра над повърхността, а близо до нея правоъгълна шахта се врязваше в терена.

Върхът на пирамидата започна да се разтваря и четирите ѝ страни бавно се отместиха назад. Те достигнаха вертикално положение и продължиха да се разтварят, движени от масивни, хидравлични рамене. Вътрешността на всяка от тези триъгълни страни улавяше лъчите на слънцето и поглъщаше енергията в тях.

Левият край на шахтата започна да изменя цвета си, докато огромният капак, който я покриваше, се плъзгаше встрани. Отдолу се показаха зловеци и страховити очертания — „хищните нокти“ на Аспасия.

Слънчевите колектори започнаха да подават енергия към цялата установка. Дълбоко под земята блеснаха светлини, озаряващи редици от хибернационни и регенеративни цилиндри — общо дванайсет на брой. Черните им похлупаци се повдигнаха и отдолу се показаха лежащите вътре същества. Те се пробуждаха от дългото състояние на стаза, в което бяха поддържани, а през това време Марсианският страж вече подготвяше корабите за действие. Един златист лъч обхождаше корпусите им и активираше всички вътрешни системи.

Отбранителните мерки не останаха скрити от Артад.

За негово нещастие обаче — въпреки внимателното и продължително навлизане в Слънчевата система — движението му също не бе останало незабележано. В сканиращата сянка зад кърмата на кораба тайно и незабележимо се носеше един съгледвачески кораб на Гъмжилото с форма на паяк — овално тяло и осем стърчащи издатъка. Разузнавачът следваше кораба-майка вече десет години, изчаквайки търпеливо да узнае крайната цел на пътуването. Сензорите му улавяха същите сигнали, които засичаше корабът-майка — от бойните кораби и предавателя на повърхността на четвъртата планета и от аирлианската база, разположена на третата.

От разузнавателния кораб се изискваше да изпраща максимално подробен доклад за всички признаци на разумен живот. Но този път ставаше нещо странно. Гъмжилото познаваше добре своя стар противник, аирлианците, но сега те изглежда се готвеха за бой помежду си. Дали пък причината не бе някой друг, незабележим и за двете страни противник?

Разузнавателният кораб отдели няколко микросекунди в разсъждения над този въпрос, след това реши да следва досегашния курс и да събере още информация, преди да прати доклада на Бойното ядро. Това беше нещо ново, а новото и непознатото винаги безпокояха Гъмжилото.

Артад реши да раздели своя флот. Корабът-майка и четири от „ноктите“ се отправиха към Земята. Други пет „хищни нокти“ се насочиха към Марс. Всички бяха със задействани щитове и готови за стрелба оръдия. Екипажите им бяха заели стрелковите постове.

Първите изстрели между „Ноктите“ бяха разменени на триста хиляди километра от Марс. Както предполагаша и двете страни, резултатът бе натоварени щитове и никакви поражения. Бойните кораби на Артад не забавиха ход, за да продължат сражението, а ускориха своя полет към Червената планета.

Пирамидата, хангарът и енергостанцията бяха защитени и Аспасия не се безпокоеше особено за тях. Той обаче бе отсъствал твърде дълго време — период през който Гъмжилото се бе научило да прониква през защитните прегради на аирлианците. И ето че сега

Артад можеше да се възползва от това предимство, до което неговите сънародници се бяха добрави с цената на огромни жертви.

Два от четирите „хищни нокти“ уловиха малък астероид дълъг не повече от триста метра и широк сто — и го задържаха между тях с прехващащи лъчи. Другите два отбиваха атаките на корабите на Аспасия. Аирлианците на Марс, все още малко замаяни от внезапното пробуждане, гледаха с почуда тази битка в космоса между кораби от техния флот.

На около петдесет хиляди километра двата кораба изключиха прехващащите лъчи и астероидът продължи да се носи под въздействието на марсианската гравитация право срещу предавателя. Аирлианците от марсианската база разбраха това, но не изпитаха кой знае какво безпокойство, тъй като смятаха, че са в безопасност зад отбранителния щит.

Но когато астероидът премина безпрепятствено през първия щит, обръкването им се смени с ужас. Разполагаха само с няколко секунди, преди астероидът да удари предавателя. Силата е равна на скоростта по масата. Това е физичен закон. Астероидът бе достигнал шеметна скорост, а масата му бе огромна. Всичко това се равняваше на стотици мегатони енергия.

Предавателят изчезна сред ослепителен взрив.

Аспасия не свалеше поглед от сфероидната стена и изображението, изпрацано от марсианския страж. Не можеше да повярва, че предавателят е унищожен — щитът беше непроницаем за всякакви форми на живот и силови оръжия. Как би могъл един най-обикновен астероид... Отговорът дойде още в същия миг: астероидът не разполагаше с друга активна сила, освен своята инерция и на повърхността му нямаше живот. Просто и примитивно оръжие, като камъните, с които се замеряха хората. Но ето че бе свършило работа.

Не се съмняваше, че Артад може да направи същото и с Атлантида. И действително, когато погледна отново към екрана, той забеляза, че другите два „ноктя“ са уловили друг, по-голям астероид и се носят право към Земята.

Аспасия побърза да издаде нови заповеди.

Артад виждаше съвсем ясно третата планета върху извития екран в командния пункт на кораба-майка. Синя планета, идеална за живот — поне що се отнася до съществата, създадени от аирлианците.

Тревожен сигнал възвести приближаването на два от „хищните нокти“ на Аспасия. Те размениха златисти лъчеви откоси с „ноктите“ на Артад, без никакви сериозни последствия, но целта им не бяха нито противниковите бойни кораби, нито корабът-майка, а астероидът. Лишен от собствена защита, той избухна и се превърна в облак от ситни камъни.

Артад кимна. Аспасия не беше глупак. Артад нареди на неговия флот да забави ход на сто хиляди километра от планетата. „Ноктите“ на Аспасия се отдръпнаха на двайсет хиляди километра, в зоната между Артад и Земята.

Останките от астероида продължиха да се носят към Земята.

Разузнавателният кораб на Гъмжилото се притаи в сянката на Луната и зачака, наблюдавайки внимателно.

На Атлантида почти целият ден премина без някакво раздвижване в двореца. Щитът продължаваше да си е на мястото, а златистата летяща чиния — да кръжи отгоре. Донхад и Гуалкмай се смесиха с тълпата от няколко хиляди души на брега. Взе да се смрачава, а нищо не се случваше.

Едва малко преди полунощ те забелязаха първите ярки проблясвания в небето. Скоро станаха стотина.

— Какво е това? — обърна се Гуалкмай към жена си.

В началото Донхад помисли, че наблюдават стрелба с аирлиански оръжия, но когато светещите линии се издължиха, тя стигна до друга идея.

— Метеори. Навлизат в атмосферата.

— Съвпадение?

— Едва ли. Нещо става в космоса.

Повечето от астероидните отломки, отклонени от първоначалния си курс след взрива, се сблъскаха с горните слоеве на атмосферата и

отскочиха назад в космоса. Повечето, но не всички.

Някои от тях се понесоха право към повърхността. Едно от тях скоро се превърна в гигантско, огнено кълбо. То прелетя високо над Атлантида и се насочи към Северна Америка, където предизвика ужас у жителите. Накрая падна в един район, който след десетина хиляди години щеше да се нарича Аризона — хълмиста и гориста земя. След сблъсъка последва страховит взрив, който покоси горите на стотици километри наоколо и остави гигантски димящ кратер. Други парчета от астероида попаднаха на различни места върху повърхността на планетата. Тези, които се удряха в океана, вдигнаха цунами, които заливаха ниските брегове. Загинаха стотици хиляди души. Бяха опустошени милиони квадратни километри земя. Но Аспасия нехаеше за това. Корабите на двете страни бяха заели позиции, изчаквайки нови разпореждания. Артад бе на мостика на кораба-майка, докато Аспасия не напускаше подземията на Атлантида. На Марс оцелелите търсеха път към повърхността изпод останките на разрушената станция.

А разузнавателният кораб на Гъмжилото продължаваше да се спотайва в сянката на Луната.

Артад осъзна, че е допуснал грешка. Избиването на толкова много хора, необходими за по-нататъшното изпълнение на програмата, щеше да я върне с много години назад. Империята нямаше да остане доволна от постъпката му. Той вдигна глава, когато на контролното табло замига червен сигнал — съобщение от Аспасия. Червеният сигнал се превърна в изображение на неговия враг.

— Не можеш да разрушиш моя щаб, без да нанесеш сериозни щети на планетата — предупреди го Аспасия. — Адмирале... — добави той с тон, който показваше, че не храни уважение към по-старшия по ранг.

Артад не отговори. Повече го интересуваше онзи, който стоеше от дясната страна на Аспасия. Беше жена — висока и стройна, с червеникава коса и издължени очи. Харах.

— Защо я забъркваш в това? — попита той.

— Защото и тя е част от нашата вражда. Унищожил ли ме, ще унищожил и нея.

— Такъв ли е твоят избор? — обърна се Артад към жената.

Харах кимна.

— Направих го много отдавна.

— Така да бъде. Но искам да знам защо се обръщаш срещу Империята?

— Опитах се да ти кажа — отвърна Аспасия. — Не по-малко от теб бях изненадан, че моят пост е бил откъснат от останалия свят в продължение на петстотин години.

— Не ме лъжи! — предупреди Артад.

— Той не лъже — намеси се Харах. — Проверих в паметта на Главния страж. Някой е проникнал там преди петстотин години и е въвел програма за фалшифициране на сигнала.

— Кой би могъл да препрограмира Главния страж? — попита Артад.

Аспасия завъртя глава.

— Единственото, което ми идва наум, е тайна операция на Гъмжилото. Ако по някакъв начин са успели да поставят под контрол някого от моите Водачи... чрез техните пипала.

Артад се извърна към своите офицери.

— Всички бойни кораби да сканират системата за кораб на Гъмжилото!

Аспасия издаде заповед до своите хора да търсят вътрешния враг.

Донхад и Гуалкмай приближаваха с малко кану мястото, където щитът опираше във водите на океана. Бяха решили да вземат инициативата в свои ръце — или поне да разберат какво става. Енергийното поле на щита се усещаше от десетина метра — кожата им бе настръхнала. И двамата бяха затъкнали в поясите си черни кинжали.

— Е, ще рискуваме ли? — попита Гуалкмай.

Донхад държеше с две ръце голям камък. Беше се съблякла само по риза и панталони. Два черни кинжала стърчаха от пояса ѝ.

— Друг път няма — отвърна тя.

— Ще те чакам тук — обеща Гуалкмай.

— Зная.

Тя седна на борда на кануто с лице към щита, погледна през рамо, усмихна се за миг на Гуалкмай, пое си дъх и се прехвърли във водата.

Камъкът я повлече надолу и тя почувства нарастващото напрежение в ушите си. Броеше бавно наум и от време на време изпускаше по малко въздух. Когато стигна до петнадесет, пусна камъка и изрита силно с крака, изпускайки останалата част от въздуха. Плуваше право към Атлантида и се надяваше да излезе на повърхността от другата страна на щита. Знаеше, че той се простира едва на двайсет метра под водата и е напълно възможно да бъде преодолян.

Около нея цареше непрогледен мрак. Тялото ѝ скоро започна да отслабва, изпитвайки крещяща нужда от кислород. Тя плуваше с всички сили. След около двайсетина секунди осъзна, че не може да продължава повече и изплува отгоре.

Седнал в кануто, Гуалкмай изпита огромно облекчение, когато я видя да се показва на повърхността на около трийсетина метра от него и от другата страна на щита. Тя си пое дъх и му помаха с ръка. Остана още малко на място да се съвземе, сетне заплува към брега.

Донхад излезе на сушата на стотина метра от церемониалния пристан на жреците. Познаваше добре района и както предполагаше, почти нищо не се бе променило за изминалите неколкостотин години. От мястото, където се намираше, виждаше няколко Водачи, които стояха на пост на кея. Запълзя в обратна посока и се скри в един отточен канал.

Когато приближи стената, видя, че каналът е преграден с метална решетка. Донхад пъкна острието на единия кинжал в долния край на решетката и дръпна нагоре. С Гуалкмай бяха идвали тук и бяха отворили решетката по същия начин. Както очакваше, тя се повдигна без особено усилие.

Следвайки каналните води, Донхад се озова в града.

6.

Миналото, 10 000 г.пр.Хр.

Разузнавателният кораб на Гъмжилото предприе отчаяна маневра, насочвайки се към звездата на системата. Смяташе да използва гравитационното ускорение като „прашка“, която да го завърти и да го запокити далеч извън пределите на слънчевата система и извън обсега на трите „хищни нокътя“, които го преследваха. До орбитата на Венера все още разполагаше с известна преднина.

Насекомите вътре в кораба познаваха добре възможностите на „хищните нокти“ и си даваха сметка, че шансовете не са на тяхна страна. Ето защо бяха решили да предприемат тази драстична мярка. Освен това осъзнаваха, че тяхното собствено оцеляване е без значение — най-важното бе да бъде изпратен докладът до най-близкото Бойно ядро, а това изискваше известно разстояние от преследващите кораби, както и от смущаващото въздействие на слънцето.

Артад наблюдаваше преследването от борда на кораба-майка. Не се поколеба нито за миг, когато нареди на един от „ноктите“ да продължи гонитбата, а другите два да се доближат на минималната безопасна дистанция до слънцето.

Тъкмо когато разузнавателният кораб навлезе в гравитационното поле на слънцето, „нокътят“ откри огън. Златисти потоци от енергия бликнаха от носа му и последваха разузнавателния кораб, застигнаха го, завъртяха го и го отклониха от курса. Изминаха няколко секунди преди насекомите да овладеят повредения кораб. Последваха още няколко изстрела, но енергията им бе погълната от Слънцето. Със своята сила енергийният лъч предизвика слънчево изригване, което обгърна и двата кораба и ги превърна в ярка експлозия от светлина. Когато блясъкът угасна, от корабите нямаше и следа.

Артад нареди на двата оцелели „нокътя“ да се приберат на кораба-майка и насочи вниманието си към изображението от екрана.

— Видя ли? — обърна се той към Аспасия.

— Да.

— Засега нямаме данни дали разузнавателният кораб на Гъмжилото е успял да прати доклад, преди да бъде унищожен. Може да го е направил преди да го открием. Ако препрограмирането на Главния страж и внедряването на агенти сред хората ти е тяхна работа, значи са тук от много време.

Аспасия вдигна шестопръстата си ръка.

— Предлагам да сключим мир, докато изясним въпроса.

— Предлагаш, значи? — погледна го намръщено Артад. — А кой е виновен за създалото се положение?

— Да приемем положението такова, каквото е — намеси се Харах. — Артад, винаги си позволявал на чувствата си да те управляват и това е най-големият ти недостатък.

Артад удари с юмрук по облегалката на креслото.

— Как смееш да...

— Ако Гъмжилото дойде — прекъсна го Аспасия, — какво значение ще има кой е допуснал грешката? Всички ще загинем.

— Добре, какво предлагаш?

Донхад притисна острието на черния кинжал в шията на Водача, после отстъпи назад, за да избегне внезапно бликналата от прерязаните съдове кръв. Когато тялото се свлече, тя се надвеси над него и свали медальона от окървавената шия. Смъкна и пръстена от ръката на Водача и го добави към онези, които бе взела от другите избити.

Пътят ѝ през двореца беше белязан с кръв. Веднага щом напусна канала тя се озова сред невероятна суматоха. Тичащи във всички посоки ужасени хора, някои носеха вещите си, други бяха с деца на ръце. Едни бягаха към двореца, други — от него. От високоговорителите ехтяха имената на онези, които трябваше да се явят в двореца, или разпореждания към останалите. Причината за целият този хаос бе гигантският кораб-майка, увиснал над кулата на храма. Сянката му покриваше целия град. Нещо безпрецедентно се бе случило за хората, които обитаваха града на аирлианците, и неизвестността ги ужасяваше.

Донхад се възползва от бъркотията, прекоси няколко улици и излезе на градския площад. Тук тълпата отпращаше многогласни молитви, миришеше на свещи, пред Водачите имаше купчини от дарове за омилостивяване на боговете. Донхад веднага забеляза, че в двореца не допускаха никого, освен онези, чиито имена един жрец извикваше от списък. Отчаян човечец направи безумен опит да си пробие път през Водачите и веднага бе насечен на парченца. Завладени от паника, хората зад него се помъчиха да отстъпят, но тълпата ги притискаше към двореца.

Когато отново вдигна глава, Донхад забеляза, че между върха на кулата и долната част на кораба-майка се простира метална стълба. Тя се шумугна в една от сградите на площада и се изкатери на покрива, за да види какво става на стълбата. Но беше твърде ниско. Върна се обратно, огледа се и се изкатери на градската стена. Тук имаше малко по-добра възможност да наблюдава. В началото металната стълба бе пуста, ако се изключеха двамата Водачи, които стояха на пост. Скоро обаче те се отместиха и сториха път на неколцина жреци, които изтичаха нагоре и влязоха през отвора в товарния хангар. Дъхът ѝ обаче секна, когато на върха на кулата се появиха четирима жреци, които носеха по двойки и с помощта на дълги пръти нещо, скрито под бяло покривало. Зад тях крачеше пети жрец, облечен в бяла ленена роба, а върху нея елек, обшит със златни ширити. Отгоре бе загърнат в многоцветна дреха, скачена на раменете със скъпоценни камъни. На гърдите си жрецът имаше два джоба и за миг Донхад зърна зеления блясък на онова, което се спотайваше в тях. Този жрец имаше корона от три метални обръча и устата му се движеше, сякаш непрестанно шепнеше молитви или заклинания. Това със сигурност беше самият Върховен жрец.

Донхад знаеше, че присъства на изнасянето на кивота и Граала от храма. И други го бяха видели, защото откъм тълпата долетяха изплашени викове. Всички знаеха какво проповядват жреците — ако кивотът с Граала бъде отнесен, градът е обречен. Новината бързо се разпространяваше из тълпата.

Веднага щом кивотът бе внесен в кораба, на кулата се появиха още жреци и се затичаха нагоре по стълбата. Избраните, на които е позволено да се спасят, помисли си Донхад. Значеше ли това, че ще изоставят храма? Но защо?

На площада настъпи суматоха. Започна бой кой да се добере до кораба. Внезапно отнякъде се появи златиста сфера и Донхад разбра какво ще последва. Сферата увисна над площада от предния ѝ край бликна яркозластист лъч. Площадът бързо се изпразни.

Можеше да има само една причина за всичко това. Аирлианците не смятаха да изоставят базата на произвола на съдбата. Те щяха да я унищожат — също както постъпваха със своите обречени постове на нейната планета.

Донхад се огледа. Едва сега забеляза, че щитът е изключен. Тя побърза към покрайнините на града, докато обмисляше това, на което бе станала свидетел. Щом щитът е изключен, значи заплахата, която доскоро е съществувала, вече е премахната. Дали аирлианците са унищожили онзи, който се е появил? Тя знаеше къде ще намери Гуалкмай сега, след като щитът бе изключен. Трябваше да я чака с кануто при мястото, където канавката се изливаше в морето.

— Погледни — посочи му тя нагоре, когато скочи в лодката.

Стълбата бе прибрана и вратата затворена. Корабът-майка се премести безшумно на нова позиция, на около километър и половина над двореца. Огромните хангарни врати в предния му край се отвориха. Изведнъж през разтворената порта на двореца излетяха два златисти диска. Под тях, задържан с помощта на прехващащ лъч, бе увиснал един предмет, за който Донхад само бе чувала, но никога не го бе виждала — защото на нейната планета този предмет бе унищожен при една от ядрените експлозии, сринали двореца. Това бе масивният Черен сфинкс, чиято дължина от носа до опашката надхвърляше сто метра. Архиварната. Само в нея Граалът и кивотът бяха на сигурно място.

Двете летящи чинии завлякоха Сфинкса право през разтворената врата на хангара и го положиха вътре. Веднага след това се върнаха отново в двореца и изнесоха шестметрова златна пирамида, а сетне още няколко.

— Изкарват и стражите — промърмори Гуалкмай.

— Започват Втори етап — кимна Донхад. — Преселение. — Тя замръзна, когато една от летящите чинии се появи над двореца, теглеща червена пирамида. — Главният страж!

— Значи наистина изоставят това място.

— Най-добре да се махаме оттук — рече Донхад, взе едно от греблата и започна да гребе.

Когато приближиха първия остров от вътрешния пръстен, хангарните врати на кораба-майка се затвориха и той бавно потегли на югоизток. Дватама скочиха на брега и се затичаха към външния пръстен. Някъде по това време корабът-майка се изгуби от погледите им.

Аспасия седеше в командното кресло на своя кораб-майка. Артад бе останал на околоземна орбита, но следеше зорко маневрите му, за да се увери, че всичко протича според уговорката. И двамата знаеха, че ако разузнавателният кораб е успял да прати доклад до Бойното ядро, дните им тук са преброени и шансовете им да оцелеят са минимални. Единственото спасение бе да направят всичко да изглежда така, сякаш аирлианците са изоставили тази слънчева система. За това щяха да помогнат и руините от разрушения предавател на Марс. Може би тогава Ядрото щеше да се задоволи само с хората. От друга страна, с небрежността си Аспасия бе изложил целия план по заселването на тази планета на провал и сега не им оставаше нищо друго, освен да задействат следващата фаза. Щяха да са им нужни поне десет хиляди години, докато достигнат до Четвърти етап, при който можеха да се възползват от плодовете на „засятото“. Огромен период за хората, но не чак толкова за аирлианците, особено при наличието на хибернационните цилиндри.

Корабът на Аспасия тъкмо прелиташе над един пролив, който в по-късни времена щеше да свързва Атлантическия океан със Средиземно море и да носи гръмкото название „Херкулесови колони“. Летяха право към северния бряг на Африка, към едно място, където пълноводна река се вливаше в морето чрез широка делта. Според аирлианските учени това бе едно от най-удобните места за развитието на човешката цивилизация и Аспасия бе пратил своя главен инженер Росту да подготви района много години преди стартирането на Трети етап. Ситуацията сега бе различна, но подготовката щеше да им бъде от полза.

Отправиха се срещу течението на реката, докато стигнаха едно каменно плато, което бе надвиснало над западния бряг. Тук Аспасия

нареди да спрат полета. Един изстрел от носовите оръдия на кораба бе достатъчен в скалата да бъде пробит широк тунел. Двата златисти диска излетяха от хангара, понесли отново Черния сфинкс. Те внимателно го спуснаха в още димящата дупка на достатъчна дълбочина горната част на главата да се окаже под земната повърхност. След това се върнаха и пренесоха червената пирамида.

Докато Аспасия наблюдаваше всичко това, в командната зала влязоха шестима негови подчинени и сведоха почтително глави в очакване да получат нареждания. Изида. Озирис. Хор. Амон. Хонс. Себ. Три жени и трима мъже. Всичките млади, в разцвета на силите си.

— Почти се стъмни — заговори Аспасия на езика на аирлианците и посочи с пръст нагоре. — Артад е над нас и следи дали ще изпълним условията на примирието. Не се съмнявам, че ще го наруши, той винаги го прави. Защото ме ненавижда. Ще се опита да ме унищожи, докато спя. От вас се иска да следите за всякаква възможна атака. Бъдете внимателни, защото ще дойде от посока, която не очаквате.

— Ами ако Гъмжилото... — поде Изида.

— Ако Гъмжилото дойде, всички сме обречени. Но появи ли се друг разузнавателен кораб, ще го унищожите. Ясно ли е?

Корабът-майка се снижи почти до каменното плато. От долния му край се протегна една метална стълбичка. На екрана се виждаше как четирима жреци разтоварват кивота.

— Оставям ви най-ценното нещо, което имаме — Граала. Затворете го в Архиварната. Пазете го като зениците на очите си.

— А ключът от Архиварната? — попита Озирис.

Аспасия вдигна един златен скиптър, дълъг трийсет сантиметра. В горния му край имаше лъвска глава с очи от рубини.

— Ключът ще остане при мен.

Всички знаеха какво означава това. Граалът щеше да е при тях, но без възможност да го използват.

Никой не отговори и Аспасия ги изгледа един по един преди да продължи.

— Слушайте ме внимателно. — Той натисна няколко хексагона върху пулта. — Изминалите години не бяха пропилены напразно, макар да ви изглежда другояче. Подготвих това място за стартирането на Втори етап. Под платото има тунели, някои от които са свързани с

кухината, в която току-що положихме Архиварната. Ще ги откриете върху плановете, приготвени от Росту. Има и допълнителни помещения, в които ще можете да живеете с всички удобства. Хибернационни цилиндри, храна, термоядрен енергоизточник. Всичко това е монтирано много отдавна от инженер Росту.

Но Аспасия скри от тях, че задачата на Росту не бе само да оборудва помещения за стартирането на следващата фаза. Долу имаше и други неща — предпазни средства в случай на непредвиден обрат.

На екрана в предната част на залата се виждаше тълпа от хора, които излизаха от хангарите на кораба-майка и се разпръскваха из платото. Повечето бяха жреци и Водачи — единствените, на които аирлианците имаха доверие на Атлантида.

— Докарахме ги да ви служат — продължи Аспасия. Той вдигна една черна тръба. — Тук са плановете, които трябва да бъдат осъществявани на определени периоди. Дръжте изкъсо хората и те ще следват онова, което сме предначертали.

— Планове за какво? — попита Изида.

— Как да пратите сигнал в космоса, тъй като предавателят ни е унищожен.

— Но хората не са в състояние да... — поде Изида.

— Не ме прекъсвай! — тросна се Аспасия. — Ако успеем първи да пратим сигнал до Империята, ще разполагаме с предимство пред Артад. Можем да използваме записите от неговото нападение срещу нас и да го обвиним, че е действал неправомерно. — След тези думи той погледна през рамо към Харах. — Тръгвайте. Артад ще ме последва където и да отида.

Шестимата се поклониха и излязоха. Веднага щом ги видя да слизат на платото Аспасия нареди корабът да се издигне. Размесени с тълпата, аирлианците се отправиха към отворите на подземните тунели и скоро изчезнаха. Поне досега Артад не бе нарушил примирието.

Тези, които оставаха долу, щяха да положат основите на едно митично време — Времето на Първото египетско царство. Епохата на Боговете.

Аспасия насочи кораба-майка на изток, за да продължи с втората част от своята подготовка. Летеше ниско, само на двеста метра над земята, и двигателите оставяха дълбоки дири върху повърхностния слой. Прекосиха една пустиня, сетне провлак, свързващ два

континента. Вдясно остана Червено море, а вляво — Средиземно. Точно под тях имаше плитък воден басейн, който местните племена наричаха Горчиво море.

Под въздействието на гравитационното поле водите на морето се разтвориха и върху дъното се очерта дълбока дия. Корабът продължи нататък, докато стигна пустинния Синайски полуостров и увисна над най-високия връх. На това място златистите дискове разтовариха един страж компютър заедно с други машини и ги разположиха в помещения, изсечени от Росту преди много години в недрата на планината.

Тук самият Аспасия напусна кораба, заедно с част от неговите подчинени, понесли на раменете си един черен цилиндър. Те се спуснаха до най-ниското ниво и положиха цилиндъра на пода. Когато вдигнаха похлупака, вътре имаше съвсем зряло мъжко тяло с бледа и подпухнала кожа и втречени напред невиждащи очи. Ала гърдите му се повдигаха и спускаха — тялото бе живо.

Това също беше част от договора с Артад, макар че Аспасия не възнамеряваше да го спазва докрай.

Той пристъпи напред и застана пред цилиндъра. Поставиха на главата му метален пръстен, а един от аирлианците застана при пулта за управление. От вътрешната повърхност на пръстена се отделиха микросонди, които се забиха в мозъка на Аспасия. Всички негови спомени, цялата му индивидуалност, бяха прехвърлени и записани в машината. След това свалиха пръстена и Аспасия неволно опипа челото си, сякаш очакваше да види кръв по пръстите си.

После доближи цилиндъра и втречни поглед в тялото. То все още бе само празен съд, готов да получи съхраненото в машината. Аспасия свали своята Ка и я допря до една вдлъбнатина. Светна индикаторна лампичка, която показваше, че спомените му са били прехвърлени в огърлицата. Той нагласи таймера на цилиндъра и напусна помещението, заключвайки вратата след себе си.

Аспасия предполагаше, че Артад следи движението му и ще узнае за това място и оборудването, което бе разтоварил. Още едно обстоятелство за успешното изпълнение на неговия план. Приключил със задачите, определени според примирието в Атлантида, Аспасия се върна на кораба-майка, който се издигна. След като прелетя почти половината свят, корабът се озова над един остров в Тихия океан, на

който имаше три вулкана. Аспасия разположи поредния страж дълбоко в недрата на един угаснал вулкан, а след това нареди на малка част от хората да се заселят на острова. Един от подчинените му на име Рапа получи задачата да се смеси с хората и да ги направлява тайно по предназначения път. След много години този остров щеше да носи названието Великденски, но преди това щяха да го нарекат Рапа Нуи.

От Великденския остров корабът-майка се насочи към Южна Америка, където остави още един страж-компютър и поредната група заселници в Андите. Този път към тях бе прикрепен друг негов заместник на име Виракоча. Корабът-майка спря на още няколко места, разтоварвайки малки групи от хора, които да компенсират загубите от метеоритния дъжд — като земеделец, който засява нивата си след унищожителна градушка. Това също бе част от примирието, но Артад не знаеше, че заедно с всяка от групите Аспасия оставяше по един свой агент.

Най-сетне корабът стигна до един пуст и негостоприемен район в Северна Америка. Отново с помощта на оръжията Аспасия изкопа гигантска дупка в склоновете на висока планина — достатъчно голяма, за да побере кораба-майка. После дойде време за Росту и неговите помощници да подготвят подземния хангар и да монтират вътре огромна шейна, върху която положиха кораба.

Росту се зае с градежа на каменна стена, подсилена с метални пръти, която да запуши входа на кухнята. След това на различни места из планината бяха монтирани маскиращи устройства срещу сканиране от въздуха.

Аспасия задейства един аварийен маяк на борда на кораба-майка и напусна кухнята през един от тунелите, прокарани от Росту. Когато и този тунел бе затворен, той се качи в един от златистите дискове и се отправи към Атлантида.

От семената, които бе разпръснал из цялата планета, след хиляди години щеше да израсте една нова цивилизация.

Целият ден Донхад и Гуалкмай прекараха на един от островите от външния пръстен. Опитаха се да се качат на някой от отплаващите кораби, но всички съдове бяха претъркани. Всъщност след първоначалния шок мнозина от жителите на външните острови се

отправиха с лодките си към Атлантида. Пред храма се бе събрала огромна тълпа, която отправяше молитви към невидимите богове, заклевайки ги да се върнат. След като не получиха отговор, хората само удвоиха усилията си, сякаш това можеше да промени нещата. Вратите на храма бяха затворени, не се виждаха нито жреци, нито Водачи.

Донхад и Гуалкмай най-сетне попаднаха на кораб, на който имаше свободни места. Цената, която им поискаха, бе безобразна, но Донхад плати, без да се пазари. Капитанът обяви, че ще отплават едва на сутринта, тъй като моряците се страхували от тъмнината. Макар че очакваше неприятности, Донхад се примири, за да не привлича вниманието върху себе си.

При изгрев слънце всички с изненада откриха, че над храма е увиснал гигантски кораб-майка. Вероятно бе пристигнал по тъмно. Щом се развидели, корабът започна да се спуска, приветстван от възторжените възгласи на тълпата. Но нещастниците не знаеха, че пристига Артад, за да осъществи последната част от примирието.

За всеобща изненада корабът не спусна стълба към върха на кулата, а я заобиколи и се снижи над полето отвъд градските стени. Една от хангарните врати се разтвори и от нея бе спусната метална стълба.

Гуалкмай, който се бе покачил на мачтата, за да вижда по-добре, предаваше всичко на Донхад.

— Какво става? — попита тя нетърпеливо. — Появи ли се някой?

— Не. Никакво движение. Тълпата продължава да расте, но от кораба не се показва никой.

Донхад се намръщи. Тя се обърна към капитана.

— Време е да тръгваме. Слънцето се показва.

Капитанът кимна пренебрежително, но побърза да издаде заповеди на хората си. Развързаха въжетата, с които се придържаха за пристана, и гребците натиснаха веслата под равномерните удари на тъпана.

— Двама души се качиха по стълбичката и изчезнаха вътре — извика Гуалкмай.

Веднага щом излязоха от залива капитанът се разпореди да вдигнат платната. При рязкото накланяне на кораба Гуалкмай едва не падна. Той засенчи очи с длан.

— Връщат се — извика. — Махат на хората да се качват на борда.

— На твое място щях да подкарам тая черупка с всичка сила — рече Донхад на капитана.

— Хората тичат към кораба — докладваше Гуалкмай. — Какво ли става? Та те са няколко хиляди!

— Аирлианците си прибират реколтата — отвърна Донхад.

Същата нощ Аспасия се върна на Атлантида с летящата чиния. Той събра последната група от своите хора и заедно с тях слезе в подземния хангар, където се качиха на седемте „хищни нокти“, които се бяха върнали на Земята. От командния център на своя кораб Аспасия можеше да наблюдава как Артад прибира последните жители на Атлантида. Това не се включваше в примирието, но Аспасия знаеше, че Артад е следил внимателно неговите ходове и сега предприема контрамерки. Изведнъж металната стълба започна да се прибира в хангара и навън останаха последните десетина нещастници.

— Старт! — нареди Аспасия.

Вратите на подземния хангар се разтвориха. „Хищните нокти“ излетяха право нагоре, отдалечавайки се с шеметна скорост от Земята.

Донхад и Гуалкмай наблюдаваха издигащите се „нокти“ и кораба-майка.

— Слизай долу! — извика тя на мъжа си.

Корабът бе на около пет километра от външния пръстен на Атлантида. Хората на сушата вдигаха ръце към небето и си скубеха косите, сякаш предчувстваха, че ще се случи нещо ужасно. Едни се молеха, други размахваха гневно оръжия, но всичко бе напразно. Последните рибарски лодки бързаха да се отдалечат от това прокълнато място.

Изправени един до друг на борда, Донхад и Гуалкмай не сваляха очи от сушата. Атмосферата бе изпълнена със статично електричество, сякаш се задаваше буря.

Изведнъж ярка златиста светлина премина по борда на кораба-майка от носа до кърмата. Донхад бе присъствала и преди на подобна

сцена и вече знаеше какво ще последва.

— По-бързо! — извика тя на капитана.

Златистата светлина сякаш замря на носа на кораба, превърна се в кълбо, от него бликна ярък сноп, който започна бързо да се разширява, докато достигна диаметър около осемстотин метра. В началото не се случваше нищо. Светлинният сноп пулсираше и се плъзгаше бавно над града и околната местност. След десетина подобни пулсации настъпи странно затишие.

Мъртвешко спокойствие в продължение на няколко секунди.

Донхад улови Гуалкмай за ръката. Дланта ѝ беше влажна.

И тогава земята под Атлантида изригна.

Аспасия наблюдаваше същата картина на екрана на своя „нокът“. След първите няколко изстрела от кораба на Артад той вече знаеше какво ще се случи. Аирлианците бяха извършили детайлно проучване на планетната структура. Оръжието, което Артад използваше, умееше да пробужда силите, дремещи дълбоко в земните недра, и да ги изкарва на повърхността.

Взривната вълна на експлозията изби в миг и последните обитатели на Атлантида. И да бе оцелял някой, той бе пометен от бликналата през цепнатините лава. Разкъсан и напукан, целият остров се издигна на височина две хиляди метра, след това рухна обратно. Океанът го погълна заедно с димящата лава и от сблъсъка между двете сили се роди невиджано досега по мащаби цунами.

Малко по-късно от Атлантида не бе останала и следа.

Гуалкмай пръв съзря опасността.

— Обърни кърмата срещу вълната! — извика той на кормчията. Един кораб недалеч зад тях бе ударен странично от гигантската вълна и мигом се преобърна. Вълната ги застигна, повдигна ги и ги понесе със себе си. Гуалкмай прегърна Донхад през кръста и вкопчи свободната си ръка в перилата.

Вятърът рязко се усили. Един от моряците внезапно се издигна във въздуха, прелетя с безпомощни крясъци над тях и изчезна в морето. Бордът под краката им продължаваше да се издига.

— Обичам те! — извика Донхад.

Той кимна, без да откъсва очи от вълната.

— Ще се справим — чу го да вика на пресекулки. — Само се дръж!

Най-сетне корабът започна да се плъзга по задната и не толкова стръмна стена на вълната. Измина почти цяла минута, преди отново да заемат хоризонтално положение. Развълнуваният океан около тях бе изпълнен с останки от кораби и трупове. Гуалкмай я пусна. Двамата се огледаха. Там, където доскоро се издигаше Атлантида, сега имаше само черни водовъртежи.

— Временно примирие, Гуалкмай — произнесе Донхад.

Гуалкмай кимна.

— Неутрализирахме ги — поне за известен период. Те вече не са богове.

— Поне за известен период — повтори тя.

— За нас всеки ден е спечелен, Донхад. След време всичко ще е различно. Може да се каже, че приключихме успешно с първата част от нашата мисия. Аирлианците се обърнаха един срещу друг и от това изгубиха и двете страни.

— Но никой не е победен — намръщи се тя. — Добре знаеш, че това тяхно примирие е истински фарс. И двете страни ще се опитват да използват Водачи и Сенки, за да...

Гуалкмай вдигна ръка.

— Направихме каквото можахме. Коеето е повече, отколкото се надявахме. Спечелихме време за хората от този свят. Освен това ще останем тук, за да им помогнем, когато удари часът за последната война.

Донхад знаеше, че е прав. Бяха постигнали много повече, отколкото се надяваха. Бяха сложили край на управлението на боговете. Гуалкмай потърси капитана на кораба и му поръча да поемат курс на север. Когато се върна при нея, забеляза, че гледа нагоре. Досети се за какво си мисли.

— Той отдавна е мъртъв — рече.

— Зная. Но все още тъгувам по него.

Аспасия бе насочил сензорите на „хищния нокът“ към планетата, от която се отдалечаваше. Виждаше кораба на Артад, който кръжеше бавно над мястото, където доскоро се издигаше Атлантида. Вълната, вдигната при взрива, се разпространяваше със скорост от шестстотин километра в час.

Първо достигна западния бряг на Африка. В крайбрежните плитчини вълната се забави, но набра височина.

За тези, които обитаваха крайбрежието, първият признак, че ще се случи нещо, бе внезапно отдръпналият се навътре океан. Върху оголеното тинесто дъно безпомощно се мятаха риби. Някои от хората се заеха да събират тази неочаквана плячка, без да предполагат какво ги очаква.

Тътен като от хиляди морски бури раздра въздуха. И тогава се появи водната стена. Тя заля брега и продължи навътре със скорост от двеста километра в час. Част от вълната премина през Херкулесовите колони и навлезе в Средиземно море. В другия край на света гигантска вълна нахлу във вътрешността на Северна и Южна Америка, предизвиквайки навсякъде разрушения, които щяха да залегнат в основата на човешката легенда за Всемирния потоп.

Аспасия не се интересуваеше особено от последствията, причинени от гигантската приливна вълна. Сензорите му продължаваха да следят придвижването на Артад, чийто кораб-майка прекоси Европа и увисна над една земя между Азия, Европа и Африка, където разтовари няколко хиляди души. След като хората се разпръснаха, Артад постъпи също както Аспасия в Северна Америка — изкопа огромна подземна кухня и скри кораба-майка вътре.

Въпреки че вече се намираще на огромно разстояние от Земята, Аспасия продължаваше да следи шест златисти дискове на Артад, които заобиколиха планетата и се скриха от другата ѝ страна. Не беше се съмнявал, че Артад има свои идеи как да спазва примирието. Така би постъпил всеки аирлианец.

Донхад лежеше до Гуалкмай. Духаше слаб ветрец, който отнасяше кораба на северозапад.

— Колко нещастници загинаха! — промърмори тя.

— Така е — кимна Гуалкмай, загледан в звездите.

— Как мислиш... — Гуалкмай я спря с пръст на устните й.

— Шшшт — прошепна той. — Нали затова дойдохме тук? Това няма да са последните жертви. Очаква ни дълга и мъчителна борба. И това е само началото.

7.

Миналото, 10 000 г.пр.Хр.

Докато плаваха на североизток, Донхад и Гуалкмай видяха и други кораби, повечето от които бяха пострадали по време на бурята. На два пъти спираха, за да качат корабокрушенци или да разменят припаси. На един от тези кораби имаше двайсетина молители, избягали от храма, след като корабът-майка бе хлопнал под носа им вратите на своя хангар. Отнасянето на кивота и Граала им беше дало знак, че краят е близо и трябва да се спасяват както могат.

Донхад реши, че това е подходяща възможност. Тя събра дваисет и четиримата оцелели молители и им разказа истината за аирлианците — до най-малки подробности. Не им разкри обаче откъде са дошли двамата с Гуалкмай. Обясни им, че аирлианците не са божества, а същества, използвали хората за своите цели. След всичко преживяно молителите лесно ѝ повярваха. Когато наближиха югозападните брегове на Англия, двамата с Гуалкмай вече имаха планове как да използват тези хора.

Поведоха ги към вътрешността. Вървяха без спиране няколко дни, докато най-сетне пристигнаха на брега на едно езеро. В средата му се издигаше конусовиден хълм, висок сто и шейсет метра. Донхад и Гуалкмай бяха открили това странно геоложко хрумване на природата преди неколкостотин години. На южния край на езерото имаше малко селище. Когато видяха странно облечените пришълци, жителите му се разбягаха и групата се натовари необезпокоявана на лодките, за да може да прекоси езерото. Но преди това Донхад се погрижи да се запасят с факли.

Една тъничка пътека се виеше нагоре по склона на хълма и те незабавно започнаха да се катерят по нея. Скоро стигнаха върха, откъдето се разкриваше величествена гледка. Езерото бе разположено на сред обширна равнина. На самия връх на хълма имаше кръг от опушени камъни, обозначаващи мястото, където местните бяха палили

огън. Близо до огнището стърчеше един по-голям камък, висок трийсетина сантиметра, дълъг метър и половина и широк около метър. Донхад и Гуалкмай го бяха поставили тук с огромни усилия. Но сега под него бяха подредени различни предмети — изсъхнали цветя, мумифицирани трупове на дребни животни — които сочеха, че камъкът е придобил култово значение за тукашните обитатели.

Гуалкмай посегна да очисти подножието на камъка, но Донхад го спря.

— Митовете са полезно нещо — рече тя и внимателно отмести предметите. След това смъкна медальона от шията си и го пъхна в една цепнатина в основата на камъка. Молителите отстъпиха назад стреснато, когато камъкът неочаквано потъна надолу и се отмести встрани, разкривайки отвора на тесен и тъмен тунел. Донхад ги поведе по стълбището, а Гуалкмай остана на опашката. Светлините на факлите хвърляха трепкащи отражения върху стените, докато се спускаха към неизвестното.

Преди много години с помощта на аирлиански инструменти Донхад и Гуалкмай бяха издълбали този тунел, свързвайки няколко големи подземни кухни в подножието на хълма, за да създадат своя версия на Пътищата на Росту. Въздухът в подземията бе студен и влажен. Стените бяха гладко изсечени, стъпалата — чудесно оформени, без каквито и да било признаци от изтриване.

Спряха на площадка, затворена от едната страна със сляпа стена. Тук стълбището правеше остър завой и продължаваше стръмно надолу. Светлината на факлите рязко се усили, отразявана от стотиците кристали, с които бе облицована кухнята. Едва сега успяха да разгледат мястото, където се намираха. Помещението бе дълго почти двеста метра и широко сто. Донхад продължи надясно и спря при една врата в стената, между две кристални колони. Когато я отвори, зад нея се показа друг тунел. Вървяха по него близо километър, когато Донхад внезапно спря. Тя постави медальона си в една вдлъбнатина в стената и поредната врата се отвори. Озоваха се в малка крипта, където двайсет и шестимата едва се побираха. В средата на стаята имаше малка дървена маса и Донхад се приближи към нея. На масата беше разгънат папирус, затиснат в ъглите с едри парчета кристал.

Донхад се извърна и изгледа лицата на молителите.

— Това е щабът на нашия орден. Ордена на *уаджетите* — дума, която искам да запомните. На вашия език това означава „наблюдатели“. Аирлианците ви обещаха да бъдете приети в ордена на техните жреци, а на самите жреци — някой ден да могат да пият от Граала. Но всичко това бяха лъжи, както вече знаете. Лъжи, с които са мамили вашите предци от много поколения насам. И никой не е получил безсмъртие. А накрая бяхте предадени.

Молителите мълчаха. На лицата им беше изписано нещо, което Донхад едва сега разпозна. Гняв. Заради предателството на аирлианците. Заради загубата на всичко, в което бяха вярвали.

— Сигурно искате да се биете с аирлианците — продължи тя. — Да им отмъстите, задето предадоха вас и човечеството. Но все още не можете да се мерите с тях. Нямаме нужните средства. Това, което можете да правите обаче, е да ги наблюдавате. Има много места на тази планета, където аирлианците са скрили могъщи машини. Трябва да открием тези места и да ги държим под контрол, докато дойде часът за всеобщо въстание срещу врага.

Донхад извади една кожена кесия, в която бе събрала медальоните и пръстените на убитите Водачи. Изсипа ги върху масата и извади от пояса си черен кинжал. Вдигна го на светлината на факлите, сетне бавно си разряза дланта.

— Искам от вас да дадете кръвна клетва — продължи тя. — Клетва пред цялото човечество. Закълнете се, че ще бъдете *уаджети*. Закълнете се, че ще посветите живота си да наблюдавате аирлианците и техните слуги до деня, в който човечеството ще бъде в състояние да ги унищожи. — Тя протегна кинжала, държеше го за острието. — Кой е следващият? Кой е готов да посвети живота си на човечеството? Кой ще пролее своята кръв, за да докаже, че е готов да встъпи в нашия орден?

Един от молителите пристъпи напред без капчица колебание.

— Казвам се Брин. Всичко, в което вярвах, бе унищожено от аирлианците. Всичко, на което ме учиха, се оказа лъжа. Аз ще бъда *уаджет* и обещавам всички мои потомци също да бъдат членове на този орден. — Той пое кинжала и си разряза ръката. След това стисна ръката на Донхад и кръвта им се смеси.

Един по един и останалите двайсет и трима молители направиха същото. Когато приключиха, върху папируса имаше малка локва кръв.

Следващата стъпка бе на Гуалкмай. Той бе военен експерт и бе посветил живота си на борбата с аирлианците. Първо разгъна на масата една карта с точно изображение на земната повърхност, направено от орбита.

— Знаем, че разполагат с база ето тук. — Гуалкмай посочи устието на дългата река, която след много време щеше да носи името Нил. — Кой иска да я поеме?

— Аз, Каджи, поемам тази задача. — Мъжът, който заговори, бе нисък и жилест, но гласът му звучеше уверено.

— Добре — кимна Гуалкмай. — Не знаем много за онова, което те очаква там. Може би едва твоите правнуци ще съберат достатъчно информация. Но трябва да бъдеш нащрек. Да се пазиш не само от аирлианците, но и от техните Водачи. А също и от онези заблудени души сред хората, които ги смятат за истински богове.

Един по един Гуалкмай посочи останалите членове на новия орден и даде назначение и разпореждания на всеки от тях.

— Искам да си прерисувате тази карта — рече той накрая. — Ще разполагате с достатъчно злато и ценности. Освен това всеки от вас ще получи по един аирлиански пръстен или медальон, за да можете да прониквате в техните подземия. Искам пак да ви напомня нещо много важно: не се опитвайте да се биете с вашите врагове. — Той извади своя меч. — Не това е вашата задача. — Свали меча и докосна очите си — наблюдавайте. Докладвайте. Старайте се да продължавате рода си, за да може *уаджетите* да просъществуват през вековете. Битката, за която се подготвяме, ще се състои в далечното бъдеще.

— След двайсет и пет години — намеси се Донхад, — ще се съберем отново тук.

— Ти ще събираш всички изпращани доклади — обясняваше на следващия ден Донхад на Брин. Тя му посочи окървавения папирус. — Нека това бъде първият документ в твоя архив и единственият, който ще бъде познат за всички присъстващи.

Брин бе назначен за Пазач на Авалон, както Донхад бе нарекла това място. Той пое папируса.

— Обещавам да изпълня дълга си.

Тримата — Брин, Донхад и Гуалкмай — стояха на върха на хълма. Небето бе скрито от ниски сиви облаци, валеше дъжд. Донхад погледна на юг, където на брега се гушеше малкото селце.

— Ще си намериш жена и ще я доведеш тук, за да ти роди наследник. Освен това постарай се да разпространяваш суеверия сред местните жители. Нека живеят в страх от това място.

Брин кимна с уважение, въпреки че изслушваше тези инструкции за втори път. Гуалкмай пристъпваше нетърпеливо от крак на крак, но Донхад изглежда не бързаше да потеглят на път. Тя протегна ръка и я положи на рамото на молителя.

— И не забравяй своята клетва.

На Марс, дълбоко под Сидония, Аспасия и неговите съратници се готвеха за хибернационен сън в черните цилиндри. Аспасия бе спокоен и уверен, че се е справил успешно със своя таен план. Беше успял да предотврати войната с Артад и да измъкне тъй важното примирие, което му спечели време. Вярно, че засега бе предал Земята под властта на Артад, но щеше да дойде денят на неговото завръщане. А междувременно там щеше да се разпорежда неговата Сянка.

В Китай Артад реши да се настани в изкуствено вдигната могила от огромна земна маса, която по-късно местните щяха да нарекат Циан Лин. Той се зарови дълбоко под нея, минирайки подстъпите ѝ с различни съоръжения.

След това се зае да изпълнява собствения си таен план. Подготви своя Сянка, която премести в една от кухините близо до изхода. Прехвърли спомените и личността си в своята Ка и я постави в една машина, която свърза с компютър страж, който щеше да следи събитията във външния свят. Остави на компютъра да реши кога да събуди неговата Сянка, а на Сянката — дали трябва на свой ред да събужда него.

Като резервна мярка неговите учени подготвиха двайсет същества, които спокойно можеха да минат за човеци само след леко

дегизиране. Това бяха *Онези, които чакат*, клонинги от човешки и аирлиански клетки. Изпратиха ги в тайна база в африканска планина.

Когато приключи с настройките на своя страж, Артад се пъхна в черния цилиндър с увереността, че докато се събуди отново, въпросът с доклада до Гъмжилото ще бъде изяснен напълно. И тогава вече можеше да си разчисти сметките с Аспасия.

На прощаване Донхад и Гуалкмай се прегърнаха. Стояха между двата черни цилиндъра в техния космически кораб. Телата им бяха съвсем млади — току-що извадени от ваните. Беше толкова странно за хора, живели хилядолетия. Тя не се учуди, когато Гуалкмай плъзна ръце по гърдите ѝ.

— Не бързае за никъде — рече му тя.

Той се засмя.

— Наистина ли?

— Цилиндриите могат да почакаат още малко.

— Колко малко?

— Колкото ни е необходимо.

8.

Миналото, 8000 г.пр.Хр.

Дали бяха настъпили сериозни промени?

Това бе първият въпрос, който блесна в съзнанието на Донхад, докато пъхаше своя медальон в цепнатината на камъка. Вратата се отмести и Гуалкмай пристъпи пръв през прага, стиснал в ръка меча.

Донхад го последва. Навън валеше и това не ги учуди, изненадата беше, че освен техните три каменни колони имаше още три, подредени на същата дистанция и също толкова големи. В продължение на няколко минути двамата ги разглеждаха стреснато.

— Но кой... — поде Гуалкмай и млъкна объркано.

— Хората — засмя се Донхад. — Не зная как са ги докарали дотук, но е факт. Тези, на които дойдохме да помогнем.

— Но как са успели без помощта на кораб и специални технологии?

— Не зная — сви рамене Донхад. — Важното е, че са го направили. И това ми вдъхва големи надежди. — Тя плесна Гуалкмай по рамото. — Струва ми се, че са настъпили интересни промени.

Авалон също изглеждаше различен. Върхът на хълма бе заобиколен от каменна стена. Имаше още една стена, малко по-ниско, в неговото подножие. Донхад пъхна медальона в процепа на плочата и тя се отмести. Още докато се спускаха по стълбите чуха стъпки насреща. Появи се сияние, което бързо се приближаваше.

— Кой сте вие? — извика онзи, който държеше факлата. Беше стар и прегърбен, с беззъба уста и изсъхнало ляво око.

Донхад вдигна медальона.

— *Аз съм уаджет.*

— Това е медальонът на водача на ордена! — оокори единственото си зрящо око старецът. — Но как е възможно? Ти си

изчезнала преди много години...

— Името ми е Донхад, а това е Гуалкмай.

— Но това са имената на основателите! На водачите от Първото сборище.

— Имало ли е скорошни Сборища? — попита Донхад.

На второто бяха дошли само четирима от първите *уаджети* и трима наследници. Информацията, която бяха събрали, бе крайно недостатъчна и Гуалкмай и Донхад бяха решили да се върнат в Стоунхендж и да прекарат в хибернационен период още известно време.

Мъжът, който ги посрещна, видимо се сконфузи.

— А ти как се казваш? — попита го Донхад.

— Аз съм Брин, *уаджет* от Авалон.

Донхад се усмихна.

— Така се казваше и първият *уаджет* от Авалон. Може ли да влезем?

— Но, разбира се! — Брин се отмести. — Заповядайте.

Брин ги поведе надолу по стълбите до първата площадка. Отвори вратата с помощта на своя медальон и те се озоваха в кристалната пещера. Сетне тръгнаха по страничния коридор до помещението в дъното.

Тук имаше някои промени. До едната стена бе подпрян дървен сандък със свитъци. В средата на стаята бяха поставени писалище и стол. Миришеше на дим от разпаленото огнище.

— Седнете — Брин им посочи дървения нар в ъгъла.

Донхад се настани на нара, но Гуалкмай започна да се разхожда из стаята.

— Имате ли доклад за мен? — попита ги Брин.

— Другите дойдоха ли с доклади? — попита Донхад.

— Малцина — отвърна Брин. — Всъщност само трима през целия ми живот. Двама бяха синове, пратени на дълго пътешествие от бащите си. Освен това получих дванайсет доклада чрез странстващи търговци. Доста малко в сравнение с докладите от предишния период, когато тук е бил баща ми.

— Аирлианците? — попита Гуалкмай.

— Още спят. Освен в Египет.

— Къде е това място Египет?

— На бреговете на една голяма река югоизточно от Вътрешното море — отвърна Брин. Той се изправи до сандъка и извади отвътре един свитък. Донхад стана и се присъедини към Гуалкмай, който го разглеждаше. Върху него бе изрисувана карта на света.

— Ето тук — посочи Брин на мястото, където бяха пратили първия Наблюдател. — Тази река се нарича Нил — той прокара пръст по една криволичеца черта. А това тук е Гиза. Мястото, откъдето управляват аирлианците. Почти не излизат на повърхността според докладите на линията на Каджи. Само когато има празненства.

Донхад и Гуалкмай се спогледаха. Това, което бяха създали преди две хиляди години, все още функционираше. Брин им подаде друг свитък, изписан със ситни аирлиански рунически знаци, но някои от тях бяха променени.

Тя прегледа документа. Каджи, *уаджетът* от Гиза, който го бе написал, докладваше, че Черният сфинкс се намира в една вдлъбнатина на платото Гиза. Поне вече знаеха къде е Архиварната, а най-вероятно на същото място държаха кивота и Граала.

Граалът. Ръката на Донхад потрепери. Тя изведнъж си спомни как само миг не ѝ бе достигнал, за да го улови.

Продължи да чете. Пътищата на Росту. Според Каджи това бяха издълбани в скалите тунели, преминаващи под цялото плато. Донхад познаваше склонността на аирлианците да се заравят под земята. И това не беше всичко. Каджи смяташе, че в Египет се задават големи промени. Аирлианците се появявали рядко на повърхността, не повече от веднъж или два пъти годишно. Хората разправяли, че Боговете остаряват и властта им отслабва. Но как може един бог да остарее?

Имало също така слухове за зловещи оргии в подземията. Каджи бе слязъл да разузнае дали това отговаря на истината, използвайки аирлианския пръстен, предаден му от неговия баща. Докладът му бе сух и лишен от емоции, написан от човек с доста бедно въображение. Донхад плъзна пръст по редовете:

„Има три подземни помещения — камери — покрай четвъртия от Пътищата на Росту, който свършва малко след тях. Потърсих скрити процепи за достъп в стените, но не намерих. Във всяка от камерите са положени по два черни

цилиндъра. В тези цилиндри видях да лежат окаяни създания — полухора-полуаирлианци. Потомство на аирлиански мъже и човешки жени.

Използват ги, за да им точат кръвта. Всеки месец по пълнолуние жреци пускат кръв на молители и я събират в делви, които сетне свалят в камерите и хранят шестимата затворници в тубите. А после слизат аирлианците и се хранят с кръвта на шестимата.

Защо го правят — нямам представа.

Има една врата, която води към Архиварната — в пиедестала под статуята на Хор, между лапите на Сфинкса. Влизах там четири пъти. Освен това има едно същество, което охранява тунелите. Златиста сфера, диаметърът ѝ е около метър, с черни израстъци във всички посоки. Не забелязва само онези, които стоят съвършено неподвижно или са покрити с наметало. Изгубих най-големия си син при първата среща с нея.

Тук тръгва тунелът към камерите с онези злощастни създания.“

Докато четеше, Донхад усети, че дори косъмчетата по гърба ѝ настръхват. Тя знаеше защо аирлианците постъпват така. Бяха открили няколко сходни места на нейната планета — в подземни аирлиански станции, които бяха разрушили. Джобб също им бе съобщил за подобна практика на Атлантида. Заразени с аирлиански вирус, междурасовите хибриди можеха да живеят дълъг и изпълнен с мъчения живот, доставяйки удоволствие на своите господари.

Тя запомни пътя и нави свитъка.

— Какви други доклади си получил? — попита Гуалкмай.

Брин донесе още няколко свитъка.

Тя прегледа един по един свитъците. Четеше доста бързо, само понякога се затрудняваше с променените знаци.

— Какво друго? — нетърпеливо попита Гуалкмай.

— Аирлианецът, който е управлявал Атлантида, се е наричал Аспасия.

— Това вече го знаем — изръмжа Гуалкмай.

— Името на другия, който дойде да разбере защо е прекъснатата връзката, е Артад. Споразумели са се да сключат примирие и унищожаването на Атлантида е било част от сделката. Наш *уаджет* е открил друга тайна аирлианска база в страна на име Китай. — Тя откри и посочи мястото на картата. — Намира се ето тук. Под една изкуствено вдигната планина.

— Кои аирлианци? От коя група?

Донхад повдигна рамене.

— Не пише. — Тя прочете мълчаливо и останалите свитъци, сетне ги върна на Брин, който ги прибра в сандъка. — Има сведения за аирлианско-човешки клонинги, наричани *Онези, които чакат*, както и за Водачи и жреци, срещани на различни места. Изглежда войната между двете фракции на аирлианците се води чрез пълномощници.

— Какво ще правим сега? — попита Гуалкмай, който предпочиташе действието пред разсъжденията. Донхад игнорира въпроса му и се обърна към Брин.

— Имаш ли свой наследник?

Брин кимна.

— Синът ми живее в селото с майка си, но съм му предал всички мои знания. Готов е да заеме мястото ми, когато удари часът.

— Справил си се добре, Брин.

Старецът се усмихна.

— Никак не беше лесно. Повечето от селяните се боят от хълма наскре езерото. Но има и такива, които вярват, че тук е скрито голямо богатство. На четири пъти се опитваха да проникнат, но не успяха да преодолеят каменната врата. Трябва да внимавам, когато я отворям. Синът ми носи припаси само по тъмно.

— Службата, която изпълняваш, е особено важна — рече Донхад. — Макар че едва ли ще видиш плодовете ѝ в твоя живот.

— Отиваме в Египет — съобщи Донхад на Гуалкмай, докато пресичаха с малката лодка езерото около Авалон. Брин бе останал на върха на хълма, откъдето ги изпрацаше мълчалив и развълнуван. Думите на Донхад го бяха трогнали.

— Не сме достатъчно силни да вземем Граала — възрази Гуалкмай. — Ако отворим Архиварната, ще предизвестим техния

страж и това ще доведе аирлианците.

— Не съм казвала, че ще вземем Граала — отвърна тя. — Но е време да създадем малко неприятности на аирлианците.

— И какви по-точно? — засмя се Гуалкмай.

— Да разпалим омразата на онези, които те използват.

— На кого по-точно?

— На неживите, с които се забавляват.

Пътуването до Египет се оказа доста трудно. Изглежда морското дело бе западнало от времето на Атлантида насам. Повечето моряци предпочитаха да плават само в крайбрежни води. Едва успяха да пресекат пролива между острова и континента. Оттам взеха друг кораб, който обаче следваше всяка извивка на брега и спираше често за провизии и прясна вода. На няколко пъти ги застигаха бури и моряците отказваха да излязат в морето. Бяха ужасно суеверни и се бояха от всякакви поверия и поличби.

Атлантида и аирлианците изглежда бяха забравени. Животът бе труден, съществуването бе съсредоточено върху ежедневните проблеми от бита. Не се забелязваше почти никакъв технологичен напредък. Селищата бяха редки и малобройни, най-големите едва надхвърляха двеста души население. На някои места хората бяха толкова изостанали, че дори не познаваха колелото.

Положението бе малко по-добро край бреговете на Вътрешното море — тук хората бяха напреднали. Продължиха покрай южния бряг на бъдещите Испания и Франция, след това заобиколиха Апенинския полуостров, пресякоха тясното море до Гърция и достигнаха Турция. Цялото това пътуване им отне две години — през това време Донхад и Гуалкмай наблюдаваха и изучаваха хората, с които се срещаха. Видяха проблясъци на развитие на някои отделни места, но и двамата бяха на мнение, че трябва да изминат още много хиляди години, преди хората да могат да предизвикат спящите аирлианци.

След като напуснаха кораба, те пресякоха границите на Египет. Тук веднага се натъкнаха на съществени различия. На самата граница имаше военен пост, който се ръководеше от Водач. Оръжията на войниците бяха по-добри от всички, които бяха виждали досега, и службата изглеждаше добре организирана.

Придвижваха се нощем, избягвайки контакти с местните. Стигнаха до Гиза късно през нощта и направиха бивак на брега на реката. Останаха в този район още няколко седмици, за да съберат информация. Кайро, градът на север от Гиза, наброяваше десет хиляди души, а в лагерите около платото живееха още няколко десетки хиляди работници.

Каджилил, *уаджетът* от Гиза, живееше със семейството си в малка колиба недалеч от каменоделците, които работеха по изграждането на няколко храма на платото. Донхад засега не бързаше да се среща с него.

Черният сфинкс бе положен в една вдлъбнатина, очевидно изкопана с инструменти, каквито хората все още не притежаваха. Очите му блестяха и сякаш излъчваха някаква зловеца интелигентност. Всеки път когато погледнеше натам Донхад усещаше, че я побиват тръпки. Архиварната олицетворяваше обещание и заплаха, надеждата и страха.

Около месец след пристигането им най-сетне се появи възможността, която очакваха. В нощта на пълнолунието щеше да има празненство по случай прибирането на реколтата и се очакваше появяването на аирлианците. Време беше да направят онова, заради което бяха дошли.

По тъмно Гуалкмай и Донхад вече се бяха притаили между камъните в покрайнините на вдлъбнатината, където се намираще Сфинксът. Бяха се прокраднали дотук още призори и бяха изчакали търпеливо да мине денят. Ето че сега се раздвижиха. Вече знаеха, че жреците се уповават предимно на страха на населението и не толкова на охраната. Около вдлъбнатината се навъртаха едва неколцина Водачи, които Гуалкмай и Донхад заобиколиха с лекота и се насочиха към скритата врата между лапите на Сфинкса. Тук се издигаше статуя върху двуметров пиедестал. С помощта на медальона Донхад отвори вратата под статуята и двамата влязоха в Пътищата на Росту. Следвайки указанията от доклада на *уаджета*, те бавно се придвижваха по слабо осветените тунели. Стените бяха идеално гладки, издълбани с аирлиански инструменти, каквито използваша само при важни обекти.

Донхад спря, усетила на рамото си ръката на Гуалкмай. И двамата напрегнаха слух. От другия край на тунела се чуваше

тиктакане, което се приближаваше. Те се сгушиха до стената на тунела и се покриха с наметалата. Донхад надзърна внимателно изпод крайчеца на своето наметало и зърна съществото, което бе описал *уаджетът*, то се приближаваше към тях, остриетата на израстъците му блестяха, сякаш бяха направени от заострени диаманти.

Стори ѝ се, че ще изгуби съзнание. Сърцето ѝ лумкаше като побесняло. Тя си спомни, че страхът е един от факторите, на които аирлианците разчитат често — същото бе и на нейния роден свят. Но там те бяха подценили своите създания и цената на тази грешка бе загубата на цял един свят.

След една напрегната минута съществото най-сетне ги подмина и изчезна зад завоя. Изчакаха още двацет минути, преди да продължат нататък.

Навлязоха в тесен коридор, в който трудно биха се разминали трима. Донхад спря пред килия, затворена с решетки. От другата страна имаше два черни цилиндъра, положени върху каменни постаменти. Хибернационни саркофази, като тези, с които те се бяха сдобили от аирлианците.

Цилиндрите бяха оборудвани така, че да не може да се отворят отвътре. Тя се надвеси над контролното табло и програмира цилиндъра да събуди онзи, или онова, което се намираще вътре. След това дръпна резето на по-близкия цилиндър и повдигна похлупака.

Тялото вътре наподобяваше човешко, но беше много високо, с бледа кожа и яркочервена коса. Кожата му бе изпъната върху костите и черепа и му придаваше скелетоподобен вид. То потрепери, разбудено от електрически сигнали.

Донхад се наведе и заговори на аирлиански.

— Боговете трябва да умрат, за да се измъкнеш оттук. Инак ще издъхнеш в мъки след един дълъг и безцелен живот.

Думите ѝ отекнаха в стените на килията. По изненаданото изражение на лицето на странното създание пролича, че я е разбрало. Клепачите му се повдигнаха. Зениците му имаха едва забележим червеникав оттенък — сигурен белег, че в жилите му тече аирлианска кръв. Гуалкмай бе останал в коридора и се озърташе с меч в ръка.

Донхад докосна с пръст шията на съществото. Там имаше имплантирана в кожата клапа.

— От доста време те използват, нали?

Съществото седна в цилиндъра. Тялото му бе обвито с еластични мускулни стимулатори, които да го предпазят от ефекта на дългото залежаване. То извърна глава и погледна към съседния цилиндър. Донхад отиде при него и вдигна похлупака. Второто тяло бе на жена.

Донхад се върна при мъжа. Досега не бе произнесъл нито думичка. Търпението бе достойнство, което Донхад умееше да цени.

— Та както ти казах — продължи тя, — няма да издържиш дълго. Ако не направиш нещо, някой ден ще умреш. Всеки път, когато те източват, процентът на тяхната кръв в жилите ти намалява, а на човешката расте. Скоро вече няма да си им нужен. Тогава ще вземат някой друг, ще те заменят. Може би вече отглеждат твоя заместник. Много ги бива да планират нещата, свързани с техните нужди и удоволствия.

— Откъде знаеш всичко това? — попита мъжът.

— Зная всичко за тях. Те не са богове, а същества от... — Донхад посочи нагоре. — От звездите. Използват нас, хората, и такива като теб, мелези между хора и самите тях. Трудно ми е да определя кой е най-тежкият от всичките им грехове. Това, което правят с теб, поне е очевидно. Но действията им по отношение на човечеството са далеч по-коварни и същевременно лицемерни. Не е изключено в най-скоро време да решат да потънат в сън за няколко хиляди години и в такъв случай нуждата от теб ще отпадне и ще те убият.

Мъжът все още изглеждаше объркан. Сигурно му беше трудно да възприеме внезапната промяна. Но нямаха време да стоят тук и да си приказват.

— Защо искаш да ни помогнеш? Ти си човек. Ние не сме. Наполовина сме като тях.

— Защото съм сигурна, че ги ненавиждате не по-малко от мен — обясни Донхад. — Повечето хора са като овце. Радват се, като дойде време за паша, и оставят на боговете да вземат решенията вместо тях.

— Не можеш да убиеш боговете — поклати глава жената. — Те са безсмъртни.

Донхад повдигна наметалото си и им показа шестте черни кинжала, затъкнати в пояса ѝ.

— С тези ще можете. Изработени са от самите богове — за да се унищожават един друг.

Жената я погледна скептично.

— Дори и да убием боговете, жреците ще ни погубят, нали?

— Не и ако сте безсмъртни — отвърна Донхад.

— Граалът? — обади се мъжът.

Донхад кимна.

— Убивате боговете. Влизате в Черния сфинкс, взимате Граала, който е скрит там, и отпивате от него, както ви бяха обещали в самото начало същите тези богове. И тогава ще станете безсмъртни.

— Коя си ти? — настояваше да узнае мъжът.

— Името ми е Донхад. Двамата с моя помощник — тя посочи Гуалкмай — от доста време воюваме с боговете. Това трябва да ви е достатъчно. Вашите врагове са наши врагове.

— Вашите врагове са наши родители — възрази мъжът.

— Един от вашите родители — поправи го Донхад. — Другият родител на всеки от вас е човек, отвлечен от боговете, за да си доставят удоволствие и да ви създадат. Боговете не заслужават нито обичта ви, нито уважението ви. Те ви точат кръвта, а накрая ви убиват без капчица съжаление.

— И как да извършим това, което ни предлагаш? — попита мъжът и разклати веригите си.

Донхад извади изпод наметалото си пръчка от аирлиански метал.

— Тази нощ. След церемонията, посветена на лятното слънцестоене. Ще последват боговете, които ще присъстват на нея, до едно от скривалищата им в Пътищата на Росту. — Тя пхна металния лост в една от брънките на веригата на дъното на саркофага. След това погледна мъжа с вдигнати вежди. — Искаш ли да бъдеш свободен?

— Да — отвърна той, както и очакваше.

Донхад натисна лоста и веригата се скъса, после освободи и жената. Двете странни създания побързаха да се прегърнат и Гуалкмай извърна очи. Но дори Донхад се шокира, когато мъжът впи устни в шията на жената и пи от кръвта ѝ.

— Сега не е време за това — подкани ги тя. — Церемонията вече е започнала. Ще имате повече време един за друг, когато всичко приключи.

Двамата си зашепнаха възбудено.

— Ако не направите нищо, обречени сте — заплаши ги Донхад.

— А ти кой си? — обърна се мъжът към Гуалкмай.

— Името ми няма да ти говори нищо. Преди много време ме наричаха Гуалкмай. Носил съм и други имена, както ще бъде и в бъдещето.

— Аз съм Носферату, а това е Некхбет.

Гуалкмай повдигна рамене.

— Вампир и Лилит са ето там — добави Носферату, докато вървяха към следващата крипта.

Донхад се надвеси над пултовете на саркофазите и натисна съответните хексагони. Близнаците нямаха търпение да надават въпроси, но Носферату ги предупреди да мълчат. Последни освободи най-малките — Масеги и Чатха, оковани тук едва от двацет и шест години.

— Оставям на вас да свършите онова, което е нужно — рече накрая Донхад.

Носферату протегна ръка да я спре.

— Разкажи ми още за боговете. Защо им трябва това? — той докосна клапата на шията си.

— Както вече ти казах, правят го за удоволствие. За тях кръвта ви е еликсир. Предпочитат я пред чистата човешка кръв.

— И това е всичко?

— Не ти ли харесваше храната, която ти даваха? — попита го Донхад.

Носферату кимна.

— А нейната кръв — тя посочи Некхбет — не ти ли допадна повече?

— Така е.

— В такъв случай разбираш.

— Ние съществуваме само за да им доставяме удоволствие?

— Да — отвърна лаконично Донхад.

— Казано е, че боговете са безсмъртни — подхвърли Носферату.

— В известен смисъл.

Гуалкмай подаде глава от коридора.

— Трябва да побързаме.

— Значи и аз съм безсмъртен? — попита Носферату.

Донхад поклати глава.

— Не. Но ако продължаваш да пиеш човешка кръв и не позволяваш да точат твоята, можеш да живееш много-много дълго. Би

могъл също да спиш в цилиндъра — тогава времето ще минава, без да оставя следи върху теб. Виждала съм го и преди. Те постъпиха по този начин с моя народ. Много отдавна.

— Откъде си? — попита Носферату.

— Няма да разбереш. — Тя посочи дъното на късия коридор. — Ако тръгнете наляво, ще намерите скрита врата, която извежда близо до Нил. Церемонията започва съвсем скоро, ще се проведе в подножието на Сфинкса. Изчакайте, докато се появят боговете, сетне ги последвайте по главния Път на Росту.

— Но...

Носферату очевидно искаше да узнае още много неща, но Донхад си тръгна, следвана от Гуалкмай. Той погледна през рамо, когато се отдалечиха.

— Няма да успеят да влязат в Архиварната.

— Най-вероятно, след като не разполагат с ключа — потвърди Донхад.

— Тогава защо трябваше да ги освобождаваме?

— За да създадем неприятности на аирлианците.

— Ще видим. — Гуалкмай не изглеждаше убеден.

— И заради сестра ми — добави тя неочаквано.

— Никога не си ми казвала, че имаш сестра.

— За нас тя бе мъртва от деня, когато я взеха аирлианците. Както и за майките на тези, които току-що освободихме.

— Тя имаше ли... — Гуалкмай се поколеба как да продължи. — ...поколение?

— Да.

Гуалкмай помнеше какво се бе случило с хората, които аирлианците бяха затворили в базите си през време на щурма — всички бяха загинали. Той побърза да смени темата.

— Някой ни проследи през тунелите. Усети ли?

— Машината ли?

— Не — отвърна Гуалкмай. — Беше човек. *Уаджетът*. Не е такъв глупак, на какъвто се прави. А и нали това му е работата — да наблюдава.

— Добре — кимна Донхад. — Значи ще използваме и него.

Донхад отвори вратата и влезе в малката колиба на Наблюдателя, следвана от Гуалкмай. Мъжът скочи на крака, стиснал ножа, а семейството му се скупчи зад него.

— Кажи им да излязат — нареди Донхад на древния език. Тя извади златния медальон и му го показа.

Очите на Наблюдателя се разшириха, когато чу думите ѝ и видя медальона. Той прибра ножа и извика нещо на семейството си. Те побързаха да се измъкнат навън и потънаха в тъмнината.

— Никой не е идвал тук, откакто... — поде Наблюдателят, но Донхад го прекъсна.

— Има нещо, което искам да направя.

— Глупаци — просъска Гуалкмай, докато слушаше молитвите на жреците, които отекваха в стената под тях.

— „Служим вярно заради обещанието за вечен живот, с който ще ни дари Граалът. Служим вярно, както бащите ни, както бащите на нашите бащи, още от първия ден на царството на боговете, което ни извади от мрака. Служим вярно, защото това е най-голямата добродетел.“

Донхад го побутна по рамото и посочи с ръка:

— Ето там.

Скрити в сенките в единия край на вдлъбнатината, в която лежеше Сфинксът, се спотайваха шест фигури.

— Значи не са избягали.

— Жаждата за мъст е могъща сила — рече Донхад. — А и примамката на Граала...

Гуалкмай замръзна, когато в тъмния отвор на пиедестала се показаха две фигури. Едната вдигна ръка за поздрав и изпод ръкава на наметката му се подадоха шест пръста. Донхад също наблюдаваше аирлианците, когато забеляза някой да се прокрадва в сенките вдясно от тях. Тя го посочи на Гуалкмай.

— Наблюдателят.

Жреците се изправиха и си тръгнаха. Отиваха в съседния храм, където щяха да продължат с молитвите. Двамата аирлианци изчезнаха в тъмния отвор под гърдите на Черния сфинкс. Скоро отвън остана само един жрец. В мига, когато се извърна, за да последва двамата

аирлианци във вътрешността на Сфинкса, шестимата се надигнаха от сенките и го нападаха.

— Всичко върви според плана — прошепна Гуалкмай, който изглежда се бе съмнявал, че получовеците ще извършат онова, което се иска от тях.

— Казах ти, че жаждата за мъст е могъща сила.

Шестимата потънаха в тъмнината, оставяйки зад себе си мъртвото тяло на жреца. Наблюдателят ги последва точно според разпорежданията на Донхад.

— Само двама оцеляха — рече Гуалкмай след няколко часа.

— Повече, отколкото очаквах — отвърна Донхад. Гледаха как Наблюдателят и двамата оцелели се спотайваха до ръба на вдлъбнатината.

— Какво чакат? — попита Гуалкмай.

— Същото, каквото и ние — реакцията.

Слънцето изгря и лъчите му озариха два Х-образни кръста, зад които имаше хибернационен цилиндър. Донхад вече се досещаше какво ще последва.

— Най-добре да си вървим — предложи Гуалкмай.

Донхад беше като парализирана. Не можеше да откъсне очи от главата на Черния сфинкс, върху която се издигаха кръстовете. Множеството във вдлъбнатината наброяваше няколко хиляди души, но цареше необичайна тишина.

Каменната врата между лапите на Сфинкса се отвори и отвътре се показа процесия от жреци, водещи трима завързани пленници — половината от групата, която Донхад и Гуалкмай бяха освободили предната нощ. И тримата бяха ужасно бледи и Донхад предположи, че са им източили кръвта дотолкова, че да могат да се крепят на краката си. Жената, която Носферату бе прегърнал, бе с отсечена дясна китка. Изтикаха ги нагоре към върха. Малко след това се появиха четирима аирлианци. Всички присъстващи, с изключение на жреците и пленниците, паднаха на колене и сведоха покорно глави. Гуалкмай изсумтя презрително. Аирлианците носеха черни наметала със спуснати напред качулки. Те се заизкачваха бавно нагоре по стълбата

към върха на Сфинкса. Донхад усети, че Гуалкмай се напруга — в края на краищата той беше богоубиец.

Един от жреците пристъпи напред и произнесе с ясен глас:

— Вижте цената на непокорството. Вижте цената на предателството. Вижте цената на неподчинението.

Двама от пленниците бяха разпънати върху дървените кръстове. Скъсаха им дрехите и отдолу се показва бледата им кожа. Жреците извадиха кожени каиши, накіснаха ги във ведро с вода и започнаха да ги усукват около крайниците на жертвите. Каишите бяха широки около три сантиметра, навиваха ги през пет сантиметра и през процепите се виждаше бялата кожа. Жреците продължиха да работят методично, докато увиха в каиши ръцете до подмишниците и краката до слабините.

Когато приключиха, върховният жрец се провикна отново:

— Вижте цената на непокорството. Вижте цената на предателството. Вижте цената на неподчинението.

Гуалкмай сграбчи Донхад за рамото.

— Не бива да гледаме това. Вече сме... — той млъкна, преди да завърши изречението.

— Вече сме го виждали — довърши вместо него Донхад.

Един от пленниците изстена от болка. Донхад затвори очи, но не можа да прогони образа на баща си, разпънат по същия начин с кожени каиши, начин да се умре, докато изсъхващите каиши прогонват кръвта от крайниците и жертвата продължава да се гърчи в непоносими болки. Сега вече и двамата пленници виеха от неистови мъки.

— Да вървим — прошепна тя.

Те се спуснаха от ръба на вдлъбнатината. Тъкмо в този момент жрецът се провикна за трети път:

— Вижте цената на непокорството. Вижте цената на предателството. Вижте цената на неподчинението.

9.

Миналото, 3200 г.пр.Хр.

Артад и Аспасия се бяха споразумели да сключат примирие, но въпреки това всеки от двамата бе оставил свои агенти, които да продължат тайната война. В продължение на хиляди години *уаджетите*, създадени от Гуалкмай и Донхад, наблюдаваха техните действия.

Почти пет хиляди години след като Донхад бе освободила неживите от техния затвор под Гиза, до щаб на *уаджетите* в Англия достигна вест от Наблюдателя в Гиза, че във вътрешността на Африка, на склона на една голяма планина, се случва нещо странно и неестествено. Тази вест бе донесена от пътуващи търговци, спуснали се надолу по Нил. Един *уаджет* бе изпратен да събере допълнителни сведения.

Това бе опасно и трудно пътешествие. Трябваше да се достигне до Африка през Средиземно море, да се осъществи връзка с Наблюдателя в Гиза и да се организира експедиция. Когато пристигна в Африка, пратеникът получи допълнителна информация — ставаше въпрос за странна гора от черни колони, израснала на склона на голяма планина. Местните наричаха двата заснежени върха, с които бе увенчана, Сестрите близначки или Белите сестри.

Но не само *уаджетът* от Гиза бе обезпокоен от тези слухове. Водачът Хор, който управляваше в Египет, също бе чул за странните неща, които се случват в планината. *Уаджетът* напусна Гиза само два дни преди оттам да се отправи един военен отряд със задача да провери достоверни ли са слуховете. Но вместо да поеме право на юг, както направиха египтяните, *уаджетът* тръгна покрай брега на изток и се качи на един търговски кораб, който щеше да се спусне надолу.

На няколко пъти, докато спираха в крайбрежни селца, *уаджетът* чуваше различни истории за черната гора. Най-сетне в далечината се показаха и самите Сестри близначки. Тук Наблюдателят

слезе от кораба и пое право на запад. След няколко дни върховете вече се различаваха съвсем ясно, макар и скрити в мараня. Според слуховете черната гора бе израснала на склоновете на по-отдалечения. Изминаха още два дни, преди да се доближи достатъчно.

Докато *уаджетът* се приближаваше от изток, египетският отряд, изгубил почти половината от войниците си по пътя на юг, също бе наближил планините. Още щом зърна гората върху северния склон на единия връх, водачът на отряда изпрати назад един вестonosец с подробен доклад, както му бе наредено.

В началото *уаджетът* не забеляза нищо странно. Наложил се да свие на юг между двата върха, с което изгуби още време — точно толкова, колкото бе необходимо на египетския военачалник да прати своя доклад. Едва когато заобиколи втората планина откъм север, той най-сетне видя онова, което бе породило толкова противоречиви слухове. Над гористата линия върху склона се разпростираше огромна черна мрежа с диаметър почти четири километра. Странни същества щъкаха из тази мрежа — продължаваха да я строят и разширяват.

Макар да бе изчел всички свитъци в Авалон, *уаджетът* не бе чувал досега за нещо подобно. Той забеляза и египтяните на около два километра от мястото, където се намирал. Като се уверил, че не предприемат нищо, а само наблюдават, избрал едно място, откъдето виждал цялата околност, и зачака.

Изминаха две седмици.

Един ден, малко след зазоряване, в небето се появи златиста сфера. *Уаджетът* бе чел за подобни летящи тела и знаеше, че това са оръжия на аирлианците. Сферата описа кръг над планината, след това изчезна на север. *Уаджетът* знаеше, че египтяните също са я видели. Войниците започнаха да прибират лагера, а той се чудеше какво да направи — дали да остане, или да се върне обратно в Авалон и да докладва за видяното? Мрежата очевидно все още беше в строеж. Накрая реши да остане.

Два дни по-късно се появиха други летящи аирлиански кораби. Бяха девет на брой, с издължена форма и се плъзгаха безшумно в

небето. Те увиснаха на около пет километра от планината. От носовете им бликнаха златисти лъчи, които се забиха в планинския склон. В първите няколко секунди не се случи нищо. Сетне върхът на планината изригна отвътре.

Въпреки че *уаджетът* се намираше на доста голямо разстояние, взривната вълна го вдигна и го запокити на двайсет метра назад. Небето притъмня от пушек и прах и денят изведнъж се превърна в нощ. Когато отново се изправи, замаян от преживяното, *уаджетът* погледна на юг. Но планината вече я нямаше.

10.

2528 г.пр.Хр.: Слънчевата система

За да намали скоростта си в междузвездното пространство, космическият кораб използва гравитационното поле на звездата. Корабът бе малък, вероятно разузнавателен, и още докато забавяше, сензорите му се настроиха към сигнала, който го бе привлякъл в тази система по време на близо вековния му патрулен обход. Носът на кораба се извъртя към третата планета, а вътре вече анализираха първата получена информация. Сигналът беше странен — пасивен по характер, еднообразно отражение на светлинни лъчи от системната звезда върху нещо на повърхността на планетата — но нямаше никакво съмнение, че необичайният ефект е дело на разум.

Тъкмо това бе задачата на кораба — да търси и анализира информация от подобен характер и после да изпраща доклади за евентуално наличие на живот сред звездите. А от съществата, които съставляваха неговия екипаж, се изискваше да откриват, инфилтрират, консумират и в края на краищата да унищожат всякакви интелигентни форми на живот, които се отличаваха от тях самите.

След като не засече никакви активни сканиращи системи, нито признаци за наличие на усъвършенствани оръжия, корабът избълва еднократен енергиен импулс. Това всъщност бе пакет от сканиращи сигнали към третата планета, за да определи източника на неразбираемия сигнал.

Екипажът не знаеше, че импулсът им е бил засечен от пасивни сензори, докато е преминавал атмосферата на планетата. Един невероятно сложен компютър, функциониращ в минимален режим на енергоразход, засече импулса, анализира го и за частици от секундата изработи цяла серия от възможни противодействия. Тъй като възможностите му заради нискоенергийния режим бяха ограничени доста, той бързо избра най-подходящия от тези модели.

2528 г., Стоунхендж

Когато повдигна похлупака, Донхад бе посрещната от тревожно мигаща червена светлина. Тя седна, усещайки мъчителни спазми в отпуснатите си мускули след продължителното лежане. Наложиха се да си разтърка очите, за да може да фокусира погледа. Видя, че капакът на Гуалкмай се повдига бавно. Той още седеше, когато тя излезе от цилиндъра, зашляпа с боси крака по металния под на „Финбар“ и бързо навлече комбинезона и обувките.

— Какво има? — попита пресипнало Гуалкмай.

Донхад се настани на пилотското място и прегледа уредите. После включи главния компютър и спря мигащата светлина. По екрана се плъзнаха колонки от информация и тя едва успяваше да ги следва.

— Засечен информационен трафик между стражите — рече тя на Гуалкмай. — Нещо става.

— Какво...

— Към планетата се приближава космически кораб.

— Още един кораб-майка?

— Не. Този не е аирлиански.

— Древният враг?

Донхад кимна.

— И какво са предприели аирлианците? — попита Гуалкмай и се надигна възбудено. — Сигурно е разузнавателен кораб на Гъмжилото. Будни ли са Артад и Аспасия?

— Не.

— Какво?

Донхад четеше внимателно съобщенията между стражите.

— Задействали са автоматична отбранителна система.

— Къде?

— В Гиза.

— Не можем да рискуваме — заяви Гуалкмай. — Корабът на Гъмжилото трябва да бъде унищожен. Ако аирлианската система не успее, ние ще го направим.

— И какво предлагаш?

— Да помогнем на аирлианците.

— Да помогнем на аирлианците?

— Налага се да изберем по-малката от двете злини. — Гуалкмай седна до нея и започна да включва една по една системи, дремещи от хиляди години.

2528 г., Платото Гиза

В Египет бяха настъпили промени. Черният сфинкс все така сияеше, озаряван от лъчите на изгряващото слънце, но зад лявото му рамо се издигаше Голямата пирамида, облицована с варовикови плочи. Варовикът отразяваше светлината и генерираше сигнала, който корабът на Гъмжилото бе уловил. На самия връх на високата над сто и шейсет метра пирамида сияеше яркочервен трапецовиден камък с височина шест метра, като венец на това велико творение на човешките ръце. Огромната пирамида стърчеше самотно сред голото плато. Далече на изток, на брега на Нил, се виждаха храмът на Хуфу и вторият храм — на Сфинкса. И докато пирамидата все още бе нова, Сфинксът пред храма бе пострадал от стихията на времето, тъй като се издигаше тук вече почти седем хиляди години — още от епохата, когато бяха управлявали боговете.

Между лапите на Сфинкса стоеше фараонът Хуфу, под чиято власт египтяните бяха работили в продължение на двайсет години — влачеха гигантски камъни, за да построят Голямата пирамида. Фараонът се просна в нозете на каменна статуя, издигната точно пред каменната гръд на сфинкса. Статуята бе висока почти три метра, със странно променени пропорции — тялото бе твърде късо, а ръцете и краката — прекалено дълги. Ушите се спускаха почти до раменете, а вместо очи бяха поставени два сияещи червени камъка. Върху главата имаше трети камък, който представляваше косата. Още по-странно за непредубедения наблюдател бе, че на всяка от ръцете имаше по шест пръста.

Хуфу бе наследил баща си около двадесетгодишен, а сега вече бе мъж в средата на своето жизнено поприще. Беше управлявал близо три десетилетия, през които Египет живееше в мир със съседите си, а в пределите на страната цареше благоденствие. Но мирът и разцветът бяха дело на боговете, за да могат усилията на народа да се насочат към изграждането на гигантските каменни здания. Материалът за тях

се караше от горното поречие на реката с помощта на тръстикови салове. Хиляди хора целогодишно местеха блоковете от лодките до строителната площадка под строгите погледи на жреците, които стриктно следваха спуснатите им свише свещени планове.

Никой не знаеше каква роля изпълнява по-малката, червената пирамида на върха на голямата, но тя също бе част от плановете. Бяха я извадили от една от кухините, свързани с Пътищата на Росту, където можеха да слизат само боговете и жреците.

В лявата си ръка фараонът държеше скиптър, дълъг около трийсет сантиметра и завършващ с лъвска глава. Очите на лъва също бяха изработени от червени камъни, но тези бляскаха свирепо, сякаш озарени от вътрешна светлина. Хуфу бе събуден само преди няколко минути от върховния жрец Асим. Жрецьт му бе подал с разтреперани ръце жезъла, сочейки му сияещите очи — нещо, което не бе виждал досега.

Още щом ги съгледа, Хуфу си навлече робата и изтича от двореца право при Сфинкса — така бе поръчал баща му, ако някога очите на жезъла блеснат. Сега лежеше в нозете на Хор, сина на Изидата и Озирис, боговете, които бяха основали Египет още в зората на времето, през далечната Първа епоха. Епохата, в която бяха управлявали боговете, сменени след време от Сенките. А сетне на свой ред Сенките бяха предали властта на хората и първият фараон бе поел кормилото на царството — това бе началото на Епохата на фараоните, или Третата епоха.

Асим беше единственият човек наоколо. Той бе върховен жрец на култа към Изидата и носеше червена роба. Дясната му ръка бе сгърчена и изсъхнала, срязана през сухожилията още в ранното му детство. На мястото на лявото му око зееше черна кухина, обгорена от нажежения ръжен, с който му бяха извадили окото. Глезените и подбедриците му бяха стегнати с лико, за да може да пристъпва, тъй като също в детска възраст му бяха срязали сухожилията. Освен това жрецьт беше кастриран малко преди началото на съзряването.

Обезобразяването бе едно от изискванията, за да стане върховен жрец на култа. Хуфу знаеше, че зад тези зловещи деяния се крият съвсем разумни причини. Целта бе да се утежни животът на върховния жрец, което да убие у него желанието за вечно съществуване и жаждата да се сдобие с Граала — за който се говореше, че се намира

някъде в подземията на Черния сфинкс. Скиптърът, който Асим бе донесъл на Хуфу, бе ключът към Пътищата на Росту — сложна система от подземни тунели, из които освен боговете, можеха да се движат само последователите на Върховния жрец.

На шията на Асим висеше медальон с изображение на око, издълбано в пирамида, символ на неговата служба. Жрецът бе приклепнал на няколко крачки зад фараона и шепнеше съкровени слова на древния език, но от страх гласът му трепереше.

Фараонът приключи с молитвите, изправи се и погледна към Асим. Жрецът кимна. Хуфу положи скиптъра в една вдлъбнатина на пиедестала под статуята, която имаше същата форма.

Пиедесталът засия и погълна скиптъра. Каменната плоча се отмести встрани и под нея се показа тъмна стълба. Хуфу се поколеба, сетне слезе неохотно в тунела, следван от жреца, който се движеше изненадващо бързо за осакатените си крака. Зад тях каменната плоча се върна на мястото си.

Хуфу продължи навътре в тунела. Стените бяха съвършено гладки, шлифовани с умение или с инструменти, каквито и най-изкусните майстори не притежаваха. Но фараонът нямаше време да се любува на тази прекрасна изработка, тъй като сърцето му заплашваше да изскочи от гърдите. Беше върховен управител на цялата земя по поречието на Нил, на юг до гористите възвишения и на север до Средното море и много страни отвъд тези граници му плащаха данъци, но тук, в подземията на Гиза, той знаеше, че е само един слуга на боговете. Баща му никога не бе слизал тук, нито бащата на неговия баща, нито който и да било друг от рода преди него. Това бе възможност, от която всички се страхуваха, но я очакваха.

Свещенослужителят не бе произнесъл нито дума, откакто бе предал скиптъра на Хуфу, но такъв бе законът в Египет — никой не можеше да разговаря с фараона, преди той да се е обърнал към него.

— Асим.

— Да, господарю?

— Какво ни чака? — Хуфу не посмя да спре и говореше през рамо, докато бързаха надолу по коридора.

— Това са Пътищата на Росту — отвърна Асим с нисък и суров глас. — Били са построени от самите богове през време на Първата епоха, преди управлението на Сенките и на фараоните. Писано е, че

тук, долу има шест дуата. Бих казал, господарю, че отиваме към единия от тях.

— Ти бил ли си във всичките?

— Не, господарю. Ходил съм само там, където е повелявал моят дълг.

— А в този, дето отиваме сега?

— В него, господарю, не съм влизал. Говори се, че в един от тези дуати се намира Архиварната — историята на времето, преди началото на нашата писана история. Времето, когато боговете са властвали отвъд хоризонта, далеч преди Първата епоха на Египет. Старото царство на боговете, отвъд Великото море.

Хуфу не се интересуваше от историята и боговете, а само от бъдещето.

— Казано е също така — вметна той, — че в залата на Архиварната се пази Граалът, който дарява вечен живот.

— Така, господарю — кимна Асим.

— Но не мислиш, че отиваме при него?

— Не е изключено, господарю. Завещано е, че ще получим Граала, когато боговете се завърнат, и пак ще се присъединим към тях. Дали пък построяването на Голямата пирамида не е край на дълговечния план, започнал още в началото на Първата епоха? Лично аз не съм виждал нито Архиварната, нито Граала, господарю.

— Може би не си ги търсил достатъчно упорито — подметна Хуфу.

Изграждането на пирамидата наистина бе подвиг, достоен за награда, рече си той. Въпреки чертежите, оставени им от боговете, инженерите неведнъж открито се опасяваха, че няма да могат да се справят. Други преди тях бяха опитвали да построят подобни пирамиди в по-малък мащаб, използвайки познанията на човечеството, и се бяха провалили. Но Хуфу от самото начало знаеше, че ще се справи — както и стана накрая.

Стигнаха едно разклонение. Пътят вдясно бе равен. Другият извиваше наляво и надолу. Хуфу знаеше посоката, бе я научил като малък от баща си. Той свърна уверено наляво. Целият трепереше и изведнъж осъзна, че се страхува. Той, който досега бе карал другите да се гърчат от страх! Но от друга страна, страхът бе и надежда — някъде там, сред тези тунели и подземия, може би щеше да открие не друго, а

ключа към вечния живот, златния Граал на боговете, който им бе обещан толкова отдавна. И кой, ако не фараонът, осъществил божествения план, заслужава да бъде възнаграден? Не е ли дошъл денят на избраниците?

Тунелът свършваше с каменна стена. Асим свали медальона от шията си и го постави в едва забележима вдлъбнатина в центъра на камъка. Появиха се очертания на врата, сетне стената се плъзна нагоре. Асим пристъпи вътре и даде знак на фараона да го последва. Намираха се в малка крипта, дълга пет-шест метра. В центъра ѝ стърчеше колона от червен кристал — начупената му повърхност хвърляше отблясъци. От върха на кристала се подаваше дръжка на меч. Хуфу пристъпи напред и Асим го последва. През прозрачните стени на кристала се виждаше, че мечът е прибран в ножница с красиви орнаменти. Никога досега фараонът не бе виждал толкова изкусно изработен меч.

— Какво е това? — попита той.

— Нарича се Ексакалибур — отвърна Асим. — Трябва да хванеш дръжката, господарю. Да извадиш меча от кристала.

Хуфу протегна ръце и улови дръжката. Изтегли я бавно нагоре и мечът се показва заедно с ножницата.

— А сега оголи острието, господарю.

— Защо? — попита Хуфу.

— Защото, премъдри, той ще отключи червения камък, който поставихме на върха на пирамидата, за да може да действа, както му се повелява.

— А не е ли неразумно? Какво ще стори камъкът?

— Казвам това, което са ме учили, господарю. Много е важно.

Хуфу улови ножницата и изтегли меча. В същия миг по тялото му премина странна тръпка. Той се олюля и когато се озърна, откри, че криптата е озарена от златисто сияние. Хуфу премигна изплашено. Изведнъж по стените започнаха да трептят странни изображения — толкова бързо, че не можеше да ги проследи. Зърна огромен златен палат, пред който пирамидата щеше да е като джудже. Палатът се издигаше на хълма над един великолепен град от бял камък, а в далечината се виждаха три вулкана, и всичко това бе заобиколено от безкраен океан. После се мярна скалиста пустиня, наскоро която имаше изсъхнало езеро, причудлива страна, където пясъкът бе червен, а

хоризонтът бе закрит от исполински планини. Имаше и други картини, но те се появяваха и изчезваха все по-бързо.

Внезапно стените потъмняха, сетне върху тях блеснаха хиляди звезди. Отново празна стена и после гледка от платото горе, но наблюдавано от място, което не можеше да познае. Виждаше Сфинкса и Нил, но от голяма височина. Изведнъж се досети, че върху стените на криптата е изобразена картината, която би могъл да наблюдава от върха на Голямата пирамида. Червената пирамида на върха сега грееше, сякаш озарена от вътрешен огън.

Той отстъпи назад, когато върху стената изникна една червена линия, разшири се и се превърна в човешка фигура, но полупрозрачна. Фигурата заговори на език, който не му бе познат.

— Разбираш ли какво ни казва? — попита фараонът.

— Това е езикът на боговете, господарю. Учил съм го, доколкото познанието за него се е съхранило сред нашето съсловие.

— И какво казва? — нетърпеливо повтори фараонът.

— Надявахме се Голямата пирамида да повика други от боговете — започна да превежда Асим, навел глава, за да чува по-добре. — Такъв беше нашият план, но не се получи. Вместо това дойдоха враговете. — Асим вдигна ръка и посочи нагоре. — Дойдоха от небесата.

Хуфу също погледна към тавана. Над тях се виждаше звездното небе. Беше ясно, без никакви облаци.

— Какви са тези врагове? — попита той, но Асим не го чу.

— Древният враг на боговете — рече той след време. — Убиецът на всичко живо. Врагът, надарен с търпението на... — Асим поклати глава. — Тази дума ми е непозната, означава нещо като търпение на камък, безкрайност. А най-точният превод е множество скакалци — рояк, гъмжило.

Хуфу бе виждал гъсти рояци скакалци да се носят над нивите и да превръщат ясен ден в нощ. Опита се да си представи с какво биха могли да заплашват всемогъщите богове. Видението продължаваше да говори с писклив като на птица глас.

— Червеният камък, наречен Главният страж, ще спре древните врагове — оповести Асим, след като видението млъкна. — Екскалибур контролира силата на Стража. Докато мечът е в ножницата, Главният

страж не може да действа. Ти го извади и задейства срещу Древния враг.

— Как ще го надвие този Главен страж? И какъв е този Древен враг?

Асим гледаше нагоре. Той посочи с пръст един участък от изображението на небето по тавана на криптата.

— Този враг, господарю.

Хуфу също вдигна глава и се облеци. Високо в небето се виждаше черна точка, която бързо нарастваше. Постепенно тя придоби резки очертания и при вида ѝ стомахът на Хуфу се сви болезнено. Това беше грамаден летящ черен паяк — единственото, на което му приличаше. Имаше осем крака, стърчащи от овално тяло. И беше наистина огромен, щом сянката му покриваше цялата пирамида.

Гуалкмай изкара „Финбар“ от подземното му скривалище, набра височина и се понесе с максимална скорост право ка юг. Заради високата скорост Донхад не можеше да види какви промени са настъпили из земите, над които се носеха.

— Имам радарен контакт във въздуха — докладва Гуалкмай след известно време и снижи скоростта. Бяха над Средиземно море и Донхад вече можеше да различи очертанията на крайбрежието и устието на Нил.

— Визуален контакт — рече Донхад и посочи една черна точка на предния екран.

Гуалкмай се снижи още и увисна във въздуха на десетина километра от другия кораб.

— Какво, по дяволите, е това? — зачуди се той, сочейки не към разузнавателния кораб, а към гигантската постройка върху платото Гиза под тях. Не беше там при предишното им посещение в Египет.

— Как Стражът ще надвие това чудовище? — прошепна Хуфу, докато наблюдаваше паяка, който кръжеше над пирамидата.

— Като извади меча от ножницата, ти му възвърна силата — обясни Асим. — Гледай мощта на боговете, господарю мой!

На Хуфу му се искаше да го удуши. Не можеше да откъсне поглед от летящото чудовище. Внезапно от върха на червения камък се отдели златиста сфера, прониза небето и се насочи право към паяка. Чудовището отскочи встрани. Хуфу не отделяше очи от него. Междувременно втора сияеща сфера литна нагоре. Ярочервени пламъци изригнаха от черния паяк, който се стрелна нагоре в опит да избяга.

— Довърши го! — прошепна Гуалкмай, който за миг бе застанал на страната на своя отдавнашен враг.

Трета сфера излетя и обгърна целия разузнавателен кораб. Но той продължаваше да се издига и бавно се отдалечаваше на запад. Последва ослепителна експлозия и разузнавателният кораб изчезна.

Гуалкмай погледна към приборите.

— Отломки на запад. Струва ми се, че сред тях видях и спасителна капсула.

— По дяволите! — изруга Донхад.

Златистото сияние в криптата постепенно угасна и Хуфу се свлече изтощен на пода. Нямахше сили дори да проговори, но подскочи, когато видението се обади отново.

— Сега вече сме в безопасност — продължаваше да превежда Асим. — Но... — той млъкна и затвори очи, съсредоточен върху превода. — Тя не е в безопасност.

— Кое не е в безопасност?

— Голямата пирамида. Главният страж. Пирамидата не изпълни предназначението си. Вместо боговете, тя повика врага. А щом враговете дойдоха веднъж, ще се появят и втори път. Това, което ги доведе тук, трябва да бъде разрушено. — Асим млъкна, очаквайки следващата тирада на прозрачното видение. — Вече зная какво трябва да бъде направено — продължи той след време. — Прибери меча обратно в ножницата, господарю.

Хуфу пхна меча в ножницата.

— Ела, господарю — подкани го Асим. — Чака ни много работа.

Фараонът бе така поразен от събитията, разиграли се пред очите му, че дори не възрази, че жрецът му нарежда какво да прави. Той последва Асим, стиснал прибория в ножницата меч.

Както Гуалкмай бе забелязал, от разрушения разузнавателен кораб се отдели едно черно ядро, приблизително пет метра в диаметър — металната му повърхност дори не бе надраскана от експлозията. Докато ядрото приближаваше земната повърхност, скоростта му започна да се забавя под въздействието на някакъв вътрешен механизъм, взаимодействащ с електромагнитното поле на Земята. Ала въпреки това падането бе достатъчно бързо от вътрешната му повърхност да се отделя топлина, превръщайки го в сияещо тяло в небето. Макар и позабавило скоростта си, ядрото се удари в една дюна с достатъчно сила, за да се забие дълбоко в пясъка. Когато спря своето движение, капсулата бе на около пет метра под повърхността.

Гуалкмай въздъхна облекчено, когато Донхад се появи иззад дюната, на която се бяха приземили. Той отвори люка и тя влезе, цялата обляна в пот. Сандалите ѝ бяха покрити с пясък.

— Откри ли *уаджета*? — попита Гуалкмай.

Донхад кимна.

— В същата колиба.

Гуалкмай затвори люка зад нея.

— Удивително е как родът му е просъществувал толкова дълго. — Той вдигна „Финбар“ във въздуха и го насочи към пустинята. — Ще останем ли още малко в района?

— Да — кимна Донхад. — В случай че той се провали.

Около час след катастрофата към дюната се приближи човек на камила. Беше либиец, тръгнал за пазара в Кайро, но бе забелязал още от десетина мили падащата звезда. Воден от любопитство, мъжът остави сина си да наглежда кервана и се отправи към мястото, където бе паднал предметът от небето. Когато приближи дюната, той забеляза, че повърхността ѝ не е гладка, а разровена на мястото на сблъсъка.

Либиецът спря камилата в подножието на дюната и скочи от седлото. Лекият ветрец развяваше наметалото му. Той застина и се огледа. Имаше чувството, че го наблюдават, но не виждаше никого наоколо.

Чу някакъв звук и се обърна. Беше стържене, което идваше изпод пясъка. Мъжът пристъпи напред. Отново чу звук, но сякаш бе само шумолене. Либиецът спря и избърса потта от челото си. Имаше нещо в дюната — сигурен бе в това. Той погледна наляво и надясно, но не забеляза никакво движение. Измъкна от пояса си кривия кинжал и зачака. Шумът постепенно се усилваше.

Посъбрал кураж, камиларят направи няколко крачки напред и се озова в подножието на дюната. Тук звукът бе още по-силен. Либиецът завъртя кинжала и заби острието в пясъка — то не срещна никакво съпротивление. Удари отново и отново на различни места. Извади кинжала и завъртя глава.

Никакъв звук.

Пипалата се появила точно между краката му и го обгърнаха през кръста. Мъжът размаха ръце и изкрещя ужасен. Замахна с кинжала и стовари острието върху гъвкавите пипала, но без никакъв ефект. Писъкът му замлъкна, когато тялото му потъна под пясъците.

Сетне се възцари тишина.

На около петстотин метра източно от дюната две черни очи бяха наблюдавали цялата случка. Човекът почака още няколко минути, без да откъсва поглед от мястото, където бе потънал либиецът, след това се надигна бавно, пропълзя назад, метна се на своята камила и я насочи към Гиза. Слънцето се отразяваше от масивния пръстен, който мъжът носеше на дясната си ръка, и гравираното там отворено око лъщеше. Ръката с пръстена бе положена върху гривата на камилата, но трепереше толкова силно, че мъжът я вдигна, за да не безпокои животното.

Наближаваше полунощ и по заповед на фараон Хуфу на никого не бе позволено да се приближава до платото Гиза. Не беше никак трудно да се изпълни тази заповед, особено след вчерашното страховито „представление“ в небето. Хуфу и Асим стояха на покрива на храма в подножието на пирамидата. Нощното небе бе ясно и

безоблачно. Откакто Хуфу бе прибрал Ексакалибур в ножницата, сиянието на червената пирамида на върха на Голямата бе помръкнало.

Щом затвореше очи, Хуфу виждаше черния паяк, който се бе спуснал от небето. Нямаше никаква представа каква е ролята му, но не се съмняваше, че е опасен. Съществата, които го бяха създали и го командваха, със сигурност бяха достатъчно могъщи, за да се сражават с боговете.

— Какво чакаме?

— Когато мечът е в ножницата, колесницата на боговете не може да се приближи до червения камък — обясни Асим, който с мъка подбра най-подходящата дума. — Трябва отново да го извадите, господарю.

Хуфу изтегли меча. Почти веднага червената пирамида засия с вътрешна светлина.

— Сега вече достъпът до камъка е открит.

— За кого? — попита Хуфу. — За колесницата на боговете?

— Виж, господарю — Асим посочи на север.

Нещо се приближаваше в небето. Хуфу напрегна очи и изведнъж осъзна, че това е още един летящ паяк. Само че този имаше форма на обърната чиния и беше златист на цвят.

— Колесницата на боговете! — тържествено обяви Асим.

Летящият предмет премина над тях и увисна над върха на пирамидата. Златистото му сияние се усили и се разшири и постепенно обгърна цялата червена пирамида.

Хуфу отстъпи втрещено назад, когато червената пирамида внезапно се отдели от върха на Голямата и последва златистия диск. Двата предмета плавно се отдалечиха на север.

— Къде отиват?

— На сигурно място, господарю мой. Където Стражът ще е отделен от ключа.

— Защо трябва да са разделени?

— Главният страж ще е в по-голяма безопасност, ако ключът не е при него. — Асим уморено потърка зрящото си око. — Мечът някога е принадлежал на самите богове. Чрез него те са управлявали Стража, а той е властвал над царството.

— И сега какво?

— Прати ли войници да претърсят пустинята за останки от черния паяк, господарю?

— Не откриха нито следа от небесното чудовище. Въпреки това им наредих да доведат тук всички, които са се намирали наблизко по това време.

Асим кимна.

— И тяхната съдба утре ще е като на всички останали.

— Каква, по-точно? — попита Хуфу.

— Господарю, утре трябва да разрушим онова, което твойт народ гради упорито в продължение на двайсет години. — Той вдигна ръка. — Облицовката на пирамидата трябва да бъде свалена.

— Защо?

— Тя изпраща сигнали, господарю, но не доведе боговете, както се надявахме, а техните врагове.

Хуфу отново си спомни за летящия черен паяк и неволно потрепери.

— Ще го направя — заяви той.

Спотаен в тъмните сенки на купчина натрошени камъни, наблюдателят от пустинята бе проследил цялата случка. Той си отбеляза внимателно посоката, в която се бяха отдалечили двата летящи предмета. Въпреки тъмнината извади пергамент и описа вътре всичко с най-големи подробности.

После безшумно се отдалечи към брега на Нил.

Когато се прибра в своята колиба, извади свитъка и провери дали всичко е нанесено правилно. След това нави пергаментовия лист, запечати го с восък и допря до печата пръстена с изображението на окото и пирамидата. Накрая прибра свитъка в един бамбуков калъф, пъкна калъфа под наметалото си, излезе навън и седна на пясъчливия бряг да чака изгрева. Беше успял да се изплъзне от войниците на фараона в пустинята по тайни пътища. Беше забелязал сред пленниците и хората от либийския керван, между тях и човека, който бе погълнат в пясъците.

Сега вече можеше да въздъхне облекчено. Беше изпълнил първата част от задачата, която му бе поставила странната жена. Очакваше го нов и изпълнен с още по-интересни събития ден.

На зазоряване жертвите бяха подредени в дълга опашка.

Великият фараон Хуфу, син на цар Шеферу и царица Хетпехерес, владетел на цялото Средно царство, наблюдаваше с безстрастно изражение реката от кръв, която се спускаше надолу по гладката фасада на Голямата пирамида. Седеше на позлатен трон на плоския връх, където доскоро бе разположен Главният страж. Пред него бяха поставени четири жертвени платформи, където се трудеха жреците на Изида.

Асим работеше чевръсто, тъй като го очакваха още няколко хиляди гърла за рязане. Опашката от нещастници с превити рамене се виеше по дървено скеле до самия връх. Асим размахваше Ексакалибур, меч на боговете, местеше се от една платформа на друга и посичаше вратовете на обречените. Войниците се грижеха опашката да се движи равномерно. Тук бяха всички работници — дори тези, които само бяха надниквали в пирамидата. След клането единствено Хуфу и Асим щяха да знаят какво се крие вътре.

Щом поредният работник пристъпеше на площадката, двама войници го сграбчваха за ръцете и го притискаха към масата, а един жрец му извиваше главата назад, в очакване към тях да се приближи Асим с Ексакалибур. Кръвта, която рукваше от прерязаните шийни артерии, се събираше в един улей, преминаваше през нарочно поставена тръба, и сетне се изливаше върху варовиковото покритие на пирамидата. Три от стените й вече бяха обагрени в кървавочервено и сега потокът бе насочен към четвъртата.

С притъпени от дългогодишен тежък труд умове, заобиколени от въоръжени войници, свикнали да се подчиняват безпрекословно на фараона и боговете, нещастниците търпеливо очакваха отредената им участ. Ако някой от тях се опиташе да избяга, войниците мигом го събаряха, отнасяха го горе и го полагаха на някоя от масите.

Не само работници, инженери и свещеници имаше в редицата, но и пътешественици, уловени предния ден в пустинята. Либиецът, който се бе доближил до пясъчната дюна, също бе тук, окован във вериги заедно със спътниците си от кервана. Когато погледът му попадна върху Ексакалибур, покорството му пред неизбежната участ мигом се изпари и той се задърпа назад. Неколцина войници го

повлякоха към една от масите, където Асим му преряза гърлото с рязко движение. Ала за негова изненада тялото на либиеца се изви назад и остана изправено, докато от зейналата в гърлото му рана шуртеше кръв. Войниците, които го бяха довели, го натиснаха още по-силно, но не можаха да го надвият. С мощен удар либиецът им скърши вратовете. Асим използва този момент и заби острието на меча в корема му.

Нечовешки крясък се изтръгна от устните на либиеца. Позлатеният трон на Хуфу бе само на десетина крачки от тази зловеща сцена. Фараонът извика от ужас, когато от раната на гърдите на либиеца внезапно се показаха няколко сивкаво-черни пипала, които завършваха с по три пръстчета. Тялото продължаваше да се изви назад до неестествен ъгъл, сякаш гръбнакът му се бе превърнал в отпусната струна. Асим замахна с меча и отсече помръдващите пипала. Отрязаната част тупна на земята, сгърчи се и мигом изсъхна, сякаш бе изгорена от силен огън. Останалото се прибра в тялото, което рухна на земята. Едва сега жрецът отстъпи назад, но държеше Ексакалибур вдигнат и готов за удар.

— Какво беше това? — попита Хуфу.

Асим прониза още няколко пъти окървавения труп с върха на меча.

— Изгорете трупа — нареди той. — А пепелта разпилейте. — Той се обърна към фараона. — Древният враг, господарю. Дошъл е с птицата, която видяхме вчера.

— Какъв е този враг?

— Това е врагът на боговете и нашият враг.

— Но как е влязъл в човека?

— Нямам представа, господарю. Вчера видението ми каза да го търся по този начин.

— Но как е оцелял? Нали видяхме, че птицата пада в пламъци?

— Това също не зная, господарю, но видението ме предупреди, че може да се появи сред нас. Каза ми да използвам меча, за да го убия.

— Това оръжие наистина е могъщо — замислено поклати глава Хуфу.

— Изковано е, за да служи на абсолютния владетел.

Хуфу кимна, сякаш тази мисъл вече му бе минала през ума. Даваше си сметка, че оръжие с подобна сила крие както необятни

възможности, така и страшни опасности.

Асим даде знак на войниците да продължат с прекъснатата работа. Когато и последният работник бе обезглавен, а тялото му — хвърлено от пирамидата и изгорено, и четирите страни на Голямата пирамида бяха облени в кръв. Случката с либиеца не се повтори.

Донхад пресметна, че жертвите на клането върху стените на Голямата пирамида надхвърляха пет хиляди души за по-малко от четири часа. Беше наблюдавала сцената отдалеч с мощен бинокъл и бе видяла всичко. Не за първи път присъстваше на подобни ужасяващи картини, но това не бе притъпило болката ѝ. Тя не откъсна очи от окулярите, когато жрецът приключи и отнесе меча на фараона.

— Какво правят? — попита Гуалкмай, когато войниците започнаха да забиват дървени клинове във варовиковата обвивка на всички места, където имаше цепнатини. Облицовката започна да се рони на големи парчета.

— Разрушават сигнала.

— Сигнала?

— Онова, което привлече тук Гъмжилото — обясни Донхад. — Гладката повърхност, ъгълът, конструкцията — всичко, което отразяваше слънчевата светлина под определен ъгъл.

— А защо въобще е трябвало да построят пирамидата?

— Според *уаджета* — защото боговете са ги изоставили. — Тя знаеше, че това не е отговор на същината на въпроса му, и затова продължи. — Когато Артад навлезе в системата, първата му работа бе да унищожи предавателя на Марс. Аспасия сигурно е решил да обърне нещата в своя полза, като прати свой сигнал до Аирлианската империя и да стовари цялата вина върху Артад. Идеята как да прати пасивен сигнал му е хрумнала доста отдавна — това е завещаният план. Само че сигналът доведе тук не аирлианците, а Гъмжилото. И сега пирамидата трябва да бъде разрушена.

Тя отново вдигна бинокъла. Тъкмо в този момент фараонът и неговият върховен жрец се спускаха надолу по дървената стълба.

— Господарю, издай заповед никой да не описва събитията от този ден — рече Асим.

— Какво да направя с меча? — попита Хуфу. — Може би трябва да го задържа, в случай че ни нападнат отново?

— Не мечът спря Древния враг, господарю, а Главният страж. Без варовика пирамидата не може да го привлече повторно.

— А защо днес използва меча за да избиеш всичките тези хора? Защо не предпочете ритуалния нож?

— Защото в меча се крие и една друга сила — обясни Асим. — Както сам видя, той е в състояние да убие онова, което се беше спотаило в човешкото тяло — дори ако е безсмъртно.

— Безсмъртно? — повтори Хуфу и се надвеси над него. — Да не би да е пило от Граала?

— Съмнявам се. Въпреки това всички, които са слизали в тунелите, трябва да умрат.

— Не те разбирам.

— Аз също не разбирам много неща, господарю. Правя само каквото ми наредят боговете. Мечът е ключ, който трябва да бъде скрит отново.

— Но защо боговете ни накараха да построим... пирамидата, щом тя доведе тук враговете?

— Боговете се надяваха, че ще повика други богове от небесата. — При повторението на отговора Хуфу почувства отчаяние.

— И сега? — разпери той ръце. — Сега какво ще правя?

— Ти управляваш, господарю.

— А Екскалибур?

— Докато още е в ножницата, аз ще го отнеса долу в един от дуатите, където боговете могат да го открият, ако им потрябва. Ще е нужен и за Главния страж, като се върне.

Хуфу разкопча колана и подаде ножницата на Асим. Жрецът го пое и тръгна към входа на подземията.

— Готов ли е *уаджетът*? — попита Гуалкмай.

— Предполагам, че е готов — въздъхна Донхад. — Но сигурно му е тежко. Днес изгуби цялото си семейство на стените на пирамидата.

— Е, тогава и ние можем да вървим.

— Ами ако се провали? — поколеба се Донхад.

— Като се провали, ще се провали — отвърна философски Гуалкмай. — Щом никой не събуди аирлианците при такава очевидна заплаха, значи ще спят още дълго. И ние ще постъпим като тях. Тези хора още са далеч от възможността да се разбунтуват. — Той положи ръка на рамото на Донхад. — Не е дошъл моментът.

Асим вървеше по каменния коридор, стиснал в едната си ръка скиптъра, а в другата — Екскалибур. Изведнъж спря, почака една минута, после продължи. На разклонението свърна вдясно, но замръзна на място — пред него стоеше човек.

— Каджи! Знаех, че ще се появиш. Душиш наоколо като плъх.

— По-добре плъх, отколкото роб.

Асим плю презрително в краката му.

— *Уаджет*. Вие предадохте нашата професия.

Каджи поклати глава.

— Ние сме я предали, така ли? И кого предадохме? „Боговете“, които ни оставиха да се борим сами? Които позволиха да разрушат домовете ни и да избият сънародниците ни? Какво свърши днес? Колцина намериха смъртта си в ръцете ти заради твоите „богове“? Колко още трябва да умрат?

— Ти си Наблюдател — рече Асим. — Нищо не можеш да ми сториш — такива са законите на вашия орден. Махни се от пътя ми.

Каджи стисна зъби.

— Днес изгубих трима братя, шест племенници и двама от тримата си синове. Загинаха на пирамидата.

Асим неволно отстъпи назад.

— Заклел си се само да наблюдаваш.

— Вече не съм Наблюдател. Едничкият ми оцелял син е следващият *уаджет*. Следващият Наблюдател на Гиза, на Пътищата на Росту.

— Но клетвата остава в сила!

— Нали знаеш, че зад нас стоят *Онези, които действат*. — Каджи вдигна ръка и разпери пръсти — пръстенът със знака на

неговия орден липсваше. — След като отворих вратата към Пътищата, оставих пръстена, за да го намери синът ми.

Това подежда на Асим като пробождане с острие. Жрецът стискаше меча, но не смееше да го извади от ножницата.

— И какво ще спечелиш, ако ме убиеш?

Каджи се разсмя.

— Не си чак толкова важен.

— Тогава защо...

— Екскалибур — рече Каджи. — Той е техен. Той е ключът. Искам го.

— Не можеш да го вземеш! Той принадлежи на боговете.

Каджи огледа осакатеното му тяло.

— Поглеждал ли си се някога? Имаш ли представа какво са направили с теб?

— Такава е цената на моята служба.

— И с каква цел? Какъв е смисълът от тази твоя служба?

— Вечният живот — отвърна Асим. — Правото да пия от Граала.

— Граалът, който ни обещава, откакто свят светува, а още никой не го е получил!

— Все някой ден и това ще стане — рече почти шепнешком Асим. — Ако не с мен, с някои от последователите ми. Но само с тези, които истински вярват.

Каджи отново пристъпи към свещеника. Намираше се в обсега на меча, но Асим не го извади.

— Не ти ли е хрумвало някога, че да пиеш от Граала може да не се окаже чак толкова здравословно?

Асим го погледна втрещен. Имаше вид, сякаш някой току-що му е казал, че небето е червено. Сетне бавно поклати глава.

— Екскалибур — рече Каджи.

Асим се отдръпна.

— Мечът ще бъде прибран на сигурно място.

— Според теб това място сигурно ли е? — Каджи не изчака отговора. — Твоите „богове“ се бият помежду си. И двете страни знаят за Пътищата на Росту. Мечът трябва да бъде скрит някъде другаде — инак днешната трагедия ще се повтори.

— Но Древният враг... — поде Асим.

— Да, Древният враг — кимна Каджи. — Екскалибур трябва да бъде запазен и от него. Видях какво се случи на върха на пирамидата. Но защо смяташ, че само един враг е оцелял?

— Врагът бе унищожен.

— Не можеш да бъдеш сигурен — възрази Каджи. — Гледах как Древният враг проникна в либиеца предния ден в пустинята. Това е много опасен противник. Мечът не бива да остава на това място.

Асим се намръщи.

— Какво знаеш за Древния враг?

Странно изражение пробяга по лицето на Каджи.

— Легендите...

— Откъде знаеше, че трябва да идеш в пустинята? — продължи да настоява Асим. — И защо... — Гласът му секна, защото Каджи се хвърли напред и заби кинжал в гърдите му.

Когато рухна на пода на тунела, Асим вече беше мъртъв. Каджи се наведе, смъкна наметалото на жреца и уви с него мършавото си тяло. Взе Екскалибур и скиптъра и се отправи към повърхността.

Хуфу бе сам на върха на пирамидата. Почти една трета от нейната варовикова облицовка бе свалена. В подножието на гигантската постройка се бяха струпали хора, които отнасяха натрошения камънак, за да го ползват за свои нужди. Щеше да стигне за вдигането на примитивни къщи. Няколко големи каменни блока бяха положени на върха на пирамидата, за да запазят симетрията и да скрият, че доскоро там е имало нещо друго.

Той чу, че стражите подрънкват с оръжията си, и се обърна. Една слаба фигура, загърната в жреческо наметало, се катереше по дървената стълба с очевидно затруднение. Асим се връщаше, стиснал меч в ръка.

— Нали каза, че ще го оставиш под земята? — посрещна го Хуфу. — Размисли ли?

Загърнатият се приближаваше мълчаливо. Хуфу зяпна, когато острието на меча блесна във въздуха и се опря в шията му. Усещаше допира на хладния метал.

— Асим, да не си се побъркал?

Мъжът си смъкна качулката. Беше непознат.

— Кой си ти?

— Човек, като теб. Името ми е Каджи.

Хуфу не отделяше очи от неговите.

— Ще ме убиеш ли?

Каджи игнорира въпроса.

— Асим е мъртъв. Аз го убих.

Хуфу погледна през рамо към пирамидата. Непознатият притисна по-силно меча към шията му. За първи път в живота си Хуфу се почувства безпомощен и смъртен и си даде сметка, че не е богоизбран, а просто човек.

— Той те излъга, защото и него бяха излъгали — рече Каджи.

— За какво ме е излъгал? — попита Хуфу, опитвайки се да отдалечи страшния миг на кончината си. Почти нямаше надежда за спасение, стражите сигурно мислеха, че фараонът обсъжда важни въпроси със своя върховен жрец.

— За боговете. Обещанията им са лъжливи. — Каджи неочаквано дръпна меча назад и го прибра в ножницата под наметалото. — Господарю мой... — Той посочи към пирамидата. — Виж как постъпиха с народа ти в името на боговете. Дали няма да е по-добре, ако тези „богове“ престанат да бъдат част от живота ни? Ще те пощадя, ако ми обещаеш да управляваш като човек и да не ставаш пионка на боговете.

Хуфу преглътна изплашено. Последните събития напълно бяха разбили самочувствието му.

— Да... да... обещавам да го направя...

— Не ти вярвам — прекъсна го Каджи. — Но ако те убия, няма да постигна нищо, а и вече нямаш друг избор, освен да управляваш като човек. По-важното е, че посях в душата ти семето на съмнението. Може би това е всичко, което мога да направя. От това семе някой ден ще порасте независимост. Способност да мислим сами за себе си. Толкова пъти са ни лъгали — богове и жреци. Време е да изковем своя истина.

След тези думи Каджи се обърна и тръгна надолу по стълбата. Докато си пробиваше път през множеството, пазачите почитателно му съдействаха, разпознали наметалото на върховния жрец. Каджи успешно имитираше странната походка на Асим, но само докато стигна до храма. Там той ускори ход и бързо стигна до брега на Нил,

където в малка лодка го очакваше млад мъж с медальона на Наблюдател.

В средата на лодката здраво бе закрепен дървен сандък с дължина около метър. Младежът вдигна капака и Каджи положи вътре меч с ножницата. После извади навит на руло пергамент — доклада му до щаба на Наблюдателите — и го подаде на младия човек. Лодката се плъзна в нощта и пое по дългия си път, за да достави меч и доклада.

Ексакалибур изчезна в тъмнината.

11.

1500 г.пр.Хр., Стоунхендж

Нямаше тревожно мигане на светлини, когато Донхад повдигна похлупака на своя цилиндър. Тя погледна таблото и установи, че са изминали още хиляда години — както беше планирано — от предишното им пробуждане. И този път тя стана и се облече по-бързо от Гуалкмай. Той още се надигаше, когато Донхад вече се настани до компютъра.

— Има ли нещо?

— Този път нищо, което да е пробудило вниманието на стражите.

— Е, значи поне Гъмжилото не се е връщало — кимна Гуалкмай.

— Мисля, че ще е добре да идем до Авалон. Интересно дали там все още има Наблюдател.

— Надявам се — рече Донхад, докато си слагаше наметалото. — Скоро ще разберем.

Селцето на брега на езерото беше необитаемо от доста време, ако се съдеше по хлътналите покриви на къщите. Нямаше нито една лодка на брега и двамата постояха известно време под дъжда, загледани към островърхия остров. Върхът му бе обгърнат в мъгла, но въпреки това се виждаше, че там е вдигната някаква каменна постройка.

— Бих могъл да скова лодка — рече Гуалкмай.

— Имаме време, но не чак толкова много, че да го пилеем. — Донхад се отдалечи бавно по брега и след известно време Гуалкмай чу гласа ѝ. — Ела насам!

Когато се приближи, тя му посочи една скрита в шубраците лодка.

— Можеш да доплуваш дотам — предложи му Донхад. — И двамата можем.

Гуалкмай съблече бронята и остана само по набедрена препаска. Сетне се приближи към водата, потърквайки замръзналите си ръце, пое дъх и се гмурна. С няколко резки движения достигна лодката, улови се за борда ѝ и се прехвърли вътре. След това загреба енергично обратно с надежда да се стопли.

Когато се върна на отсамния бряг, той слезе, подсуши се и се облече. Донхад го чакаше търпеливо. Щом заяви, че е готов, двамата се качиха в лодката и отплаваха към Авалон. Слязоха на каменистия бряг на острова и поеха по тясната пътека нагоре. Там бе вдигнат малък храм, в средата на който се намираше затвореният с плоча вход към подземието. Вратата на храма бе залостена, Гуалкмай я натисна с рамо, но тя не поддаде. Покривът на постройката обаче отдавна се бе разрушил — той се прехвърли през стената и отключи вратата отвътре.

Помещението бе тясно, не повече от четири квадратни метра. Донхад се надвеси над каменната плоча в средата и пъкна медальона си в процепа. Плочата се отмести. Гуалкмай извади меча и тръгна пръв. Стиснала кинжала, Донхад го последва, като не забрави да затвори плочата. Тунелът бе озарен от няколко аирлиански луминесцентни тръби, които работеха и сега, след толкова много години. Двамата спряха на прага на кристалната кухня — прибран в ножницата си, Екскалибур стърчеше от камъка.

— Значи са успели да го донесат тук от Египет — отбеляза Донхад.

— Да, така изглежда.

— Кой сте вие?

Двамата се извърнаха рязко. Млад мъж, въоръжен с лък, се бе приближил безшумно от другия край на пещерата.

Донхад си свали медальона с бавни движения и му го показва.

— Аз съм *уаджет*.

— Това, че го носиш — възрази младият мъж, — не значи, че си Наблюдател.

— Аз съм член на ордена — произнесе Донхад на аирлиански.

Мъжът сбърчи вежди.

— Това е древният език. Учили са ме на него, но не достатъчно, за да разбере какво казваш. — Въпреки това той отпусна тетивата на лъка. — Може изобщо да не сте членове на ордена. Бихте могли да сте Водачи, или *Онези, които чакат*.

— Името ми е Донхад, а това е Гуалкмай.

Младият мъж отстъпи назад.

— Чел съм за вас. Преди много-много години дошли мъж и жена със същите имена. Вие техни потомци ли сте?

— Да — кимна Донхад. — Не сме Водачи, нито *Онези*, които чакат. Ако бяхме, досега да си мъртъв. Идваме от много далеч.

Мъжът свали лъка.

— Аз съм Даг Брин. Наблюдателят от Авалон.

Донхад му подаде ръка.

— Откъде идвате? — попита Даг Брин. — Къде наблюдавате?

— Ние сме пътешественици — рече Донхад. — Обикаляме Наблюдателите.

— Не бях чувал, че има такива. Но винаги има какво да научи човек.

— Какво става с аирлианците? — попита Донхад.

Даг Брин повдигна рамене.

— Доколкото знам, още спят.

— А онези в Египет?

— Мъртви са.

— Някои са мъртви много отдавна — кимна Донхад. — Но други още спят.

— Вампир ги изби, докато спят — обясни Даг Брин. — Преди много години получих доклад за това от Наблюдателя в Гиза.

— Вампир? Той от неживите ли беше? — Донхад бе изненадана от този неочакван поврат в събитията. Името ѝ беше смътно познато.

— Така е писано.

— Кой управлява сега в Египет? — намеси се Гуалкмай.

— Фараонът. Той властва над могъщо царство, което завладя много страни.

— А Граалът? — попита Донхад.

— Според последния доклад на Наблюдателя от Гиза все още е в кивота, скрит някъде в Архиварната. Но ще ви призная, че от доста време не съм получавал сведения от Гиза.

Гуалкмай се закашля и зиморничаво обгърна тялото си с ръце.

— Уф, да се махаме от тази влага. Показвай какво имаш и да тръгваме.

— Добре, нека видим докладите — кимна Донхад и пое към стаята със свитъците.

Не научиха почти нищо повече от докладите на Наблюдателите. Повечето от тях бяха пращали сведения доста нередовно. Например последният доклад от Гиза бе пристигнал преди двеста години, а от Китай — преди петстотин години. В него се разказваше за странни същества, обитаващи околностите на планината Циан Лин. Донхад предположи, че това са на някои от освободените неживи от Гиза, или пък бяха рожба на експерименти на самите аирлианци. Някои Наблюдатели не бяха пращали сведения от хиляда години — или защото родът им е бил прекъснат, или поради невъзможност да пратят съобщенията си през океана. Освен това някои от докладите бяха написани на непознат език.

Гуалкмай и Даг Брин излязоха на лов. Докато се върнат, тя вече бе взела решение какво да правят по-нататък. Двамата мъже донесоха едър елен, одраха го и оставиха два бута да се пекат на огъня. Донхад отново се зае с докладите, но ѝ беше трудно да се съсредоточи заради дима, който изпълваше стаята и ги караше да кашлят. Тя забеляза, че Гуалкмай се е отпуснал на една койка в ъгъла. Надвеси се над него и докосна челото му — беше топло. Накара Даг Брин да събере всички завивки, с които разполага, и покри с тях своя любим. Ала скоро треската му се засили.

— Трябваше да ме оставиш да скова лодка — рече той на пресекулки. — Имахме предостатъчно време.

— Прав си — съгласи се тя. — Моя беше грешката.

Гуалкмай се тресеше толкова силно, че се наложи Даг Брин да ѝ помогне да го удържат на койката. Когато най-сетне се успокои, лицето му бе обляно в пот. Гледаше я замаяно.

— Трябва да се върнем на кораба — прошепна му Донхад. — Не мога да те лекувам тук.

Гуалкмай се изсмя с дрезгав глас.

— Няма да стигна дотам. Докато не ме остави треската... — Той понечи да се изправи, но не му стигнаха силите. — Съжалявам.

— Няма нищо — успокои го тя.

Даг Брин стоеше в другия край на стаята и ги наблюдаваше.

— Мога да ви помогна да стигнете закъдето сте тръгнали. До вашия кораб...

— Не, невъзможно е — поклати глава Донхад.

Даг Брин се приближи и втренчи поглед в лицето на Гуалкмай.

— Исках да ви кажа за селцето на брега. Жителите му измряха преди двайсетина години. Уби ги нещо странно. Всичките имаха треска и трепереха като теб. Жена ми и дъщеря ми също я хванаха. Оцелелите ги пратих да живеят някъде другаде.

В началото Донхад мислеше, че Гуалкмай е настинал от студената вода. Но сега се замисли дали някой не е отровил водата в езерото? По време на Революцията аирлианците не се бяха поколебали да използват биологични оръжия срещу хората. Жертвите наброяваха милиони.

Но независимо от това нямаше право да води Даг Брин при кораба. Нито можеше да пренесе сама Гуалкмай дотам. Пътуването със сигурност щеше да го довърши. Единственият му шанс бе да преодолее болестта тук. Още дълги часове тя остана край него. Някъде след полунощ Гуалкмай започна да бълнува на техния роден език и Даг Брин ги поглеждаше озадачено. Донхад сменяше влажни компреси на челото на своя спътник, от време на време го будеше и настояваше да поема течности.

Но нищо не помагаше.

Малко преди зазоряване Гуалкмай се изправи и извика името на техния син. След това рухна на койката и животът го напусна със сетния му дъх.

Донхад се надвеси над него и му склопи очите. Остана така наведена в продължение на няколко минути, след това се пресегна и свали Ка-огърлицата му.

— Ужасно съжалявам — рече Даг Брин, който стоеше до нея.

— Ще ми помогнеш ли да го погребем?

— Разбира се. Къде?

— На върха на хълма — отвърна Донхад. — Духът му ще пази това място.

Плаваха вече четири дни, когато Гуалкмай най-сетне попита за посоката, в която пътуват.

— Към Гиза.

Гуалкмай кимна.

— Така и предполагам.

Търговският кораб, на който се бяха качили, обикаляше по крайбрежието на Средиземно море.

— А когато стигнем там?

— Още не съм решила — отвърна Донхад. Обмисляше този въпрос, откакто беше отишла на кораба, за да прехвърли паметта от огърлицата в следващото тяло. Тъй като Гуалкмай нямаше спомен за последното им пребиваване в Авалон, нито беше чел свитъците с докладите, отговорността за вземането на решението падна върху нея. Което, разбира се, беше нещо обичайно, откакто двамата действаха заедно. — Нещата в този свят не са като на нашия. Заради намесата ни ситуацията се измени. И заради войната между Аспасия и Артад.

Гуалкмай кимна вяло.

— Сега и двете страни спят — продължи тя. — И вместо тях действат техните слуги. Ключът към Главния страж е у нас. Щабът им на тази планета — на остров Атлантида — беше унищожен. Връзката им с Марс е прекъсната, от известно време нямат никакъв контакт с Империята. Всичко това обаче постигнахме с цената на много човешки жертви.

— И при нас не беше по-различно — отвърна Гуалкмай. — Спомни си колко богоубийци изгубихме, докато унищожим предавателите им. И това бе само през първия етап от войната.

Донхад не отговори, загледана към брега.

— Значи смяташ, че въпреки първоначалните успехи, хората от тази планета не са достатъчно развити, за да се опълчат на аирлианците.

— Да.

Гуалкмай потърка замислено брадичка.

— Значи още е твърде рано.

— Не и ако... — поде Донхад, но млъкна.

— Какво?

Тя извади скиптъра, който бяха донесли преди много години на тази планета.

— Не и ако се сдобием с Граала и го използваме. Ако създадем цяла армия от безсмъртни.

Гуалкмай не побърза да възрази и това ѝ се стори странно. Но след като помисли няколко минути, той поклати глава.

— Няма да стане. Не разполагаме с оръжие, с което да им се противопоставим. Дори и да създадем армия от безсмъртни, няма да постигнем нищо, освен да им осигурим безкрайни страдания. Те ще умират и пак ще възкръсват. Каква ужасна участ! Но дори безсмъртието си има предели — ние се научихме как да убиваме аирлианците, сигурен съм, че те също знаят как да убиват безсмъртни. Но... — Гуалкмай направи пауза. — Мисля, че наистина ще е добре да сложим ръка на Граала, както успяхме да направим с Екскалибур. Така ще попречим да го използват слугите на аирлианците.

— Точно това си мислех и аз.

— Но нищо повече — добави Гуалкмай.

— Нищо, разбира се.

— Защо ли не ти вярвам?

Робство между хората. Едни хора да се продават като стока от други. Това бе неразбираемо за Донхад. Нищо подобно никога не се бе случвало на тяхната планета. Но Египет се бе променил след последното им идване. Голямата пирамида все още се извисяваше над платото Гиза, но страните ѝ бяха захабени и изронени от ветровете. До нея имаше още две пирамиди, очевидно опити на други фараони да се мерят по блясък с управлението на Хуфу. Черният сфинкс беше скрит от погледите, заринат под повърхността на платото, а над него сега се издигаше негово копие, но от камък.

Но не тези промени изненадаха Гуалкмай и Донхад, а лагерът с роби, който бе разположен в южната част на платото. Хиляди нещастни хора живееха там, заобиколени от пазачи и принуждавани да работят къртовски по строежите на няколко храма и още един дворец. Лагерът им бе заобиколен с ниска стена, чиято роля бе по-скоро символична, тъй като всъщност страхът държеше хората вътре.

Робите не бяха египтяни. Имаше представители на всякакви раси и народности, но повечето бяха от племето, наречено юдеи. Бяха ги докарали от една страна на североизток от Египет, която също

излизаше на бреговете на Средиземно море. Египтяните бяха разгромили армията им, а сетне ги бяха довели тук, оковани във вериги.

Донхад и Гуалкмай откриха Наблюдателя в същата колиба, в която бяха живели неговите предци. Беше мъж на средна възраст, който бе наясно със задълженията си, но досега не бе пратил нито един доклад в Авалон. Изплаши се, като ги видя, и падна на колене, когато Донхад му показва златния си медальон. След като си дадоха сметка, че не могат да очакват кой знае каква помощ от него, двамата тръгнаха да разузнаят сами.

Пътищата на Росту все още се охраняваха от златната сфера, но из тунелите вече не се разхождаха жреци. Всъщност изглежда никой, освен Наблюдателя, не знаеше за съществуването им. Донхад и Гуалкмай можеха необезпокоявани да слязат в Архиварната и да използват скиптъра, за да се сдобият с кивота и Граала, но по-трудно щеше да бъде да ги изнесат навън. Донхад се опасяваше, че самото отваряне на Архиварната ще задейства скритата аларма, както бе станало при приближаването на кораба на Гъмжилото. А платото буквално гъмжеше от войници на фараона. Едва ли имаше друг начин, освен да долетят с „Финбар“.

В края на краищата решиха да използват същата тактика, до каквато бяха прибегвали на тяхната планета — разделяй и всявай недоверие. Рамзес II, настоящият фараон на Египет, имаше двама сина. По-възрастният се казваше Мойсей и бе изгнаник от царството заради опит да свали баща си от трона. Бяха го пратили в някаква провинция Мидия, където бе назначен за управник. По-малкият син, Рамзес III — изглежда щеше да наследи баща си.

Донхад и Гуалкмай поеа за Мидия, която се намираще на изток от Египет, на пустинен полуостров, наричан Синай. Дворецът на Мойсей не бе нищо повече от една малко по-голяма къща, опряна на вътрешната стена, която опасваше града. Населението на Мидия не наброяваше повече от хиляда души, страната беше бедна и хората едва намираха с какво да се прехранват. Тежко наказание за непокорния син. То бе породило у Мойсей омраза не само към баща му, но и към неговия бъдещ наследник Рамзес III.

Само след няколко дни Донхад и Гуалкмай успяха да си осигурят среща с Мойсей с цената на няколко жълтици, които пуснаха в шепата

на началника на стражата. Управникът ги посрещна на дървен трон в стая с нисък таван. Беше зареял поглед през прозореца към пустинята отвън. Двама отегчени стражи ги пропуснаха да влязат, като единствената предпазна мярка бе да вземат меча на Гуалкмай. Но скиптърът и кинжалът останаха скрити под наметалото на Донхад.

— Гиза е далеч оттук — произнесе вместо встъпление Донхад.

Мойсей извърна глава към тях. Беше млад мъж, с гъста черна и къдрава коса.

— Съобщиха ми имената ви, но те не ми говорят нищо.

— Нашите имена нямат значение — рече Донхад.

— Жената и за двамата ли говори? — обърна се Мойсей към Гуалкмай.

— Да — кимна той.

— Странно. Какво всъщност искате? — Този път той се обърна към Донхад.

— Да ви помогнем.

— Подкупили сте началника на моята стража, за да си осигурите аудиенция. Колко злато имате?

— Колко злато има фараонът в съкровищницата си? — отвърна с въпрос Донхад.

— Колкото и да е, намира се в Гиза, която — както сама отбеляза — е далеч оттук. Ако прекося Червено море, баща ми ще нареди да ми отсекаат главата.

— Не и ако има нужда от вас.

— Че защо ще има нужда от мен? — попита Мойсей и сръбна от една глинена чаша.

— За да му помогнете за неприятностите с робите.

— Какви неприятности?

— Ще стигнем и до това.

Мойсей започна да барабани замислено с пръсти по облегалката на трона.

— Защо трябва да се връщам в Египет? — попита той накрая.

— За да довършите започнатото — бунта срещу фараона.

— Армията е предана на баща ми, жреците също. Нямам никаква...

— Не с помощта на армията и жреците — прекъсна го Донхад.

— Ще използвате робите. Юдеите.

Мойсей се намръщи.

— Нали каза, че баща ми ще ме приеме, за да му помогна да се справи с робите. Не съм чувал да е имал неприятности с тях. Сега ми заявяваш, че трябва да използвам същите тези роби, за да го сваля от трона.

— Ще направите и двете.

Мойсей помисли малко, сетне на лицето му трепна усмивка.

— Много интересно. И изобретателно. — Той докосна неволно с ръка един стар белег на челото си. — Това е от баща ми — като бях дете, ме биеше често. Родила ме е една негова наложница. Сигурно щяха да ме задушат още като малък, но тя ме скри. Добре че баща ми дълго време нямаше наследник и ме призна. Но след като третата му жена роди законен наследник, той вече нямаше нужда от мен.

— Знаем — кимна Донхад. — Преди известно време бяхме в Гиза и в Кайро. Знаем как управлява баща ви, чухме много ужасяващи неща. От две години в Египет има суша. Реката не е толкова пълноводна и зърното не стига за изхранване на населението, та какво остава за робите. Юдеите са готови да се вдигнат на бунт. Трябва само някой да ги поведе. И да им вдъхне надежда.

— Защо искаш да се случи това? — попита Мойсей. — Ти юдейка ли си? Не ми приличаш на такава.

— Не съм — призна Донхад и пое дълбоко дъх. — Ние сме врагове на египетските богове, всъщност те не са никакви богове. Поробиха всички хора, както египтяните постъпиха с юдеите.

— Ако го кажеш в присъствието на баща ми, ще умреш от мъчителна смърт — заяви Мойсей. — Той се смята за пряк потомък на боговете, а и жреците не пропускат да му го припомнят.

— Не е такъв — поклати глава Донхад.

— Можеш ли да го докажеш? Можеш ли да докажеш, че боговете нехаят за нас? И че всъщност не са богове?

— Да — кимна Донхад.

— Как?

— Нехаят, защото отдавна са мъртви.

— Това е невъзможно! — възрази Мойсей. — Боговете не могат да умрат.

— Боговете, пред които се прекланя Египет, са мъртви — повтори Донхад. — Мога да ви покажа телата им. Изида. Озирис. Хор.

И други, които все още почитате.

— Къде са тези тела? — надигна се Мойсей.

— В Пътищата на Росту, под платото Гиза.

— И ти ще ме отведеш при тях?

— Да.

Мойсей стана от трона и се отправи към вратата.

— Тръгваме още утре. Отивам да се наспя.

— Не бива да разказвате на хората за това — обърна се Донхад към Мойсей, докато Гуалкмай стоеше на пост при вратата на криптата.

Тримата бяха загърнати в сиви наметала, взети от колибата на Наблюдателя. Стояха до един от саркофазите, чийто капак бе вдигнат. Вътре лежеше тялото на аирлианеца, който Вампир бе убил преди много години. Нямаше никакво съмнение, че тялото не принадлежи на човек и че наистина е мъртво. Бледата му кожа бе мумифицирана, напукана около ставите и сгъвките. Косата бе продължила да расте и след смъртта и сега бе като червеникава влакнеста възглавница. Шестопръстите ръце бяха сгърчени. До тялото бе положен златен скиптър с глава на сфинкс на върха.

— Боговете наистина са мъртви — прошепна Мойсей. — Чух слухове за това преди още вие да се появите, но никой не смееше да го обяви.

— Защото религията е опора на властта на фараона — обясни Донхад. — Те — тя посочи мумията — винаги са се уповавали на това. Сетне ги замениха Сенките и накрая дойде ред на фараоните.

— Хората няма да го приемат — рече Мойсей. — Не е толкова лесно да им отнемеш вярата.

— Така е — замислено кимна Донхад.

— И какво... — поде Мойсей, но млъкна.

— Какво трябва да направите ли? — довърши Донхад. — Да използвате юдейския бог, за да изплашите фараона.

— Юдейския бог? Той само един ли е? — попита Мойсей.

— Да.

— Истински бог ли е?

Въпросът накара Донхад да се замисли.

— Не зная. — Тя погледна към мумията. — Истински, колкото този.

Настъпи тревожна тишина.

— Какво още има тук? — попита накрая Мойсей, като се озърташе обезпокоено. — Като бях малък, жреците си шепнеха уплашено за някакви скришни места под Голямата пирамида на Хуфу.

— Каквото и да има, не ви засяга — отрязва Донхад.

Мойсей се извърна рязко към нея, но Гуалкмай застана помежду им. Ръката му бе върху дръжката на меча.

— Чувал съм слухове — рече Мойсей, — че Граалът дарявал безсмъртие и че се пази тук. Жреците го обещават на истинските вярващи в замяна на беззаветна преданост. Ала никой досега не е получавал тази награда.

— В един от тунелите наистина има кивот — потвърди Донхад. — Може би вътре е Граалът.

— Може би? — повтори Мойсей. Той я изгледа продължително, но Донхад не каза нищо повече. Накрая въздъхна. — Добре, докажете, че боговете са мъртви. Сега какво искате от мен?

— Гуалкмай ще ви придружи — отвърна Донхад. Тя бръкна в саркофага, взе скиптъра и го подаде на Мойсей. — Наричайте го Аарон. Той ще ви съветва.

— Къде трябва да отида?

— При баща си, разбира се. При фараона — Донхад извади кинжала. — Но първо ще направим нещо, за да може баща ви да се вслуша във вас, а не в своите жреци съветници.

Царската охрана не посмя да посече Мойсей. Сигурно защото нямаха пряка заповед от фараона, или пък се изплашиха от странния скиптър, който носеше. Вместо това оковаха Мойсей и Гуалкмай и ги отведоха в гостната на фараона. Положиха ги на колене пред неговия трон. Рамзес II носеше дебела мантия, обшита със златни конци, а на главата му имаше корона, посипана със скъпоценни камъни. Лицето му бе сбръчкано, безизразно. Ръцете му бяха скръстени на гърдите и държаха жезъл. Стоеше толкова неподвижно, че в началото Гуалкмай го помисли за статуя. Беше заобиколен от десетина стражи, а от

дясната му страна бе седнал синът му — облечен по същия начин, но без корона.

Рамзес II огледа мълчаливо прокудения си син в продължение на няколко секунди, после вдигна жезъла и махна едва забележимо с него. Стражите свалиха оковите на двамата и подадоха жезъла на Мойсей.

Той вдигна двете си ръце, стисна жезъла с дясната, а лявата разтвори в знак, че идва с мир.

— Татко...

— Как смееш да ме наричаш така? — прекъсна го Рамзес с нисък треперлив глас.

— Татко, дойдох да ти помогна.

На два километра от двореца на фараона, близо до стената, която заобикаляше юдейския лагер, Донхад извади от раницата си пакет със странен сивкав материал и го остави в подножието на стената, точно под една от стражевите кули, разположени на равни разстояния по протежението ѝ. Пъхна в средата на пакета един чип, сетне бързо се отдалечи от мястото.

Малко по-нататък тя спря отново, извади от раницата метална топка с хексагонални бутони и натисна един от тях. Разнесе се оглушителен взрив, стената подскочи нагоре и рухна заедно със стражевата кула. След миг на мястото имаше само огромна димяща яма, заобиколена от стреснати и изплашени египтяни и юдеи. Но скоро египтяните се окопитиха и реагираха на случилото се по единствения начин, който си знаеха — започнаха да избиват онези роби, които се навъртаха наоколо.

Изгладнели заради сушата и постоянния недостиг на храна, изгубили надежда за по-добър живот, мнозина от юдеите се възпротивиха на войниците и се нахвърлиха върху тях. Тъй като ги надвишаваха числено, те им надвиха, избиха ги и побягнаха през отвора в стената.

Точно в този момент втората бомба, заложена от Донхад, взриви казармата на войниците.

— Че каква помощ можеш да ми окажеш? — попита фараонът.

Рамзес III се надигна и изгледа презрително брат си от висотата на подиума.

— От каква помощ се нуждаем според теб, мидийски управнико?

Изведнъж целият дворец бе разтърсел от далечен тътен, подобен на гръмотевица, въпреки че в небето нямаше нито едно облаче. През отворените прозорци долетя глъчка. Последва втори гръм и нови викове, както и шум от приближаваща се тълпа.

През една от страничните врати се втурна запъхтян офицер, изтича при Рамзес III и развълнувано зашепна нещо в ухото му. Рамзес III му махна да си върви и се извърна към Мойсей.

— Какво невероятно съвпадение — идваш тук да ни предложиш помощ и в същия миг юдеите се вдигат на бунт!

— Юдеите са готови да се вдигнат на бунт от доста време — възрази Мойсей. — И не само заради сушата, а и поради непосилната работа, с която постоянно ги товарят. Дори робите трябва да ядат. Пък и освен това не бива да забравяш размирните ни съседи на изток и на юг. В Персия от много време цари ужас, според мен до десет години там ще нахлуят хетите.

— Само лоши вести ли ми носиш? — попита Рамзес II.

— Не, нося и добри. — Мойсей посочи Гуалкмай. — Това е Аарон, странстващ воин от далечна страна. Той познава хетите и земите им.

Гуалкмай се поклони на фараона.

— Господарю, с един удар ще решите и двата проблема.

Той млъкна, защото в залата нахлуха още неколцина офицери и заговориха с приглушени гласове на Рамзес III. Щом излязоха, баща му махна с жезъла да предаде какво е научил.

— Две светкавици са ударили стражева кула и казармата в юдейския лагер, въпреки че небето е чисто. А след това юдеите са се вдигнали. Избили са стотина от нашите войници. Целият лагер се е разбунтувал. Но скоро размириците ще бъдат потушени.

— За известно време — подметна Мойсей.

— И какво трябва да сторя, за да реша и двата проблема? — настоя да узнае Рамзес II.

— Позволете ни да отведем юдеите надалеч оттук — заговори Гуалкмай. — На север и изток, покрай бреговете на Средиземно море. Оставете ги да основат там своя държава, близо до мястото, откъдето

идват. Държава, която ще ви стане съюзник от благодарност, че сте ги дарили със свободата, и ще възпира нашествията на хетите.

— И кой ще я управлява? — попита Рамзес III. — Ти ли? — той погледна Мойсей.

— Тъкмо ще съм още по-далеч от теб в изгнанието си, братко мой — засмя се Мойсей. — Сигурно ще си доволен от това. — Той погледна баща си. — А ти, татко, ще се отървеш от размирните юдеи. Хубаво беше, когато Нил бе пълноводен и имаше предостатъчно храна, но при тази суша... Тухлите, които правят, не стават за нищо. По-добре границата ти да е защитена от хетите, отколкото да държиш размирни роби.

Фараонът потъна в мълчание.

— Не — обяви той след известно време.

— Татко... — поде Мойсей, но Рамзес II му махна с жезъла да замълчи.

— С юдеите ще се справя и без да ти ги давам за поданици. А от хетите не ме е страх — нека дойдат. Ще окъпем пясъците с кръвта им, както направихме и с по-силни врагове.

— Няма да е толкова лесно, господарю — обади се Гуалкмай.

— И защо да не е?

— Заради юдейския бог.

Донхад се спотайваше в покрайнините на една занемарена нива на километър от платото Гиза. Туниката ѝ беше подгизнала от пот, все още не можеше да успокои дишането си. Тя извади от кожената си раница малка черна сфера с диаметър около четирийсет сантиметра. Това бе старо аирлианско оръжие, донесено от нейния свят. Нейните сънародници учени бяха установили след продължително изследване, че сферата всъщност представлява микровълнов предавател, който може да се настройва на различни честоти. При употреба срещу хора той предизвикваше кръвоизлив в мозъка. Но сферата имаше и други приложения, от които сега Донхад възнамеряваше да се възползва. Беше я изпробвала и познаваше добре възможностите ѝ.

Настрои я на определена честота, след това я задейства. На пръв поглед нищо не се случи, но една мигаща червена светлинка подсказваше, че излъчването е започнало.

Смехът на Рамзес II отекна надалеч по коридорите на двореца.

— Юдейският бог? Нима това може да ни изплаши?

Рамзес III се бе облегнал назад и се озърташе надменно.

Гуалкмай свали кожената си чанта и извади нещо, загърнато в парче плат. Той коленичи, разгъна бавно плата и отвътре се търкулна отрязаната глава на Озирис. Издължените червени очи се втренчиха в очите на фараона, сякаш бяха живи.

— Какво е това? — изпищя Рамзес III. Той размаха ръце и неколцина от стражите се приближиха към Гуалкмай и Мойсей.

— Каквото и да е, не е наше дело — спокойно отвърна Гуалкмай. — Господарю, това е един от египетските богове от Първата епоха, преди времето на Хор. Открихме тялото му под Гиза, в Пътищата на Росту.

Рамзес III в миг измъкна меча от пояса си и пристъпи към тях, но фараонът му даде знак да почака.

— Слизали сте в Пътищата? — попита той с привидно равнодушен глас.

Гуалкмай кимна.

— Да, господарю. Открихме трупа на този бог заедно с още петима. Няма повече живи богове наоколо.

— Кой ги е убил? — попита Рамзес II.

Гуалкмай повдигна рамене.

— Не зная. Но се боя, че зад всичко това може да стои юдейският бог. Те почитат само един бог и изглежда той е наистина могъщ. Този бог иска да бъдат освободени и да се върнат в родните си земи. Още една причина да оставите на Мойсей да свърши това, за което ви моли. — Той помълча малко и добави: — Господарю, научих от един юдейски свещеник, че ако не изпълните желанието му, този бог ще прати в земите ви мор.

Рамзес II премигна — първият признак, че е обезпокоен. Около очите му се появиха бръчици. Изглежда се готвеше да каже нещо, но изведнъж отвън долетяха писъци, изтръгнати от хиляди гърла. Рамзес III изтича при прозореца, следван от Гуалкмай и Мойсей. Фараонът остана на трона си, но рязко извърна глава, сякаш виковете отвън го бяха зашлевили.

— Какво има? — попита той.

— Скакалци, господарю — отвърна Рамзес III и тази дума накара всички в залата да потреперят.

Донхад се зави презглава с наметалото. Имаше чувството, че се е озовала в епицентъра на свирепа градушка. Хиляди скакалци се блъскаха в нея, привлечени от микровълновото излъчване на аирлианския прибор. Те се нахвърляха върху реколтата и я опустошаваха за секунди. Селяните напразно се опитваха да ги прогонят, размахвайки мотики. Все едно да се опитват да спрат с пръчка задаваща се буря.

От прозореца в двореца на фараона се видя как към града приближава огромен черен облак. Всички околни ниви вече бяха покрити с насекоми. Подобна напаст се бе случвала веднъж — в детството на фараона. Той все още си спомняше ясно огромните поражения, нанесени от дребните летящи гадинки. Но сега, когато страдаха няколко години от непосилна суша, последствията за царството щяха да бъдат катастрофални. Рамзес II се изправи.

— Твои са, Мойсей. Отведи отгук юдеите и никога повече не се връщай.

Донхад изключи микровълновия предавател. Постепенно ударите през наметалото й намаляха. Тя почака още пет минути и подаде глава. Сякаш през нивите бе преминала страховита буря и бе отнесла всичко със себе си. Само тук-там стърчаха отделни стебла.

За миг я споходи чувството за вина пред тези хора. Но тя си даваше сметка, че постигането на далеч по-важни цели понякога изисква подобни жертви. Докато вървеше бавно на север, съсредоточи мислите си върху Граала. Ноцта се спускаше бързо, а следващият ден щеше да е напрегнат. Тази нощ също я чакаше много работа.

Мойсей бе в лагера на юдеите на среща с техните водачи. Не беше никак лесно да се въведе ред след събитията от изминалия ден. Предложението да ги отведе далеч оттук, където да бъдат свободни, бе посрещнато с противоречиви чувства. Имаше дори такива, които се съмняваха, че това е някакъв хитроумен трик от страна на фараона, за да ги накара да излязат в пустинята и там да измрат от глад.

Гуалкмай посрещна Донхад в сянката на Голямата пирамида. Както бяха предположили, фараонът бе събрал войските си около двореца. С Гуалкмай сега имаше неколцина въоръжени с мечове юдеи, загърнати със сиви наметала. Те го последваха нагоре по стената на Голямата пирамида и проникнаха през един таен тунел в Пътищата на Росту. На няколко пъти се налагаше да се притаяват в някой ъгъл, скрити под наметалата си, за да избегнат зловещата златиста сфера, която охраняваше зорко Пътищата. Прекомерното упование на автоматизирани системи за охрана бе една от слабите страни на аирлианците, която бе позволила в края на краищата на сънародниците на Донхад и Гуалкмай да ги надвият.

Те изминаха от край до край няколко поредни тунела, следвайки напътствията, които Донхад бе прочела в един от докладите на Наблюдателя. Накрая се озоваха в помещение, където цареше непрогледна тъмнина. В мига, когато прекрачиха прага, пред тях блесна огромна сияеща сфера с диаметър пет метра, която озари просторна подземна кухня.

Намираха се на тесен перваз малко над дъното на кухнята. На пода лежеше Черният сфинкс. Донхад и Гуалкмай веднага се досетиха, че най-сетне са открили легендарната Архиварна. Кухината бе с дължина над шестстотин метра и бе облицована с плочи от червен камък. Шестимата юдеи, които ги придружаваха, сякаш се бяха вкаменили.

Покрай стената бе издялано стълбище, което се спускаше надолу. Донхад и Гуалкмай заслизаха, следвани от останалите. Насочиха се право към отвора между лапите на Черния сфинкс, където върху пиедестал се издигаше статуята на Хор. Върху предната стена на пиедестала имаше старорунически надпис. Донхад се наведе и го зачете, като едва забележимо мърдаше устни.

— Тук пише, че в една друга крипта на Пътищата е поставена черна кутия, която може да разруши цялата сграда, ако някой се опита

да проникне вътре, без да разполага с ключ.

— Аирлианска атомна бомба или енергоизточник? — попита Гуалкмай.

— Едно от двете — рече Донхад. На тяхната планета бяха използвани няколко подобни устройства и винаги с разрушителни последствия. Нямахте нищо чудно в това, че аирлианците бяха минирали подстъпите към най-важните си оръдия.

Шестимата зад тях ги слушаха, без да разбират нито думичка. Донхад нямаше никакво намерение, нито време да им обяснява. Тя бръкна в раницата си и извади скиптъра. Постави го в една вдлъбнатина със същите очертания в стената. Сияещата сфера премигна, сетне отново заблестя с равномерна светлина. Скиптърът бавно потъна в камъка. Плочата се отмести и зад нея се показа отвор към вътрешността на Черния сфинкс. Първо имаше няколко стъпала, после тесен тунел, висок почти три метра. Тънка линия от синкави светлинки сочеше пътя навътре. След около петнайсет метра тунелът свършваше.

— Изглежда светът все още е цял-целеничък — подметна усмихнато Гуалкмай.

Донхад извървя последните няколко метра от тунела и се озова в Архиварната, последвана от Гуалкмай и изплашените юдеи. Архиварната на нейната планета бе унищожена заедно с разрушения аирлиански щаб. Разполагаха само с общи сведения за нея.

Помещението, в което се озоваха, бе разположено в търбуха на Сфинкса — на височина беше седем метра и на дължина десет. В средата имаше четири колони, между които бяха поставени четири хоризонтални греди. На върха на всяка от колоните имаше по една глава, досущ като тази на скиптъра, но с червеникави проблясващи очи. Между колоните се спускаше бяло покривало. До стената вляво бяха подредени ракли с дрехи. Гуалкмай и Донхад се отправиха натам, следвани от юдеите.

— Аз ли си въобразявам, или тези глави наистина ни следят? — попита Донхад.

— Не се спирай — подкани я Гуалкмай.

— Предполагам, че под покривалото е кивотът.

— Да го вдигна ли? — предложи един от юдеите.

— Не бива... — извърна се Гуалкмай, но онзи вече бе пристъпил напред.

Главите се завъртяха към него и секунда по-късно яркочервени лъчи го удариха в гърдите. Мъжът се строполи на пода бездиханен, с димящи рани отпред. Един от останалите се надвеси над него, но го постигна същата участ. Другите четирима се разбягаха уплашено и Гуалкмай се втурна да ги събира. Донхад не сваляше поглед от главите, опитвайки се да измисли как да ги заобиколят. Скоро Гуалкмай се върна, подкарал пред себе си четиримата юдеи. Те се подпираха на стените и категорично отказваха да приближат към средата на залата.

— Дрехите — досети се Донхад. — Те принадлежат на онзи, който работи с кивота. — Тя отново се доближи до раклите. Една от главите я проследи, останалите три продължаваха да бдят над димящите трупове.

— Сигурна ли си? — попита Гуалкмай със загрижено изражение.

Донхад достигна раклите, без да бъде покосена от огън. Тя вдигна една ленена туника и я нахлузи през главата. След това се наведе и разгледа останалите принадлежности.

— Ще ми помогнеш ли? — подхвърли през рамо към Гуалкмай.

Той подкара четиримата към нея. Междувременно Донхад забеляза, че принадлежностите са подредени в строго определен ред, и реши, че вероятно в такава последователност трябва да си ги сложи. Тя взе една синя риза без ръкави и със златни ресни по края и я нахлузи върху туниката. След това си сложи разноцветна наметка. Докато я опипваше, забеляза, че в тъканта ѝ са вплетени метални нишки, но липсваше нещо, с което да ги съедини на раменете. От едната страна на скрина имаше рафт, на който бе поставена дървена кутия. Когато я отвори, намери вътре два камъка. Използва ги, за да закопчае наметката, но в същия миг по тялото ѝ премина странно мравучкане.

— Добре ли си? — попита Гуалкмай.

Беше облякъл една от ленените туники и върху нея — червено наметало. В раклите имаше още десетина наметки и ризи и юдеите също се бяха преоблекли.

Донхад кимна.

— В тези дрехи е вградено някакво поле — обясни тя, докато си нагласяваше нагръдника. Беше толкова тежък, че раменете ѝ се сгърчиха напред.

— Пропускаш нещо важно — отбеляза Гуалкмай и посочи празните джобове от двете страни на нагръдника.

— *Урим* и *тумин* — кимна тя. — Камъните, които активират Граала. Може би са вътре в кивота, но имам чувството, че Аспасия не би ги оставил там.

На рафта имаше и златна корона с три обръча. Като се облече и си сложи короната, Донхад закричи към центъра на помещението. Четирите глави веднага се извърнаха към нея.

— Готови ли сте? — подхвърли през рамо Донхад и без да изчака отговор, пристъпи към бялото покривало. Сърцето ѝ замря, когато от една от главите блесна ярък лъч, който опря в краката ѝ и бавно се издигна нагоре. След като се задържа за няколко секунди върху нагръдника ѝ, лъчът изчезна и главата се извърна настрани. Изглежда я бяха допуснали. Гуалкмай и останалите се бяха подредили в редица зад нея. Донхад достигна покривалото, коленичи, повдигна го и се шмугна под него, следвана от останалите.

Кивотът бе положен върху дебела черна платформа. На височина и широчина беше около метър, а на дължина — малко повече. Целият беше позлатен, а отстрани имаше халки, в които бяха пъхнати два пръта за носене.

Върху капака имаше още две глави. Веднага щом влязоха, те се извърнаха към тях и ги фиксираха със свирепия си поглед. Отново блесна яркочервен лъч, който обходи цялото ѝ тяло и се задържа на нагръдника. Когато угасна, главите се извърнаха една срещу друга и замряха неподвижно.

Донхад се колебаеше дали да не повдигне капака на кивота, но си даваше сметка, че сега всяка секунда е ценна. Освен това дори Граалът да бе вътре, без двата камъка не можеха да направят нищо. Гуалкмай се разпореди, четиримата юдеи уловиха прътите и понесоха кивота към изхода на Архиварната.

12.

1500 г.пр.Хр., Пустинята източно от Гиза

— Изглежда фараонът е променил намеренията си — рече Гуалкмай, докато наблюдаваха колоната, която се бе проточила на много километри през пустинята, вдигайки гигантски облак от прах.

Намираха се на три дена път от Гиза, бяха напуснали плодородното поречие на Нил и сега навлизаха в пустинята, но според Гуалкмай се движеха твърде бавно.

Мойсей водеше колоната от юдеи, зад него бяха четиримата носачи с кивота. Движението изглеждаше хаотично — пъстра смесица от мъже, жени, деца и животни, едни въоръжени, други нарамили покъщнина. Всички бяха изплашени, но следваха мъжа, който ги бе спасил от робство.

— Кога ще ни настигнат? — попита Донхад.

Гуалкмай извърна поглед към втори облак на известно разстояние зад тях.

— Струва ми се, че са прекалено самоуверени.

— Защо мислиш така?

— Защото дори не бързат. Сякаш знаят, че плячката няма да им се изплъзне. Освен това изглежда фараонът е решил да прати само пехота. Сметнал е, че няма нужда да прибегва до главните си ударни сили — колесници и конница. Знаеш ли, ако ни нападнат, от тази пасмина няма да остане нищо.

— Поне още два дни ще трябва да вървим през пустинята — рече Донхад. — Може пък да успеем да се прехвърлим от другата страна преди египтяните да ни застигнат.

Гуалкмай поклати глава.

— Казах ти вече — юдеите са пасмина. Няма да издържат и един час, ако египтяните ни нападнат. Пък и дори да успеят, ще дойдат още подкрепления от север и ще ни отрежат пътя.

— Не е необходимо да задържаме прохода — посочи Донхад. — Във всеки случай не и с въоръжена сила. Има и други начини.

— И сигурно няма да ми кажеш какви са — подсмихна се Гуалкмай.

— Още не — рече тя. — Но ще ти покажа.

— Каквото и да си намислила, гледай да свърши работа, инак юдеите са обречени.

На юг се простираше Червено море, а на север бе Средиземно. Точно пред тях се бе ширнало плитко езеро, което местните наричаха Горчиво море, или Морето на тръстиките. На някои места водите му достигаха едва три метра дълбочина. Имаше множество пясъчни острови, заобиколени от високи тръстики. В най-широката си част Горчиво море не надхвърляше двайсет километра от Египет до Синайския полуостров.

Това бе единственото място, през което можеха да напуснат Египет. На север сушата се охраняваше от нагъсто построени укрепени постове, в които фараонът бе разположил подсилени гранични гарнизони. А за да прекосят Червено море, им бяха нужни кораби, с каквито не разполагаха. Вървяха по тесен пясъчлив провлак през Горчиво море, който в най-широката си част не надхвърляше десет метра. Провлакът бе спомен за времето, когато тук бе прелетял аирлианският кораб-майка, оставяйки след себе си права като черта диря.

Както обикновено Гуалкмай и Донхад бяха на опашката на колоната. И двамата поглеждаха с безпокойство към втория пращен облак, който се приближаваше зад тях. Намираха се на мястото, където пясъчният провлак опираше в египетския бряг.

— Ето там — посочи ѝ Гуалкмай. Над една дюна се бяха показали няколко човешки фигури. — Това е предният отряд. Кавалерия.

Гуалкмай погледна през рамо. Челото на юдейската колона бе стигнало отсрещния бряг на Морето от тръстики, но останалата част се бе проточила по цялото протежение на провлака. Гуалкмай изруга тихо на местен език.

— Успокой се — рече му Донхад. — Всичко съм предвидила.

Гуалкмай оглеждаше местността с преценяващ поглед.

— Бих могъл да задържа провлака за известно време с малка група отбрани мъже. Хора, които знаят, че отиват на смърт. Ще ти дам огърлицата и после...

— Успокой се — повтори Донхад. — Нали ти казах, че имам план. Не е необходимо да се прибягва до подобни драматични решения.

— Само че не искаш да ми кажеш какъв е този план.

— Шшшт — тя постави пръст на устните му. — Скоро луната ще изгрее и ще стане светло като ден.

— И?

— Защо според теб прекарах цяла седмица в пустинята, преди да се срещнем с Мойсей?

— Знам ли?

— Заради плана. Виж — тя посочи към езерото.

— Какво да гледам?

— Това езеро е свързано с Червено море в южния си край. Всъщност то е по-скоро устие, отколкото езеро, което означава, че се влияе от приливните вълни. А точно това ни трябва.

Гуалкмай обмисли чутото в продължение на няколко секунди.

— Но провлакът е по-висок от вълните. Погледни — вижда се докъде най-високо са стигали.

— Да, в повечето случаи. При нормална височина на вълните. Но тази нощ се очаква пълнолуние. Приливът ще е много по-голям. — Тя бръкна в раницата си и извади няколко пакета с експлозив. — Ела да ми помогнеш.

Гуалкмай бе пресипнал. От няколко часа крещеше на юдеите да побързат, но сякаш никой не го чуваше. Накрая изгуби търпение, метна една старица на рамо и я понесе напред, придържайки я с една ръка, докато с другата шибаше натоварените с покъщнина животни.

Когато най-сетне стигна до отсрещния бряг, той предаде старицата на изморените ѝ роднини и се върна обратно. Предният отряд на фараона бе спрял на египетския бряг в очакване да пристигнат главните сили. Гуалкмай знаеше, че това е грешка — сега египтяните бяха изгубили инициативата. Но войниците на фараона

вероятно нямаха особено високо мнение за своя противник и бяха уверени, че лесно ще го надвият. Нищо чудно, като се имаше предвид в какво състояние бе юдейската колона.

— Ти си знаела, че ще ни преследват, нали? — обърна се той към Донхад.

— Не бях сигурна, но предполагам.

— Ето ги, идват — вдигна ръка Гуалкмай.

Предната част на египетските сили бе стъпила на провлака. Останалите ги последваха с бърз ход.

Донхад и Гуалкмай поеха обратно, докато се отдалечиха на около петстотин метра от Синайския бряг. Бяха заръчали на Мойсей да поведе юдеите право в пустинята, колкото се може по-далече от водата. Последните юдеи бяха на около километър от тях, когато египтяните доближиха Синайския бряг.

Донхад извади черната сфера от раницата си и я стисна с влажни от пот пръсти. По повърхността ѝ светеха няколко хексагона със старорунически обозначения.

— Само кажи кога — рече тя на Гуалкмай, уповавайки се на инстинкта му на воин за избор на най-подходящия момент.

Гуалкмай държеше в ръцете си лък с опъната тетива. Той повдигна бавно оръжието и стрелата литна почти безшумно към своята цел. Острието ѝ попадна право в гърлото на първия египтянин от колоната и се заби надълбоко. Мъжът падна и от разкъсаната му артерия рукна кръв. Предната част на колоната спря, но войниците отзад продължаваха да притискат спрелите. Настъпи суматоха, чуха се изплашени викове, заповеди на командири. Конете в колесниците пръхтяха възбудено и тъпчеха пехотинците.

— Сега! — извика Гуалкмай.

Донхад натисна един хексагон.

Десетина експлозива, подредени в началото на провлака в разстояние на петнайсетина метра, се възпламениха едновременно. Водата, разделяна от провлака в продължение на хилядолетия, започна да нахлува. Навлечени с доспехи и натоварени с оръжия, египтяните във водовъртежите нямаха никакви шансове. Приливната вълна ги помете за секунди. Другите зад тях захвърлиха оръжията и побягнаха. А малката група, останала на провлака, побягна право срещу Гуалкмай и Донхад. Войниците размахваха изплашено ръце, но Гуалкмай не се

трогна. Той вдигна отново лъка и започна да пуска една след друга стрелите по възможно най-бързия начин. Около десетина египтяни паднаха покосени, а останалите бяха настигнати от мътните води. Само след няколко минути Горчиво море заля напълно пясъчния провлак. На мястото, където бе потънала цяла една армия, се виждаха само жалки останки — колчани със стрели, копия, тръстикови доспехи. Сякаш армията на фараона никога не бе съществувала.

— Съмнявам се, че ще ни преследват повече — промърмори Гуалкмай, докато мятеше лъка на рамо.

Донхад мълчеше. Имаше унил вид. Гуалкмай забеляза колебанието й.

— Трябваше да го направим.

— Зная. — Но тя все още не помръдваше.

— Ще има още много жертви.

— И като ми го казваш, трябва да се почувствам по-добре, така ли?

— Казвам ти го, за да осъзнаеш, че нямаме друг избор.

— Зная, че нямаме. Но не мога така лесно да прежаля жертвите, защото ние не сме като аирлианците. Ние сме хора — трябва да бъдем човечни.

Имаше и трети свидетел на унищожаването на цяла армия. Тялото му бе човешко, но имаше аирлианско съзнание. Той обаче — за разлика от Донхад — не бе потресен ни най-малко от ужасната картина. Беше се увил в дълго пустинно наметало и се спотайваше върху една по-висока дюна наскреде Морето на тръстиките. Цял ден бе наблюдавал преминаването на колоната.

Сред бедуините бе известен като Ал Иблис, Злия. Някои твърдяха, че не е човек, а демон, и донякъде бяха прави.

Той беше Сянката на Аспасия и идваше от подземията на планината Синай.

Беше се събудил, както бе програмирано, хиляда години след като Аспасия си бе тръгнал. Оттогава се скиташе по света и го опознаваше. Беше се превъплъщавал много пъти, използвайки аирлианската технология за прехвърляне на съзнанието в ново тяло. Първоначално притежаваше личността на Аспасия, но натрупаният

впоследствие опит бе започнал да го променя и въпреки че все още бе верен на своя господар, сега личността му бе променена и покварена.

Ето защо Сянката на Аспасия избухна в зловец смях, докато наблюдаваше изстребването на египтяните. Познаваше добре както единия, така и другия народ. Но не знаеше нищо за двамата, които бяха организирали засадата. Мъж и жена, които очевидно имаха достъп до аирлианските уреди, каквато бе малката черна сфера в ръката на жената и експлозивите, заровени в пясъка.

Юдеите бяха странен народ. Много години бе наблюдавал малкото им царство на брега на морето. Хора, които вярваха в пророци и в един бог — наистина странно съчетание, каквото досега Сянката на Аспасия не бе срещал. След като египтяните ги бяха завладели, Сянката на Аспасия се успокои, че този малък проблем е решен от само себе си, очаквайки опасното племе да бъде поставено на колене.

Но сега юдеите отново бяха свободни, а тези двамата очевидно знаеха много неща за аирлианците. Каквото и да означаваше всичко това, беше знак за опасност. А Сянката на Аспасия бе оставен да се скита по света тъкмо за да се справя с подобни опасности.

Ето защо когато и последните юдеи се изгубиха зад близките хълмове, той ги последва незабелязано.

Донхад и Гуалкмай вървяха в опашката на колоната. Оставиха на Мойсей да води своя народ из пустинята. Гуалкмай нямаше търпение да се върнат на кораба, но Донхад не смееше да изостави Граала. Тя си даваше сметка, че Гуалкмай е прав — все още бе твърде рано за да използват Граала за своите планове, — но изпитваше някакво странно влечение към това могъщо творение на една чужда цивилизация. След всички ужасни събития, на които бе станала свидетел — както на своя роден свят, така и на Земята, — тя чувстваше, че Граалът е едничкият начин да наклонят везните в своя полза.

Трябваше да победят аирлианците, без да се стига до разрушаването на цялата планета. Трябваше да задържат Граала. И разбира се — да не привличат вниманието на аирлианците и на Гъмжилото. Тогава може би това щеше да е първата планета, населявана от безсмъртни човеци. Такива мисли витаеха в главата ѝ,

докато крачеше из пустинята към земята, която Мойсей бе обещал на своя нов народ.

Но дори сега имаха работа. Вечер обикаляха из лагера, заслушваха се в разговорите на хората, преценяваха ги и търсеха. Трябваше им Наблюдател, който да държи под око кивота и Граала, когато тези два предмета вече не се намираха в обсега на Наблюдателя от Гиза. След около две седмици най-сетне се спряха на един млад мъж, който им се стори подходящ. Беше от малцината, които подлагаха на съмнение проповедите на свещениците за новия Господ Бог — както и за останалите богове, пред които се прекланяха някои от юдеите. Освен това хранеше известни подозрения спрямо Мойсей. Отведоха го в пустинята и в продължение на три дни разговаряха с него като подготовка за новата роля, която смятаха да му отредят. През първите два дена той отказваше да повярва на разказите им за аирлианците, Атлантида и Гражданската война, докато накрая Донхад не му демонстрира действието на някои аирлиански устройства. Отведоха го по-надалеч от лагера, където тя постави наред пясъците експлозив и го взриви дистанционно. Това се оказа достатъчно да го убеди, че макар двамата да не са богове, притежават сила, равна на тази на небесните пратеници.

Дадох му пръстен на *уаджет*, снабдиха го с толкова информация, колкото сметнаха за нужно, включително и за местоположението на щаба на *уаджетите* в Авалон, където трябваше да праща редовни доклади. Донхад бе открила, че хората умеят да се организират, когато им бъде поставена ясна и точна задача, цел на живота, и тя се стараяше да се възползва от тази тяхна черта. Също както и от склонността им да се уповават на религията — склонност, от която се бяха възползвали аирлианците. Все още не знаеше дали това желание да се вярва в нещо по-голямо от обикновените човешки способности бе спонтанно възникнала особеност на човешкия род, или бе съзнателно заложено от самите аирлианци. В края на краищата реши, че това няма значение — щом съществуваше и можеше да се вгради в плановете ѝ.

А в лагера страховете на хората непрестанно нарастваха. Юдеите се бояха, че египтяните ще ги последват отново, за да ги върнат към робството. Това бе причината да изберат най-дългия и криволичет път,

който достигаше чак до южната част на Синайския полуостров — максимално далече от египетските укрепени постове.

Скоро Гуалкмай започна открито да недоволства от тази загуба на време. Непрестанно повтаряше, че пребиваването в пустинята е опасно и за двамата им. Между юдеите вече се бяха образували враждуващи фракции, нещо типично за този народ, който всъщност се състоеше от дванайсет различни племена. За да запази властта си, Мойсей пусна слуха, че е син на юдейска робиня. Подобно политиканстване беше отвратително според Гуалкмай, още повече че Донхад не можеше да му даде убедителна причина за оставането им в тази безлюдна и сурова страна.

Два месеца след като напуснаха Египет, юдеите се разположиха на лагер край малък оазис. Храната бе на привършване, което беше допълнително изпитание за всички, тъй като още преди да потеглят на изнурителното пътешествие бяха преживели суша и глад. Гласът на недоволството растеше не с дни, а с часове.

— Вече наистина е време да се връщаме на кораба — заяви Гуалкмай. И двамата бяха облечени в бели туники, превързани на пояса с въжета. Стояха на един хълм в източния край на оазиса. Оттам се виждаше южният край, където се бе разположил Мойсей и свитата му. — Чака ни дълъг и тежък път — добави Гуалкмай, когато забеляза, че Донхад не го слуша. — А аз съм изморен.

Това привлече вниманието й.

— Какво искаш да кажеш? Все още имаме млади и силни тела, как може да си...

— Изморен съм — повтори той и повдигна рамене. — Не зная какво ми е, но никога досега не съм се чувствал толкова слаб.

— Да не си болен? — Тя се надвеси към него и се вгледа в лицето му. Беше се изплашила. Спомни си за преживяното последния път в Авалон.

— Не мога да определя — рече Гуалкмай. — Мъчи ме постоянно безпокойство и безсъние. — Той кимна към хората, събрани около Мойсей. — Онези там не могат да се разберат откъде изгрява слънцето, а какво остава за посоката, в която да продължат. Не виждам голяма надежда да открият храна из тия пущинаци.

— Ако си тръгнем, какво ще стане с Граала?

— Направихме каквото ни беше по силите. Останалото ще свърши юдейският *уаджет*. Граалът и кивотът ще се превърнат в легенда от миналото, но по-важното е, че аирлианците и техните слуги няма да ги получат. Може би дори ще е по-добре, ако двамата с теб не знаем къде са. Така няма да се изкушаваме да ги използваме. Нали се разбрахме да блокираме предаването на тази информация при следващата регенерация.

Това бе аирлианска технология за съхраняване и опазване на важна информация, която би могла да попадне при Гъмжилото.

— Май засега ще трябва да изоставиш мечтата си — продължи Гуалкмай. — От самото начало знаехме, че ще трябва да измине ужасно много време, преди да настъпи часът да прогоним оттук аирлианците. Досега се справихме чудесно — особено когато предизвикахме Гражданската война, която доведе до разрушаването на Атлантида. Дори взехме Граала. Но дойде време да оставим историята да се развива по естествен път. Пък каквото е писано, да става. — Той кимна към юдеите.

— Прав си — съгласи се Донхад. — Време е да си вървим.

Сянката на Аспасия изпрати с поглед двете загърнати в бели наметала фигури, които се отдалечаваха през пустинята на север. Все още не знаеше кои са тези опасни непознати. Беше чул слухове за някаква група *уаджети*, които следели действията на аирлианците още от времето на Атлантида. Техен представител имаше и в Гиза, но Сянката на Аспасия го смяташе за маловажен и досега не се бе занимавал с него. Може би тези двамата също бяха *уаджети*. Ако е така, не се ограничаваха само с наблюдение. Кражбата на Граала от Архиварната бе истински подвиг, макар и лишен от смисъл. Сянката на Аспасия бе готов във всеки един момент да им противодейства.

Веднага щом двамата непознати се изгубиха в мрака, той проводи в юдейския лагер свой човек — бедуин, когото бе вербувал преди много години. Предаде му послание за Мойсей и знак, с който да привлече вниманието на юдейския водач.

От известно време Мойсей живееше с убеждението, че е допуснал грешка. По-добре да си беше останал управник на Мидия, вместо да се занимава с този неблагоприятен народ. Винаги бе смятал юдеите за единни, а се оказа, че народът им е съставен от дванайсет различни племена. Беше почти невъзможно да накара повече от двама племенни старейшини да се съгласят по някой въпрос, а какво оставаше за дванайсетте. Всяко решение изискваше нови събрания, караници и разногласия.

Водеше ги по дълъг и криволичещ маршрут не само защото се боеше от египтяните, а и защото знаеше, че в Палестина ги чакат нови изпитания и искаше до пристигането там юдейският народ да бъде единен и сплотен.

Този ден най-важният въпрос, който обсъждаха, бе храната. Юдеите бяха потеглили с оскъдни припаси, а по пътя нямаше откъде да ги попълнят. Двамата непознати, които стояха в основата на този план — Гуалкмай и Донхад, — от известно време не се мяркаха.

Докато дванайсетте старейшини спореха гръмогласно, един от помощниците на Мойсей му пошушна, че отвън го чака един местен, който искал да разговаря с него. Доволен, че може поне за малко да се измъкне, Мойсей напусна шатрата и се приближи до бедуина.

— Господарю! — извика той и падна на колене при появата на Мойсей.

— Какво искаш?

Бедуинът се изправи и му подаде амулет. Върху него бе изрисувано око в пирамида — символът, който му бе показала Донхад.

— *Уаджет* ли си? — попита Мойсей.

— Не, господарю. Аз съм пратеник на оня, когото наблюдават *уаджетите*.

— Какво искаш да кажеш?

— Праща ме самият Господ Бог. Нося ви блага вест и надежда за спасение.

Мойсей забеляза, че бедуинът бе използвал „бог“ в единствено число.

— И кой е този бог, дето те праща?

— Единственият истински Бог — отвърна бедуинът. — Като знак на неговото благоволение към народа ти той ви е приготвил храна.

Това поне звучеше по-обнадеждаващо.

— И къде е тази храна?

— Ще ти покажа, а сетне можеш да отведеш народа си при нея. Но трябва да им кажеш, че им я праща техният Бог, защото иска да им помогне да прекосят пустинята. Но иска също така да Го почитат и да му се прекланят като на единствен Бог.

Мойсей кимна. Разбираше, че това е и начин да се обединят различните племена.

— И това ли е всичко?

— Искат да се срещне с теб и старейшините.

— Така ли? — Мойсей учудено повдигна вежди.

— Да. Но първо — храната. После ще дойда да ти кажа къде да се срещнеш с Него.

Храната наистина бе в изобилие и предизвика голяма радост у юдеите, които веднага повярваха, че Мойсей е избраник на Бога. За известно време препирните утихнаха. Лагерът бе преместен на мястото, което бедуинът посочи на Мойсей — далеч на юг, в подножието на две планини.

Трябваше им цяла седмица да си възстановят силите. Сетне бедуинът се появи отново — късно през нощта. Той нареди на Мойсей да повика четирима старейшини, да вземат кивота и да се изкатерят на планината. Мойсей се изненада, че бедуинът знае за кивота, тъй като се бе постарал да запази съществуването му в тайна. Бяха го скрили в голям дървен сандък, натоварен на каручка.

Мойсей заповяда да извикат четирима старейшини и им даде лаконични заповеди. Следващата вечер, веднага щом се стъмни, те взеха кивота и се отправиха към планината. Както им бе казал бедуинът, от подножието започваше тясна пътека, която се виеше нагоре по склона. На зазоряване бяха изкачили едва две трети от пътя. Малко след това достигнаха тясна клисура, където ги очакваха неколцина бедуини, облечени в черни наметала и въоръжени с дълги копия. Водеше ги онзи, който бе предавал инструкциите на Мойсей.

— Оставете кивота тук — заповяда той.

Юдеите с облекчение се освободиха от тежкия сандък.

— Последвайте ме — рече бедуинът.

Тръгнаха след него, а останалите бедуини ги последваха отзад. Стигнаха до висока скала, щръкнала право нагоре от склона. Бедуинът спря при подножието на скалата и пъкна знака с пирамидата и околото в една цепнатина. Юдеите се дръпнаха уплашено, когато в скалата се появи отвор, широк три метра и висок два. Един от тях дори понечи да побегне назад и мигом бе посечен от въоръжените бедуини. Останалите юдеи и Мойсей побързаха да последват водача. Вратата се затвори зад тях.

— Аз съм отмъстителен Бог.

Гласът отекна в мрака, усилен от голите каменни стени на помещението. На тавана блесна светлина, която озари една фигура в отсрещния край — висок мъж с черно наметало и вдигната качулка.

— Ако не ми се подчинявате, ще ви сполети участта на вашия другар.

Юдеите паднаха на колене и се проснаха по очи на пода. Мойсей се поколеба, сетне също застана на колене и сведе глава.

— Аз съм единственият Бог — продължи загърнатата фигура. — Ще ми се прекланяте и ще изпълнявате заповедите, които ще ви дам. Искам да запазите кивота, но никога няма да го отваряте. Смърт чака всеки, който дръзне да повдигне капака и да надзърне вътре. — Загърнатият се извърна и закрачи към вратата в отсрещния край на подземие. — Елате с мен. Ще ви покажа много чудни неща.

Сянката на Аспасия изпроводи със замислен поглед Мойсей и старейшините, които отнасяха кивота обратно надолу по пътеката към техния лагер. Сега те бяха Водачи, волята им бе пречупена от стража компютър, при който ги бе отвел.

За един кратък миг Сянката на Аспасия се бе изкушил да запази кивота и Граала, но знаеше, че за подобна постъпка неговият създател ще го унищожи. Всъщност това, което трябваше да направи, бе да върне кивота и Граала в Гиза, но тогава щеше да изгуби и малката надежда да се възползва от невероятните свойства на Граала. От известно време му бе омръзнала тази безкрайна игра на превъплъщения в служба на аирлианците. Вече познаваше достатъчно добре своя първообраз, за да храни каквито и да било илюзии за своята съдба, когато той един ден се завърне. Аспасия първо щеше да се

освободи от него и чак тогава да се захване със своя отдавнашен враг Артад. А дори Артад да спечели, той също щеше да го унищожи. Ето защо Сянката на Аспасия градеше свои планове и като остави кивота и Граала на юдеите, той си осигури тайна вратичка, в случай че възникне необходимост да прибегва до нея.

Беше втълпил на Мойсей и юдейските старейшини, че трябва да опазят кивота на всяка цена. Освен това бе усилил вярата им към техния нов единствен Господ Бог. Религията, както отдавна бяха открили аирлианците, бе сигурен начин да държат хората в подчинение и Сянката на Аспасия нямаше нищо против да се възползва от това преимущество.

— Засега всичко върви според плановете — говореше Гуалкмай, докато се събличаше за поредния продължителен хибернационен сън. Дълъг белег пресичаше дясната му ръка от рамото до предмишницата — спомен от една битка с галите, които им бяха устроили засада в гората.

Донхад кимна.

— Аирлианците вече не притежават Граала. Това е огромна крачка напред. Но сега се безпокоя за Мойсей и юдеите...

Гуалкмай постави пръст на устните ѝ.

— Тихо. Не искам да отнасяш тревогите в сънищата си. Инак ще ги прехвърляш в ума си отново и отново, докато спиш. — Той я взе на ръце и я понесе към пилотското кресло.

Мойсей не можа да доживее до обетованата земя, която бе обещал на юдеите. Сянката на Аспасия научи за смъртта му от един от своите шпиони бедуини, които бяха проследили юдеите до Палестина. Но все пак дванайсетте племена се бяха обединили под неговото водачество, а старейшините се бяха върнали от планината с несъкрусимата вяра, че съществува само един Бог и че трябва да живеят според Неговите закони. Хората обичаха да им бъдат определяни правила — това качество им бе оставено в наследство от аирлианците.

Тяхното малко царство не само оцеля, но и скоро показва белези на процъфтяване. Безрезервната им вяра в единствения Господ Бог ги дари със сила и целеустременост, която бе огромно предимство спрямо останалите народи. Сянката на Аспасия можеше да е доволен — поне за известно време кивотът и Граалът щяха да бъдат в сигурни ръце.

Което, разбира се, не означаваше, че той ще се откаже от осъществяването и на останалите си планове.

13.

70 г.сл.Хр., Стоунхендж

Когато отвори очи, Донхад се почувства бодра и изпълнена с оптимизъм. Тя се усмихна, защото си спомни думите, които ѝ бе казал Гуалкмай „на прощаване“ — преди да спуснат похлупаците предния път. Оказа се прав — лошите мисли трябваше да се прогонват преди хибернационен сън.

Но усмивката ѝ помръкна веднага. Какво ли се бе случило, докато са спали? Дали Граалът беше в безопасност? Още ли спяха аирлианците? Беше ли нарушил някой примирието? Не се ли приближаваше Гъмжилото към планетата? Тя се изправи и стъпи с боси крака върху студения под. Загърна се в туниката, обу сандалите и забърза към пилотското място да провери състоянието на компютъра.

— Пак ли се безпокоиш? — обади се Гуалкмай с пресипнал глас.

— Добре ме познаваш — засмя се тя.

— Много беше хубаво, когато веднъж ме събуди с целувка. Ако можех да се будя преди теб, винаги щях да го правя. Но нали обичам да си поспивам.

Донхад се подпря на таблото.

— Извинявай. Нали все бързам да...

— Ако става въпрос за бързане, няма по-голям бързак от мен — прекъсна я Гуалкмай, който също се надигна от цилиндъра и започна да се облича. — Но щом не се чува тревожният сигнал на алармата, няма какъде да се бърза.

Донхад се поколеба. Нямахше търпение да включи компютъра и да провери какво е станало, но Гуалкмай бе прав. Можеха поне за малко да се отдадат на чувствата си.

Йерусалим

Сянката на Аспасия изруга, когато шурналата от прерязаната шия на пленника кръв изцапа нагръдника му.

— Другия път, глупако, го дръпни назад — просъска той на единия от двамата легионери, които държаха ръцете на умиращия юдей. Един роб дотича и започна да бърше кръвта от пода.

Никаква полза нямаше от мъртвеца. Както и от стотиците преди него, които бе изтезавал и убил. Е, беше научил какво е станало с юдеите, след като бяха стигнали в Обетованата земя, но Сянката на Аспасия не се интересуваше от история. Това, което го вълнуваше, бе настоящето и бъдещето.

Той вдигна поглед от мъртвеца и го насочи отвъд долината, към града, който римляните бяха обсадили. Не можеше да не признае, че юдеите се оказаха корав народ. В подножието на хълма имаше поне три хиляди кръста, на които бяха разпнати за назидание опиталите се да избягат от обсадения град. От време на време сваляха част от трупове, за да освободят място за нови жертви. Първо забиваха в ръцете и краката им огромни железни пирони, сетне освобождаваха въжетата и бавно ги изправяха, докато нещастниците се гърчеха в неистови болки.

Един от големите почитатели на това представление бе Тит, синът на император Веспасиан. Бяха го пратили тук със задача да довърши завладяването на Юдея и да подчини размирния ѝ народ на римската власт, и което всъщност бе по-важното — да сложи ръка на златото и богатството, които според слуховете се намираха в Храма на юдеите. Сянката на Аспасия се интересуваше от нещо друго, което също трябваше да е там — кивота и Граала.

Разбира се, сред римляните не бе известен като Сянката на Аспасия. Преди двайсет години, когато се събуди от поредния продължителен сън, той бе избрал да се нарича Тацит. След като събра известна информация, стигна до извода, че през изминалия период човешката цивилизация бе преживяла съществени промени. Върху един полуостров по северния бряг на Средиземно море бе възникнала нова и могъща империя, която скоро бе подчинила всички свои съседи и бе разпростряла владичеството си надалеч. Още преди сто години римляните бяха нахлули в Юдея и я бяха превърнали в своя провинция.

Докато стражите влачеха навън обезглавеното тяло, Сянката на Аспасия се отпусна на трона, който бяха донесли от една извънградска вила, плячкосана по пътя към Йерусалим. Той подпря брадичката си с юмрук и втренчи замислен поглед към града. Граалът бе толкова близо, но го пазеха фанатици, готови да измират с хиляди, вместо да се предадат. Хората бяха странни създания.

Преди пет години Сянката на Аспасия бе сформирал свой Легион в Сирия и бе предложил услугите си на Тит, който с радост прие това ненадейно увеличаване на военната си сила. Сянката на Аспасия бе наел доста римляни, ветерани от предишни войни, за да му служат, между тях имаше дори прочути офицери и центуриони. Сега неговият Двайсети легион бе разположен на склона на планината Скоп, североизточно от стария град, непосредствено до Петнайсети легион. Останалите легиони бяха разхвърляни на равни разстояния около града.

Всички опити да превземат града с щурм се бяха провалили и Сянката на Аспасия знаеше от шпионите си, че бащата на Тит започва да губи търпение — нищо чудно за едно същество с ограничена продължителност на живота, което бърза да постигне всичко за кратко време. Но най-удивителното бе, че въпреки упоритата съпротива — също както по времето на Мойсей — юдеите продължаваха да се карат помежду си. Дори сега зад стените на града имаше двама водачи, а не един. Елиазар, синът на Шимон, предвождаше фанатиците, а останалата част от армията бе под командването на Йоан от Гишала. Разпратата между тези две фракции бе на религиозна основа.

За съжаление юдеите забравяха разногласията си всеки път, когато трябваше да се справят с римската заплаха. Бяха живели дълго време в мир, но само преди четири години в Йерусалим бе избухнал бунт и в това, разбира се, имаше пръст не друг, а Сянката на Аспасия.

Преди известно време той бе стигнал до извода, че е опасно да остави кивота и Граала в ръцете на юдеите. Вярно, така бе далеч от аирлианците, но в няколко случая едва не бе изгубил контрол над юдеите. По време на управлението на цар Самуил Юдейски в Йерусалим бяха проникнали филистимците и бяха открили кивота. Наложил се Сянката на Аспасия да събере армия и да ги разгроми, за да върне кивота в града. Сетне беше внушил на друг цар — Соломон — да вдигне добре укрепен храм, в който да се пази важната реликва.

Сянката на Аспасия дори прекара известно време в града, представяйки се за архитект на име Хирам Абиф, за да помогне в изграждането на храма.

Най-любопитното бе, че юдеите посветиха осем години от живота си на този грандиозен проект и нито веднъж не се запитаха за истинското му предназначение. Та нали техният бог не позволяваше да градят идоли, пред които да се прекланят!

След завършването на храма Сянката на Аспасия изчезна, върна се на планината Синай и се прибра в регенеративния цилиндър. Беше изморен от дългото общуване с хората и реши да рискува и да проспи известна част от тяхната истерия. Но когато се събуди, с тревога узна, че по време на една от множеството междуособици кивотът и Граалът са били разделени и кивотът вече не е в Палестина. Сянката на Аспасия подозираше, че това е работа на Водачите или на *Онези, които чакат*. Според информацията, събрана от неговите шпиони, кивотът бил отнесен на юг, в Африка, от сина на Соломон и царицата на Шева^[1], която го омагьосала с хубостта си. Поне засега кивотът се намираще в царството на Аксум. Някои шпиони твърдяха, че юдейският цар позволил да отнесат кивота, за да отклони вниманието от Граала.

За Сянката на Аспасия по-важен бе Граалът — кивотът беше и си оставаше само записващо и архивиращо устройство. Пък и Йерусалим вече беше покорен от вавилонците, които опустошили Храма и откарали много юдеи в робство. Граалът за щастие бил спасен, скрит в Аврамовите планини от един пророк на име Йеремиа. След възстановяването на Храма Граалът бил върнат в Йерусалим и затворен в подземиято му, превръщайки се с течение на времето в легенда.

А след това в Палестина бяха дошли римляните. Близо сто години двата народа съжителствали в мир, но сетне между юдеи и римляни избухнал конфликт.

Сянката на Аспасия знаеше, че една от причините за успехите на юдеите е тяхната религия. Но от известно време до него достигаха обезпокоителни вести за нова религия, която също почитала само един бог, но била основана от проповедник, за когото се твърдеше, че бил разпнат и после възкръснал от мъртвите. Обезпокои го съмнението, че е бил използван Граалът. Дали този човек, този проповедник, не бе

отпивал от него? Сянката на Аспасия така и не можа да узнае истината, защото странният проповедник бе изчезнал малко след своето „възкресяване“, превръщайки се в мит и религия.

Вятърът смени посоката си и Сянката на Аспасия сбърчи нос заради миризмата на разложена плът от трупове, които изпълваха долината в подножието на градските стени. При пристигането на армията на Тит в града имаше около половин милион поклонници. Немалка част от тях бяха излезли навън с мирни намерения, молейки за пощада, но не се смилиха нито сирийците, нито арабите. Избиха ги наскре долината и озверелите войници се хвърлиха да плячкосват.

Сянката на Аспасия усещаше, че някои от офицерите в неговия легион не одобряват случилото се, но мнението им нямаше никаква стойност за него. Римляните се смятаха за поданици на първата велика империя, но те нямаха никаква представа какво е истински велика империя. Сянката на Аспасия носеше в себе си спомените от Атлантида, както и видения за множество светове, които аирлианците обитаваха в различни части на галактиката.

Бегълците бяха толкова много, че на места трупове бяха скупчени по пет-шест един върху друг. Сянката на Аспасия знаеше, че с всеки ден расте опасността от поява на епидемии, но тъй като вятърът духаше предимно към града, той смяташе, че миризмата на разложените трупове оказва дезорганизиращо въздействие върху защитниците.

— Донесете ароматизирана вода — извика той на робите.

Пред шатрата спря конник. По късия свитък, който носеше, Сянката на Аспасия позна, че е пратеник на Тит. Офицерът падна на едно коляно пред трона и му подаде свитъка. Сянката на Аспасия го взе и го разгъна, плъзгайки поглед по последните заповеди от императорския син. Всъщност само подписът бе на Тит, а заповедите бяха написани от генерал Тиберий Юлий Александър, бивш управител на Юдея, а сега заместник-главнокомандващ армията. Човек, който познаваше и кътните зъби на юдеите и ги мразеше до дъното на душата си.

Сянката на Аспасия прочете плана и въздъхна. Както и можеше да се очаква, нареждаха му да построи обсадни кули и катапулти. Беше едва април, а лятото се очертаваше дълго и горещо.

Сянката на Аспасия се извърна към един от помощниците.

— Нека намерят още ароматизирана вода — нареди той. — И железни пирони. Много пирони. Да са от дебелите, дето издържат най-дълго.

Рим

Донхад и Гуалкмай крачеха по улиците на столичния град на Империята, за която слушаха непрекъснато, откакто напуснаха своя кораб в Стоунхендж. Рим бе наистина великолепен град. Вече цяла седмица бяха тук — слухтяха и събираха информация. Беше съвсем различно от Египет. В началото Донхад не можеше да открие основната разлика, но един ден, докато наблюдаваше как група роби строят акведукт на един от хълмовете, изведнъж ѝ светна пред очите.

— Те напредват — произнесе тя и улови Гуалкмай за ръката, за да му привлече вниманието.

— Накъде? — попита той.

— Хората. Помисли си само. Този град, Империята според разказите съществуват едва от петстотин години. Египет просъществува пет хиляди години, но нищо не се променяше. Посещавахме го на няколко пъти през периоди от по хиляда години и всичко си бе същото.

— Но нали построиха Голямата пирамида! — рече Гуалкмай.

— Да, така е, но само защото разполагаха с плановете на Росту. Дори не знаеха какво строят и едва не загинаха заради него. — Тя разпери ръце. — Виж това място — то не е дело на аирлианците. Всичко е постигнато от хората. От човешкия дух и разум.

— Но все още не ги бива да правят оръжия — въздъхна Гуалкмай.

Донхад го сръга в ребрата.

— Добре де, добре — засмя се той. — Кажи ми каква е разликата? Какво искаше да кажеш с това „те напредват“?

— В Египет животът беше цикличен — обясни Донхад. — Раждане, живот, смърт, раждане... Времето бе кръгло. Тук то е линейно. Погледни ги! — Тя отново посочи робите. — Колко време според теб ще им отнеме да завършат акведукта?

— Петдесет години, за да стигне другия край на долината — сви рамене Гуалкмай.

— Което е повече от средната продължителност на живота за тези хора — посочи Донхад. — Значи вече гледат отвъд пределите на своя живот. Затова ти казах, че времето е линейно. Най-сетне се развиват сами.

— И кога ще започнат да правят качествена стомана?

Донхад се извърна със зачервено лице. Гуалкмай я погледна и избухна в смях.

— Добре, предавам се. Нека да им отнеме толкова време, колкото е необходимо. Стига аирлианците да не се събуждат. А после един ден ние ще дойдем и ще им помогнем да се разправят с тях.

— Аирлианците може и да спят, но слугите им действат — припомни му Донхад.

— Сянката на Аспасия — досети се Гуалкмай.

— И ти ли си чул разни слухове?

— Да, как римляните започнали да разпъват на кръст пленниците. Обичаят се зародил в Юдея. Имало един пълководец, от когото всички се страхували. Наричали го с римското име Тацит, но сирийците и арабите под негова команда го кръстили Ал Иблис, което означава Злия.

— Значи сме чули едни и същи неща — кимна Донхад. Двамата се бяха разделили за няколко години, за да съберат повече информация от различни места.

— Мисля, че е дошло време да се отправим на юг — заяви Гуалкмай.

— Знам един кораб, който скоро тръгва за Юдея — кимна Донхад.

Йерусалим

Обсадните кули бяха по-високи от външните стени на града — голямо инженерно постижение от страна на римляните. Дори Сянката на Аспасия бе принуден да признае, че тези хора знаеха как да строят военни машини. Възползвайки се от по-високото си положение римските лъконосци и катапулти успяха да прочистят стената от

защитниците. Веднага след това в подножието ѝ бе докаран таран, с който започнаха да подкопават основите.

Равномерното блъскане на тарана дразнеше Сянката на Аспасия, а нямаше и ароматизирана вода, за да прогони миризмата. Той си припомни за стотиците пленници, които му бяха докарали. Всеки от тях бе подложен на невероятни изтезания, но никой не отрони и думичка за Граала. Мълчаха, не знаеха или пък Граалът си кротуваше в подземията на Храма, очаквайки Сянката на Аспасия да го вземе.

Чу вик откъм предните линии и излезе от шатрата да види какво става. Веднага разбра причината за вълненията — във външната стена зееше отвор, през който вече нахлуваха легионери.

Краят беше близо.

Сянката на Аспасия извика на един от помощниците си да му донесе ризницата.

Истината беше, че жителите на града бяха на предела на своите сили. От известно време страхът бавно и неумолимо си проправяше път в душите им. Юдеите зад стените на Йерусалим се молеха денем и нощем на своя бог за помощ, но досега молитвите им бяха докарали само повече римляни и по-малко храна.

Още щом чу писъците и виковете откъм външната стена, примесени с кресливите заповеди на римските офицери, Йосиф Ариматейски вече знаеше какво се е случило. Беше в напреднала възраст, почти старец и не беше сигурен дали тялото му ще издържи още дълго изпитанията, на които го подлагаше. Когато крясъците долетяха до ушите му, бе поседнал върху една рухнала колона във вътрешната зала на Соломоновия храм.

Живееше в Йерусалим от много години. От твърде много години. Мнозина шепнеха зад гърба му, че тази необяснима продължителност на живота е подозрителна. Никой не знаеше колко лета и зими е виждал, защото никой в града не се бе родил преди него. Йосиф помнеше добре всички тези години. Беше на седемдесет и четири, макар да изглеждаше на четирийсет. Малцина доживяваха такава възраст в тези смутни времена, но той дължеше на научни познания, с каквито хората още не можеха да се похвалят. Йосиф Ариматейски бе удължил живота си благодарение на Граала. Не по обичайния начин —

с камъните и аирлианската технология, вложена в него. Не, Йосиф бе пил от Граала, но не вино, а няколко глътки кръв — от човека, пред когото сега мнозина се прекланяха като пред бог.

Онзи същият, когото по-късно римляните убиха. Разпънаха го на кръст и го оставиха да умре. Но той не издъхна, въпреки че според римските патрули, които дежуреха денем и нощем, това беше неизбежно.

Йосиф бе подкупил един от легионерите и бе получил тялото на Исус. Само на шепа хора бе разкрил какво бе станало след това, но слуховете, които се разпространяваха, скоро се превърнаха в легенди и накрая в религиозни вярвания. Йосиф нямаше нищо против, защото никога досега не бе срещал човек като Исус, нито вярваше, че ще срещне отново.

Той бе получил от Исус важна задача — да пази Граала, чашата, от която бяха пили всички присъстващи на последната вечеря. В началото задачата не изглеждаше особено трудна — той отнесе Граала в Храма и го скри в тайника. Изминаха няколко спокойни десетилетия, през които не се случи нищо. Но сетне избухна въстанието и към града се приближиха римляните. Започнаха да пристигат обезпокоителни слухове за командира на Двайсети легион, когото римляните познаваха като Тацит, а арабите наричаха Ал Иблис. Сянка. Йосиф не се съмняваше какво ще потърси това зло същество, когато влезе в Храма.

В каменните стени отекнаха стъпки, които се приближаваха. Йосиф Ариматейски се надигна с огромно усилие. Колоната, върху която седеше, бе съборена при едно от многото нашествия — на вавилонци, сирийци и какви ли още не. Но никой досега не бе успял да се добере до Граала.

В стаята влезе висок мъж, стиснал в ръцете си окървавени мечове. На колана му се поклащаше кожена кесия.

— Римляните пробиха стената — обяви той.

— И това римска кръв ли е по мечовете ти, Елиазаре?

Елиазар бен Яир го погледна втренчено.

— Не, не е. Това е кръвта на онези, които убиха чичо ми.

Йосиф Ариматейски въздъхна.

— Значи дори когато римляните нахлуват в града, вие продължавате да си уреждате личните сметки.

— Отдавна чаках сгода да се разплатя — заяви мрачно Елиазар.

Той смъкна кожената кесия от колана си и я отвори. Вътре имаше отрязана глава. Йосиф я позна, въпреки че лицето бе сбръчкано и окървавено — на предводителя на една от фанатизираните групи, която бе убила преди месец от засада чичото на Елиазар.

— И сега какво ще правиш? — попита Йосиф.

Елиазар сви рамене.

— Сега всички ни чака една участ — смърт от ръцете на римляните. Но поне ще избием колкото можем от тях.

— Знаеш ли защо те повиках тук?

— Дойдох, защото ти спаси чичо ми Юда. Длъжник съм ти — затова съм тук.

— Значи ще направиш онова, за което те моля?

Елиазар се поколеба.

— Не искам от мен да погазя честта си.

— Не искам това — отвърна Йосиф Ариматейски. — Напротив, оказвам ти голяма почит.

— Каква е тя?

Йосиф отиде в дъното на помещението, където плътно подредените камъни оформяха основата на стената на Храма. Той извади един пръстен и го пъкна в тесен процеп. Огромен каменен блок се отмести безшумно назад и встрани и зад него се показа тъмен проход. Йосиф взе факлата, която бе приготвил, и кимна на Елиазар да го последва. Озоваха се в нисък коридор. Елиазар вървеше мълчаливо, въпреки че не знаеше къде отива. Той бе смел мъж, свикнал на всякакви изпитания.

Спуснаха се по каменни стъпала и се озоваха върху скалистото плато, на което преди много години бе издигнат Храмът. Никой не знаеше за съществуването на тунелите в скалите, прокопани с нечовешки усилия в самото начало на строежа. От своя баща, шейсет и четвъртия *уаджет* на Йерусалим, Йосиф Ариматейски бе научил, че всички копачи са били избити след завършването на работата. Йосиф бе шейсет и петият *уаджет* от началото на еврейското преселение.

Продължиха навътре в тунелите, където въздухът ставаше все по-хладен. Най-сетне Елиазар не издържа и попита:

— По някой от тези тунели може ли да се напусне градът?

Йосиф Ариматейски знаеше какво го интересува — дали би могъл да се измъкне заедно със своите сподвижници преди римляните

да завладеят Йерусалим напълно.

— Не. Не и оттук — отвърна той.

— Но сигурно има тунел, който води въвн от града?

— Има — Йосиф бръкна под наметалото си и извади един папирус. — На тази карта ще го намериш.

— А сега къде отиваме?

— Тук — рече Йосиф тъкмо когато се изправиха пред задънена стена. Йосиф допря пръстена в основата ѝ и тя се отмести. Той наведе глава и прекрачи прага на помещение, издълбано в скалите. Елиазар ахна, като видя купища злато и скъпоценности.

— Част от съкровищата на цар Соломон — обяви Йосиф Ариматейски.

— Част?

— Повечето бяха отнесени от сина му, когато отпътува за Африка. Скрити са на друго място.

— И кое е то?

— Не зная — повдигна рамене Йосиф Ариматейски. — Той отнесе и кивота.

— Твърде късно е да подкупваме римляните — заяви Елиазар, но се наведе и загреба шепа жълтици. — Сега вече сами могат да си ги вземат.

— Римляните никога няма да открият това място — рече Йосиф.

— Тогава защо ме доведе тук?

— Не е заради богатствата — отвърна Йосиф. Той се приближи до един каменен пиедестал, на който бе поставен покрит с бяла кърпа предмет. Йосиф свали кърпата и разкри златна чаша. — Искам да отнесеш с теб този предмет, когато напускаш града.

— Граалът! — прошепна Елиазар и пристъпи към пиедестала. — Мога ли да го докосна? Казват, че всеки, който го пипне, ще умре.

— Дори може да го вземеш — рече Йосиф.

Елиазар вдигна чашата.

— Доста тежи.

— И то по различни начини.

— Но защо ми го даваш? — попита Елиазар, неспособен да откъсне очи от златния съд.

— Защото искам да го запазиш. Римляните няма да останат вечно в Юдея. Можеш да го върнеш тук, когато отново стане

безопасно.

— Но къде да го отнеса? Римляните са навсякъде.

— В Масада.

— Старото скривалище на Ирод! Римляните дълго време имаха там лагер. Сега е опразнен, но лесно могат да ни намерят.

— Никой няма да ви намери — успокой го Йосиф Ариматейски.

— А дори и да ви обкръжат, до върха води само една тясна пътека. Не могат да ви надвият със сила.

— Ще ни обсадят и ще ни оставят да умрем от глад.

— Не се безпокой и за това. Аз съм богат човек. Предвидих, че ще дойдат и такива дни и се погрижих да направят складове с припаси на Масада. Можеш да изкараш там много години. Повече, отколкото биха издържали римляните долу.

Елиазар потъна в размисъл.

— Добре, ще го направя — рече накрая.

— Тръгвай тогава. Нека Господ Бог е с теб. А това го остави — добави Йосиф Ариматейски и посочи кожената кесия.

Елиазар повдигна рамене и остави кесията на земята.

След като излезе, Йосиф Ариматейски се отпусна с въздишка върху купчина чували, натъпкани със златни монети. Имаше нужда да си почине, преди да се заеме със следващата част от своя план.

Улиците бяха окъпани в кръв. Сянката на Аспасия проникна в града през отвора в крепостната стена, следвайки пътеката на смъртта, която бяха оставили след себе си неговите войници по пътя към Храма. Всъщност войниците трябваше да се насочат към градските стени и да ги отворят, но не това им бе заповядал техният пълководец Тацит. За него имаше друга, по-важна задача от превземането на Йерусалим.

По улиците се въргаляха трупове на мъже, жени и деца. Бяха избити от войниците му — беше наредил да не се вземат пленници. Нямахме време за това. Тези хора сами си бяха избрали съдбата и сега трябваше да приемат последствията.

Не след дълго Сянката на Аспасия чу шум от борба. Помнеше добре тази улица. Почти нищо не се бе променило от времето, когато бе помагал на Соломон в изграждането на Храма. Той сви зад ъгъла и

откри, че легионерите му са вкопчени в свиреп бой с юдеите. До самия Храм оставаха само три пресечки.

Сянката на Аспасия отстъпи незабелязано назад и хлътна в странична уличка. Скри се в двора пред къщата на местния ковач, но изведнъж някакво движение привлече вниманието му — в ъгъла се бе спотаила жена, стиснала в прегръдките си малко дете. Сигурно мъжът ѝ бе с останалите защитници на Храма. Интересен избор, помисли си Сянката — църквата е по-важна от семейството. Той се усмихна и се приближи към жената.

— Не се плаши — рече ѝ спокойно.

Жената го разглеждаше боязливо, притиснала детето към гърдите си. Все така усмихнат, Сянката на Аспасия замахна — прониза детето, острието хлътна в гърдите на жената. Испита удоволствие от изненаданото ѝ изражение, докато се свличаше, без да изпуска рожбата от прегръдките си.

Сянката на Аспасия изтича до наковалнята в средата на двора. Металната ѝ повърхност бе нацърбена от дългите години употреба. Той прибра меча, обгърна с ръце основата на наковалнята и я повдигна. С нечовешки усилия я отмести от каменната ѝ основа и я прекатури встрани. След това свали медальона от шията си и го положи в центъра на плочата. Тя се приплъзна и отдолу се показа тъмен отвор.

Огледа се, за да провери дали няма и други нежелани свидетели, и скочи в отвора. Долу отново пъхна медальона в една цепнатина и плочата се върна на мястото си.

Сянката на Аспасия се спусна по стълбите и продължи нататък през тунела. Познаваше добре този проход, тъй като го бяха прокопали по негово нареждане, а след това собственоръчно бе избил копачите. Стигна до разклонение и свърна към Храма.

Тунелът, който бе избрал, бе изсечен в скалите. Скоро Сянката на Аспасия достигна пределите на Храма, но продължи нататък. Когато наближи стаята, където се пазеха съкровищата на Соломон, той отново извади меча. Отвори тайната врата с медальона и пристъпи в съкровищницата. Знаеше, че *уаждетите* може да са му устроили засада.

Но в стаята нямаше никого. Върху каменния пиедестал бе положен предмет, покрит с бяла кърпа. Сянката на Аспасия не се

подвоуми и за миг. Той прекоси стаята и дръпна покривалото.

Дъхът му секна.

Върху пиедестала имаше отрязана глава. Сянката на Аспасия познаваше това лице. Беше на водача на фанатиците, кръвен враг на друг знатен гражданин — Елиазар бен Яир, човек, когото римляните издирваха.

Как би могъл Елиазар да проникне в това място и да вземе Граала, чудеше се Сянката на Аспасия, докато напускаше съкровищницата. Отговорът дойде от само себе си — проклетият *уаджет* му бе помогнал.

Сянката на Аспасия знаеше, че има няколко тунела, които водят извън града. Нямаше никакво съмнение, че Елиазар е избрал един от тях и отдавна е напуснал Йерусалим.

Сянката на Аспасия се върна обратно, изкатери се по стълбата и излезе в двора пред къщата на ковача. Затвори каменната плоча и върна наковалнята на мястото ѝ. Сетне спря и се послуша. От улицата долитаха ужасените писъци на жертвите. Чуваха се дрънкане на оръжие и топуркане на крака откъм градската стена. Битката за Йерусалим бе към своя край.

И по-късно може да се проследи и намери Елиазар, реши Сянката на Аспасия и извади меча. Първо щеше да помогне в проливането на кръвта.

[1] Савската царица. — Б.пр. ↑

14.

73 г.сл.Хр., Йерусалим

Донхад и Гуалкмай не подозираха, че стоят на същото място, където бе положен тронът на Сянката на Аспасия по време на обсадата на града. Но сега от лагера на римляните не бе останало нищо, освен разровена земя. Същото можеше да се каже и за града на отсрещния склон. Сега там имаше само купчини от камъни, останки от някога величествения Соломонов храм.

— Римляните са също толкова добри в разрушаването, колкото в изграждането — отбеляза Гуалкмай.

— Според последния доклад на местния *уаджет* Граалът се е намирал в Храма.

— Само че този доклад е от преди петдесет години — поклати глава Гуалкмай. — Изглежда информацията ни е малко старичка.

Цели три години пътуваха от Рим до Юдея заради непредвидена смърт на Донхад при едно пиратско нападение в Средиземно море. Гуалкмай бе прибрал огърлицата ѝ и след като я погребва на един каменист хълм край Егейско море, върна се на кораба в Англия и прехвърли спомените ѝ в следващото тяло.

Наложи се да ѝ разкаже за всичко, което бяха преживели в Рим и за предишното им неудачно пътешествие на юг. Този път заобиколиха Рим и се насочиха право към Юдея, но вече си даваха сметка, че забавянето може да им струва скъпо.

На хълма, където някога се издигаше Йерусалим, сега имаше римски гарнизон, но освен него нищо друго не показваше, че някога тук е имало процъфтяващ град с многохилядно население. Долината бе покрита с човешки кости, оглозгани от лешоядите.

— Как мислиш, дали Граалът все още е под Храма? — попита Гуалкмай.

— Не.

— Защо си толкова сигурна?

— А има ли друга възможност? — Тя посочи разрушения град.

— Сянката на Аспасия — досети се Гуалкмай. — Римляните го знаят като Тацит.

— Сега е с Десети легион при Масада, където обсадил последните фанатици от Йерусалим.

— Нищо чудно и Граалът да е там — замислено рече Гуалкмай.

— Да тръгваме. — Донхад метна раницата на рамо.

Масада е самотна скала в покрайнините по самия край на Юдейската пустиня и долината на Мъртво море, в една част на света, която е почти незаселена. Тя се издига високо над околната местност и до върха ѝ водят само четири пътеки, които са тесни и трудни за изкачване. Защитниците на върха бяха затрупали три от пътеките и бяха заели позиция на четвъртата, известна като Змийския път заради острите завой.

Крепостта на върха бе построена навремето от цар Ирод, който се бе скрил от страх, че Клеопатра ще го нападне. Римляните я бяха заели в началото на тяхното нашествие в Юдея, но след това Менахем, чичото на Елиазар, си я бе възвърнал. Това бе идеалното място за укритие на Елиазар и хората му.

Известно време след падането на Йерусалим римски войски се появиха в подножието на планината. Забавянето се дължеше на нежеланието на Тит да се занимава с жалки останки от юдейската отбрана, след като градът бе паднал в краката му. В края на краищата Сянката на Аспасия успя да убеди новия управник на Юдея Флавий Силва, че трябва да бъдат разрушени и последните гнезда на съпротива.

По-лесно бе да се каже, отколкото да се направи.

Близо две години Десети легион държа под обсада непристъпната скала с надежда юдеите да привършат запасите си и сами да се предадат. Но сезоните се сменяха, а бунтовниците не показваха никакви признаци на отчаяние.

След като си даде сметка, че изчаквателната тактика е безполезна, Силва реши да пренесе битката на върха. Той даде нареждане да започне градеж на масивна платформа, от която римляните да могат да обстрелват и щурмуват стените на крепостта.

Докарани бяха десетки хиляди юдейски роби, за да работят по издигането на платформата.

Когато Донхад и Гуалкмай най-сетне пристигнаха в околностите с един търговски керван, платформата вече бе достигнала горния край на скалата и робите тикаха нагоре по нея поставен на колела таран. Скрити между търговците, Донхад и Гуалкмай наблюдаваха на следващия ден как защитниците обстрелват с копия и стрели нещастните роби, които бяха принудени да тикат нагоре тарана. Иззад укрытията си римляните отвръщаха на огъня.

Но този път стълкновението не беше в полза на защитниците, тъй като Флавий разполагаше с неизчерпаем запас от роби, докато мъжете зад крепостните стени нямаше на какво да разчитат. Пустинята под платформата потъмня от тела на мъртви роби.

Гуалкмай наблюдаваше сражението със спокойствието на опитен воин.

— Утре сутринта ще прехвърлят стената — предсказа той, когато таранът най-сетне достигна външната стена. — Освен ако защитниците не решат да направят излаз. А може би римляните разчитат точно на това. И в двата случая тези вътре са обречени.

Вниманието на Донхад бе привлечено от нещо друго. Тя наблюдаваше една малка кула близо до подножието на платформата, пред която се бяха струпали римски офицери.

— Сянката на Аспасия е там — посочи тя с ръка. — Цялото това кръвопролитие е заради Граала. Трябваше да го оставим в Архиварната.

— Аз пък мисля, че кръвопролитие щеше да има и без Граала — отвърна Гуалкмай и потърка замислено брадичка. — Утре трябва да съм между първите, които ще проникнат в крепостта.

— И как смяташ да го направиш?

— Като стана един от тях — той кимна към римския лагер.

За ветеран като Гуалкмай не беше особено трудно да открадне необходимото снаряжение и да се смеси с римляните, промъквайки се към предния отряд, който вече бе заел позиция в началото на платформата. На няколко пъти забеляза Сянката на Аспасия да подава глава от малката кула, където бяха Флавий и другите старши офицери.

Още преди зазоряване първите кохорти се изкатериха на платформата под прикритието на стрелците и прашкарите. Преструвайки се на вестоносец, Гуалкмай успя да се намести в челото. След тях изтеглиха на платформата и няколко тежки катапулта. Предната част на легиона достигна тарана и спря зад него. Войниците приклекнаха и се прикриха зад щитовете. Чуваше се шибане на камшици по гърбовете на юдеите нагоре.

Тежкия таран се залюля напред-назад, робите напрягаха мишци и дърпаха въжетата в ритъма, който им подаваше мъж с камшик. След около минута таранът се блъсна в стената и отскочи назад. Основата на крепостната стена се разтърси. Очевидно надзирателят, който ръководеше операцията, имаше опит от подобни дела, защото продължи в същия дух. Той използва отскока от стената и удвоените усилия на робите, за да придаде допълнителна засилка на тарана. Този път металната глава се вряза с още по-голяма сила в стената и отново отскочи, набирайки инерция. Платформата под краката им се тресеше заплашително.

Но защитниците все още не предприемаха опит за контраатака.

След известно време римските стрелци повече не можеха да държат опънати тетивите на лъковете си и бе дадена заповед да ги отпуснат. Развиха и натегнатите изстрелващи въжета на катапултите, за да не се скъсат. Войниците на платформата започнаха да си шепнат тревожно. Изглежда се питаха какво може да им готвят защитниците на Масада, след като очевидно не възнамеряваха да спрат тарана.

Един от големите камъни в стената се разклати и изскочи от мястото си. Под плющенето на камшиците робите отново напрегнаха мишци. Скоро изхвърча още един камък, който се изтърколи по платформата и събори двама роби в пропастта. Други веднага заеха местата им при въжетата.

Донхад наблюдаваше атаката от лагера на търговците. Събираха се залози за точния момент, когато ще бъде пробита стената. Някои от по-старите търговци изразиха учудване, че защитниците не предприемат никакви опити да разрушат тарана и платформата. Това объркваше преценките им и те губеха пари.

Донхад незабелязано се премести до подножието на платформата, където бе обещала да чака Гуалкмай. Искаше да е колкото се може по-близо до Граала. Изведнъж почувства, че космите на гърба ѝ настръхват, и се извърна.

Сянката на Аспасия стоеше на няколко крачки по-назад, втренчил поглед в нея. Тя смъкна напред качулката на наметалото си, но той продължи да я гледа. Донхад започна да отстъпва и се смеси с тълпата от зяпачи.

И тогава опряха в гърба ѝ острие.

— Той знае, че мястото ти не е тук — прошепна дрезгав глас в ухото ѝ. — Аз също.

Стената се разцепи и надзирателят извика на робите да спрат тарана. Измъкнаха го от образувалия се отвор, а през това време лъконосците отново опънаха тетивите. Някои от тях дори пушнаха стрели към отвора, очаквайки оттам всеки момент да наизлязат защитници, но и този път зад стените нямаше никакъв отговор.

Гуалкмай стоеше между онези, които щяха първи да влязат в крепостта.

Донхад се стараеше да не прави подозрителни движения, докато извъръщаше бавно глава, за да види кой е зад нея. Виждаше само загърнатата в черно наметало фигура със спуснатата качулка.

— Кой си ти? — попита тя.

— Името ми е Вампир. Срещали сме се и преди. Сигурно си спомняш.

Римляните нахлуха през отвора, размахали над главите си мечове. Гуалкмай бе сред тях, стиснал своя меч в ръка. Потта покриваше на едри капки челото му и се стичаше на ручейчета надолу. Той се блъсна във войника пред него и закова на място — атаката внезапно бе спряла, а и не се чуваше никакъв шум от бой. Гуалкмай си проправи път с лакти и се надигна да види кое е спряло щурма на римляните.

Дворът на крепостта бе покрит с трупове. Бяха подредени по двойки, или тройки — мъже, жени, деца, цели семейства. Прегърнати, издъхнали заедно в локви от кръв.

— Марс да ни е на помощ! — прошепна някой наблизо.

Гуалкмай избърса потта от челото си. Изведнъж осъзна, че му е трудно да диша. Спомни си, че бе виждал и друг път подобна сцена. Така бе изгубил семейството си.

— Какво искаш?

— Не се тревожи — рече Вампир и прибра кинжала. — Ти ме спаси, дължа ти живота си.

— Какво искаш? — повтори Донхад.

— Граалът там горе ли е?

Донхад се поколеба. Вампир отново опря кинжала в гърба ѝ.

— Каж ми! — настоя той.

— Не.

— Лъжеш! Иначе нямаше да си тук.

Донхад изстена от болка, когато острието на кинжала проникна в плътта ѝ вляво от гръбначния стълб. Вампир завъртя острието, разкъсвайки сухожилията. Донхад се свлече на колене. От раната в гърба ѝ шуртеше кръв.

— Нали каза, че ми дължиш живота си?

— Излъгах.

Гуалкмай слизаше слепешката по платформата, без да обръща внимание на околните. Не беше сам, имаше и други войници, които крачеха около него и само клатеха глава, когато други се опитваха да разберат какво се е случило. Той стигна подножието на платформата и се отправи към мястото, където трябваше да го чака Донхад.

Изведнъж я зърна да лежи в локва кръв и забрави за видяното в крепостта. Той изтича и падна на колене до нея.

— Какво се е случило?

— Вампир — прошепна тя. — Промуши ме в гърба.

Гуалкмай плъзна ръка по гърба ѝ да прецени раната. Притисна я, за да спре кръвта.

- Граалът? — попита Донхад, стиснала зъби.
Гуалкмай поклати глава.
— Горест има само смърт.
— И тук също — рече Донхад и затвори очи.
— Бих могъл... — поде Гуалкмай, но тя поклати глава.
— Вземи огърлицата ми и тръгвай.

Сянката на Аспасия осъзна, че нещо не е наред, щом не срещнаха съпротива при изтеглянето на тарана. Но когато забеляза двамата непознати и Неживия да се навъртат из околностите, реши, че е време за действие. Той изтича нагоре по платформата, посрещнат от смутените коментари на легионерите, които слизаха.

Сянката на Аспасия прескочи съборените камъни в подножието на стената и се провря през процепа. В мига, когато се озова в двора на крепостта, разбра какво се е случило.

Всички защитници бяха мъртви. Вяха се самоубили преди падането на крепостта.

Флавий стоеше недалеч от него и по изражението на лицето му Сянката на Аспасия осъзна, че макар и по свой начин, юдеите бяха извоювали последна победа над римляните.

Освен това той вече знаеше със сигурност, че Граалът не е тук. Никога нямаше да постъпят така, ако го пазеха. Интересното бе, че двамата странници и Вампир също бяха решили, че ще го намерят зад стените на крепостта.

Въпросът беше у кого е?

Йосиф Ариматейски бе уморен. Уморен до смърт. Пътуваше вече две години. Но ето че най-сетне дъното на малкия кораб остърга брега до крайната цел. Островът, където се намираше щабът на *уаджетите*. Един от моряците, на които бе платил да го прекарат през канала, му помогна да слезе.

Йосиф праметна през рамо захабена кожена чанта, която прикрепяше с ръка. Само на двеста метра по-нататък по брега имаше рибарско селце, откъдето вече бързаха неколцина любопитни жители.

Йосиф изчака да се приближат и им показа една златна монета.

— Можете ли да ме отведете в Авалон?

15.

521 г.сл.Хр., Авалон

Половин дузина трепкащи свещи озаряваха помещението и го изпълваха с миризмата на разтопен восък. Човекът, който седеше до масата, бе загърнал мършавите си рамене с одеяло. Беше едва трийсетгодишен, но животът в подземията бе оставил неумолим отпечатък върху тялото и лицето му. По скулите му премина нервник, докато прелистваше с разтреперани ръце книгата, разпилени на дървената маса пред него.

Четенето бе основното му занимание. Покрай стените на пещерата бяха подредени рафтове, натъпкани с документи — от папирусови свитъци до разръфани тефтери. Доклади от различни краища на света, изписани на всевъзможни езици, които мъжът познаваше добре.

Името му беше Мерлин. Беше прекарал детството си в едно мочурище недалеч оттук само с майка си. Един ден, когато бе на дванайсет, в колибата се появи баща му, когото не бе виждал досега. Той отведе Мерлин със себе си в една пещера и му каза, че ще бъде новият Наблюдател на Авалон, една особено важна служба.

Мерлин не беше впечатлен нито от баща си, нито от службата.

Докато не откри стаята с книгата.

Баща му бе умрял по-малко от година след като го доведе в Авалон. Мерлин го погребва на един от склоновете на хълма, където бяха подредени гробовете на предишните Наблюдатели. Вече знаеше, че един ден и неговият гроб ще се нареди до техните.

Мерлин прегледа отново документа, изписан със старорунически знаци. В него се разказваше за Първата сбирка и за решението да се наблюдават аирлианците и техните слуги. Бяха изминали много години, откакто последният доклад на Наблюдател бе достигнал до Авалон — много преди времето на Мерлин и дори на баща му.

Докато четеше за Атлантида, Мерлин само клатеше глава от почуда. Не можеше да си представи онзи великолепен град и живота в него. В Англия малцина надживяваха трийсетте, гладът и болестите бяха повсеместни. Закони нямаше, животът на селяците бе ограничен в пределите на техните малки селца и нивички. Мерлин започваше да си мисли, че човечеството няма никаква полза от това „наблюдение“. Изглежда дори римляните бяха създали по-добър свят от този, в който живееха неговите сънародници. От време на време някъде из острова се появяваше силен владетел, който успяваше да обедини поданиците си и да им осигури известен просперитет, но след смъртта му колелото се завърташе обратно.

Мерлин плъзна изцапания си с мастило пръст по редовете и беззвучно замърда с устни. Граалът! Беше чел за него в множество ръкописи. Чудодейна реликва, която предлага вечен живот. Оставена тук, в Авалон. Неведнъж го бе държал в ръцете си. Но според доклада на Йосиф Ариматейски, който го бе донесъл в Авалон преди много години, Граалът не може да бъде използван без два специални камъка, които обаче изчезнали безследно.

А не биваше да забравя и меча. Мерлин минаваше всеки ден покрай него, когато пресичаше кристалната пещера. Още една великолепна реликва. Баща му се бе постарал да му втълпи, че не бива да го докосва при никакви обстоятелства. Но така и не му бе обяснил причината. В меча се крие огромна сила, все това повтаряше постоянно. Мерлин се бе досетил, че дори баща му не знае за каква сила става въпрос. Все пак старецът му бе обяснил, че тази сила може да се съсредоточи само в ръцете на един човек, също както мечът е оръжие за един.

Мерлин прелисти книгата пред себе си, докато стигна до един пергамент, който неизменно предизвикваше огромно вълнение в душата му. Няколко строфи за пореден път приковаха вниманието му:

*Извадиш ли меча ще дойде Той.
Този, който е обречен да води.
Този, който ще възвърне величието на Атлантида.
Царят между хората.*

Не беше съвсем ясно кой е написал тези редове. Съдейки по езика, на който бяха написани, и общия вид на пергамента, документът датираше отпреди триста години.

Една от свещите угасна. Мерлин се надигна бавно, протегна се и отново се наведе над масата. Той взе една от горящите свещи и напусна стаята, куцукайки. Свърна в тунела, който водеше към голямата пещера. Светлината на свещта се увеличи хилядократно, отразявана в кристалните стени на пещерата.

В средата на помещението от пода стърчеше червен кристал, от който се подаваше Екскалибур, прибран в своята ножница. Както бе правил много пъти досега, Мерлин докосна с ръка дръжката. Почувства познатите странни тръпки, които преминаха през пръстите му и продължиха нагоре към рамото и после към гърдите.

Цар между хората.

По бузата му се търкулна сълза. Мерлин нямаше син. Вече нямаше. Само преди седмица бе получил писмо от малкото селце, където живеела жена му и синът му. Синът му бил мъртъв, това бе всичко, което успя да разчете сред разкривените дракулки в писмото, оставено от жена му.

Мерлин тръгна веднага. Когато пристигна в селцето, синът му вече бе погребан, а жена му бе на път да го последва. Мерлин знаеше, че е последният от своя род. Напътствията, които бе получил от баща си, включваха и тази възможност. При подобно положение можеше да направи две неща — да се ожени отново с надеждата да му се роди син, или да намери и да вземе при себе си някое сираче.

Но каква полза?

Каква полза да обрече едно живо същество да прекара целия си живот заровено сред книжа под земята? Ами ако никога вече не пристигне доклад? Ако не са останали други Наблюдатели? Краят му ще е същият — в гроб на склона на хълма.

Но дори да съществуват Наблюдатели, каква полза от тях? Светът бе място, изпълнено с отчаяние и смърт.

Цар между хората. Възможно ли бе животът да бъде като в Атлантида, но без аирлианците? Отговорът се криеше в онзи пергамент. Мечът можеше да превърне един човек в господар.

В крал.

Мерлин положи и другата си ръка върху меча. Той стисна дръжката и бавно извади меча. Острието заблестя с ярко сияние.

Нищо не се случи.

Не и в пещерата на хълма Авалон.

Планината Арарат

В сърцето на кораба-майка, скрит дълбоко в недрата на планината Арарат, кървавочервената пирамида на Главния страж изведнъж се пробуди. Повърхността ѝ започна да пулсира от бликаща енергия, освободена след задействането на контролния ключ — Екскалибур.

Първото, което направи машината, бе да се свърже с подчинените си стражи. А те на свой ред събудиха онези, които трябваше да събудят.

Планината Синай

Сянката на Аспасия не помръдна, когато похлупакът на хибернационния цилиндър се повдигна. Той се досети инстинктивно, че събуждането му е преждевременно. Миг по-късно мигаща червена светлина потвърди подозренията му. Нещо се беше случило. Нещо, което изискваше неговата намеса.

Но Сянката на Аспасия не бързаше да излезе от цилиндъра. Почти сигурен бе, че каквото и да е станало, няма да е за добро. До този извод бе стигнал отдавна, докато наблюдаваше развоя на събитията. Имаше чувството, че краят му е предопределен — от други, не от него самия. В най-добрия случай Аспасия щеше да позволи на Сянката да се възползва от чудодейната сила на Граала и щеше да му предложи място в съвета. В най-лошия — и най-вероятния случай — просто щеше да се отърве от него като инструмент, който си е свършил работата и вече е безполезен.

Надигна се и опита да прогони тези мрачни мисли. Навлече дебело вълнено наметало и напусна помещението. Спусна се по стълбището към подземие, където се намираше стражът компютър.

Още с влизането в подземието Сянката на Аспасия се досети какво е станало: златистата повърхност на компютъра пулсираше. Той се приближи към машината и опря длани в нея.

Главният страж беше активиран. А това означаваше, че някой е извадил Екскалибур от ножницата. През стотици хиляди години войни срещу Гъмжилото аирлианците бяха изгубили много светове и кораби. Стражи компютри, включително и такива, които управляваха цели системи, също бяха попадали в плен. Тъкмо по тази причина аирлианците се бяха научили да вземат предпазни мерки. Мечът излъчваше код за достъп, който позволяваше да се активира Главният страж и да се осъществява връзката му с подчинените компютри. Но ножницата екранираше този код и по такъв начин държеше Главния страж изключен. Освен това в меча бе вграден втори обезопасяващ механизъм, който можеше да предизвика изтриване на цялата памет на Главния страж и подчинените му компютри и да ги изключи завинаги. Този унищожителен код не беше прехвърлен от Аспасия на неговата Сянка.

Но Екскалибур притежаваше и още една важна функция.

Сянката на Аспасия подаде команда на своя страж да се свърже с Главния страж и да предаде чрез него запитване до стража от Марс. Интересуваше го картината от обрънатите към Земята сензори. Малко след това Сянката на Аспасия можеше да разглежда земната повърхност така, както се вижда от космоса. Върху повърхността ѝ мигаше червена точка. Сянката на Аспасия даде максимално увеличение на изображението, за да определи точното място.

Когато приключи, той отстъпи назад и прекъсна връзката.

Очакваше го дълго пътешествие.

Циан Лин, Китай

Цан Чи, някога известен като съветникът на Великия император Ши Хуанчжоу, се пробуди от хибернационен сън далеч по-енергично от Сянката на Аспасия. Като син на наложница от двора той бе научен от малък да приема света такъв, какъвто е. Заради безрезервната си преданост към Ши Хуанчжоу беше получил достъп до ограничен кръг негови приближени — онези, които познаваха истинската природа на

Първия император. Защото Ши Хуанчжоу не беше човек, а самият Артад, събрал силите и сподвижниците си в тази част на света в очакване да изтече времето на Примирието от Атлантида.

Цан Чи се забави малко, след като излезе от цилиндъра, за да облече одеждите, които му се полагаха според сана. Когато приключи, той се поклони три пъти към стената, зад която — обгърнат в силово поле — лежеше Артад заедно с останалите аирлианци.

Цан Чи напусна помещението и се отправи към мястото, където се намираще стражът компютър на Артад. Той веднага забеляза онова, което вече бе открил Сянката на Аспасия — че компютърът е активиран. Цан Чи положи длани върху пулсиращата му повърхност и влезе в контакт с него.

Екскалибур бе изваден от ножницата.

Цан Чи пресече помещението и застана пред командно табло. Когато прокара ръка над него, върху таблото блеснаха поредица от хексагони с изписани старорунически обозначения. Цан Чи натисна няколко последователни знака. В пространството пред него изникна холографско изображение на Земята. Една малка червена точка премигваше на повърхността.

Цан Чи въздъхна. Преди доста време беше получил доклад от един от *Онези*, които чакат, че Екскалибур и Граалът са били преместени от Гиза. Аирлианско-човешките клонинги, които Артад бе оставил да се грижат за интересите му, се бяха опитали да проследят пътя на двата предмета, но безуспешно. Едва след време бяха успели да пленят един Наблюдател и след като го подложиха на изтезания, научиха, че са били преместени в щаб на Наблюдателите в Авалон. Точно там сега премигваше червената точка.

Цан Чи потъна в размисъл.

Не се страхуваше от Наблюдателите. Глупави хора, които се бъркаха в дела, надхвърлящи умствените им възможности. Но той знаеше, че сега и Сянката на Аспасия е научил местонахождението на ключа — нещо, което досега му бе убягвало.

Трябваше да се предприемат необходимите действия.

Цан Чи обмисли дали да събуди Артад, но реши, че може и сам да се справи с проблема. Той напусна помещението и се премести в една зала, където бяха наредени много черни цилиндри. Спря пред един, в който лежеше човешко тяло — забележителен екземпляр, висок

близо два метра, с дълга черна коса. Червените му очи обаче издаваха неземния му произход. Досадна подробност, над която Артад бе поработил известно време. В момента очите бяха празни и в тях не проблясваше искрата на разума. Тялото беше прототип на боец, с който Артад се бе занимавал още докато пътуваше към Слънчевата система.

Цан Чи се настани пред командното табло и извика личността на Артад. Самият Артад го бе учил как да борава с тази програма и затова процедурата не му отне много време. Част от личността на Артад заедно с необходимите познания бяха прехвърлени в тялото в цилиндъра.

Веднага щом тялото се размърда като признак на пробуждане, Чан Ци се надвеси над друго командно табло и изпрати съобщение.

Сестрите близначки, Африка

Наричаха планината Сестрите близначки заради двата идентични върха, които я увенчаваха. Върховете се виждаха от много далече, тъй като на височина достигаха шест хиляди метра и бяха най-високите върхове на континента. Именно към един от тези два върха Цан Чи бе изпратил своето съобщение.

В една пещера дълбоко под повърхността на планината три същества бяха предупредени от своя страж компютър, че ключът към Главния страж е бил освободен. За разлика от Чан Ци и Сянката на Аспасия те не предприеха незабавни действия, а изчакваха да получат инструкции. Това напълно отговаряше на името им — *Онези, които чакат*. Бяха създадени да очакват завръщането на Артад, за да застанат редом с него, а дотогава трябваше да изпълняват всички негови заповеди.

Те бяха клонинги между човеци и аирлианци. На външен вид изглеждаха досущ като хората и единственото, което ги отличаваше, бяха червените им котешки очи като на съществото, което Цан Чи бе пробудил в планината Циан Лин. Водачката на тримата бе жена на име Лексина, другите двама се казваха Елек и Коридан.

Тримата прочетоха съобщението от Цан Чи. Не беше необходимо да му пращат потвърждение — те просто нямаха друг избор. Бяха програмирани да се подчиняват.

Авалон

Мерлин стоеше на върха на хълма, стиснал меч в ръка. Той го размаха леко и върху гладката му повърхност затрептяха отражения на слънчевата светлина. Нямаше никаква представа за събитията, които бе предизвикал в различни краища.

Но вече бе дълбоко уверен в две неща. Ако намери нужния човек, с този меч той ще постигне чудни неща. Мерлин не беше подходящият човек. Но според писанието такъв скоро щеше да се появи.

Стоунхендж

Гуалкмай изруга и скочи от цилиндъра направо на студения под.

— Сега пък какво има? — попита той Донхад, която вече бе в пилотското кресло и проверяваше в компютъра.

— Някой е освободил ключа на Главния страж — рече Донхад.

— Да не го е изнесъл от Авалон?

— Не — отвърна Донхад, докато четеше трескаво съобщенията. — Все още е в Авалон.

— Проклети Наблюдатели! — промърмори Гуалкмай и посегна към облеклото и оръжието си.

Донхад плъзна пръсти над хексагоните и се намръщи.

— От Циан Лин е било пратено съобщение до *Онези, които чакат*.

— И какво? — попита Гуалкмай, докато си нагласяше колана с меч.

— В съобщението се казва „Драконът идва.“

— Така ли? — Гуалкмай спря и я погледна.

— Точно така.

— И какво, по дяволите, означава това?

— Имам лошото предчувствие, че скоро ще узнаем — отвърна Донхад и се надигна от креслото.

Циан Ли

Той беше Сянката на Артад, но не толкова съвършена Сянка на своя господар, каквато бе Сянката на Аспасия. От *Онези, които чакат*, Цан Чи бе събрал известна информация за страната, която сега наричаха Англия и където се намираше щабът на Наблюдателите. На базата на тези сведения той бе прекроил личността на съществото така, че да съдържа матрицата на Артад и същевременно да бъде напълно пригодно за живота в страната, където предстоеше да отиде.

— Артур! — произнесе Цан Чи.

Съществото вдигна клепачи и го погледна с кървавочервените си очи.

— Да?

Цан Чи му показва две прозрачни ципи, които излъчваха едва забележимо синкаво сияние.

— Ще ти ги сложа.

Артур остана неподвижен, докато Цан Чи му поставяше на очите айрлианския вариант на контактни лещи. След минута очите на Артур вече бяха съвсем човешки, макар и неестествено яркосини.

— Последвай ме — нареди Цан Чи.

Артур безмълвно тръгна след него. Минаха покрай помещението със стража компютър и влязоха в просторна подземна зала. Таванът ѝ се придържаше от извити подпори от черен метал, а по пода бяха подредени множество различни по големина, но също черни контейнери. Цан Чи отведе Артур при един от тях и натисна копче на малкото табло на стената. Чу се свистене и стената плавно се отмести встрани.

В контейнера бе свит като в гнездо блестящ метален дракон. Беше дълъг десет метра и широк пет, имаше къси масивни криле и дълга извита шия, която завършваше със змийска глава. Червените сияещи очи допълваха зловещия вид.

— Това е Чи Ю — обяви Цан Чи.

Артур го погледна объркан.

— С него ще отлетиш за Англия. Искам да кажа, в търбуха на чудовището. — Цан Чи се усмихна, припомнил си нещо. — На

времето Ши Хуанчжоу така победи враговете си. Сега ти ще го използваш, за да сразиш твоите.

Планината Синай

Сянката на Аспасия бе събрал петдесетте най-добри Водачи, за да го придружават по време на пътуването му до Англия и да се превърнат в ядро на малка армия, ако се наложеше да събере такава. Не за първи път се отправяше към Англия и затова бе добре запознат с трудностите, които му предстоеше да преодолее заради примитивните транспортни възможности на хората. В началото бе решил да използва летящата чиния, която бе скрил във вътрешността на планината Синай, но после се отказа. Пазеше я за извънредни случаи, а този не беше такъв.

Призори малкият керван се отдалечи от планината Синай и навлезе в пустинята. Отправи се на северозапад, към Александрия, където често можеха да се открият кораби, пресичащи Средиземно море.

Стоунхендж

Щом се подаде през отвора в каменната плоча в центъра на Стоунхендж, Донхад осъзна, че нещо не е наред. Навън беше нощ, но районът бе ярко осветен от стотици факли и няколко големи огънове. Изправените каменни блокове бяха заобиколени от подредени в кръг бели роби, които бяха подхванали монотонна песен. Но песента им секна щом забелязаха изникналите от централния камък мъж и жена.

— Лоша работа! — промърмори Гуалкмай и ръката му неволно се премести върху дръжката на меча. За негова изненада Донхад вдигна ръце и извика на техния роден език:

— Зная, че не можете да ме разберете. Тъкмо затова използвам този език.

Гуалкмай я погледна така, сякаш си е изгубила ума.

— Прави, каквото правя аз — продължи тя, очевидно обръщайки се към единствения присъстващ, който можеше да я разбере —

Гуалкмай. — Трябва да ги накараме да повярват, че сме част от онова, пред което се прекланят.

Но не се получи точно така. Една жена изпищя уплашено и сред тълпата настъпи паника. Хората от първите редици се обърнаха и започнаха да разблъскват застаналите зад тях. Само след броени минути нямаше жива душа в радиус от неколкостотин метра наоколо.

— Няма що, страхотно се получи! — кимна Гуалкмай.

— Е, поне им дадохме храна за размисъл — отвърна Донхад и метна раницата си на рамо. — Да тръгваме.

Авалон

Мерлин отправи поглед през езерото към хълма, на който бе прекарал целия си съзнателен живот.

Гъста мъгла се стелеше над водата и скриваше подножието на хълма, превръщайки го в някакво призрачно, увиснало във въздуха видение. Увит във вързоп, Екскалибур бе скрит под наметалото му.

Мерлин беше решил, че не може да чака появата на онзи, за когото бе предназначен мечът. Други вече бяха постъпвали по този начин през минали векове и това не бе довело до нищо добро. Нямаше представа къде трябва да отиде, но усещаше дълбока увереност, че е дошло време да предприеме нещо.

Той отмести поглед от острова. Всяка посока му се струваше еднакво добра. На юг например имаше райони, където саксите се държаха здраво. А на север земите бяха завладени от свирепи варвари, които боядисваха лицата си в синьо и избиваха всички нашественици.

Тогава — на запад?

Мерлин бе чул слуховете за един крал на име Утер, който управлявал в Корнуел. Изглежда беше силен мъж, тъй като бе успял да обедини няколко съседни кралства и да създаде нещо като съюз, който да се противопоставя на саксите. Мечът щеше да е от полза за такъв човек.

Освен това Мерлин носеше и Граала отзад в раницата си. Него не смяташе да предава. Съдейки по записките, Граалът бе много по-важен от меча. Каквото и да се случеше от тук нататък, Мерлин бе твърдо решен да бъде единственият, който знае къде е скрит Граалът.

16.

521 г.сл.Хр., Англия

През двата дни на полет с Чи Ю Артур задълбочено изучаваше информацията, събрана от сензорите на летящото чудовище. Когато пристигна на големия остров, той задържа и разпита неколцина души, които откри през нощта. Страната се разкъсваше от разпри и интриги, за което говореха постоянните въоръжени стълкновения между дребните земевладелци и успехите на отвъдморските нашественици, които не само тероризираха населението по крайбрежието, но и разполагаха със собствени селища на острова.

Според сензорите Екскалибур отново бе върнат в ножницата и в момента се намираше в западния край на острова, в най-голямото и най-добре организирано кралство — Корнуел. Местният велможа обитаваше замък, построен върху стръмна канара, която се издигаше на скалистия бряг. Тъкмо там Артур реши да се появи в целия си блясък.

Слънцето вече се спускаше над хоризонта, когато от облаците ненадейно изникна Чи Ю и се приземи сред огнено дихание на хълма южно от Тинтейджъл, замъка на Утер.

Авалон

Донхад прелистваше разхвърляните върху масата в подземиято на Авалон документи. Беше прочела повечето от тях при предишното си посещение и почти веднага забеляза какво обединяваше онези, които сега бяха струпани на масата. Тя вдигна глава, когато в стаята влезе Гуалкмай.

— Мечът и Граалът са изчезнали — потвърди подозренията й той.

Донхад посочи книжата.

— Наблюдателят е изучавал сведенията за тях. — Тя вдигна един лист, върху който бяха изписани пророчества за появата на всемогъщ крал, и отчаяно поклати глава. — Тук има толкова много глупости! Измислици, събирани или сътворявани от *уаждетите*.

— Направо е чудно, че Ордена издържа толкова дълго — поклати глава Гуалкмай. — Какво ще правим сега?

— Ще търсим меч и Граала.

— Ще дойдат и други — или ще пратят някого.

Донхад кимна.

— Сигурно ще се опитат да възстановят нарушеното примирие.

— Че защо им е да го възстановяват? Защо вместо това да не сложат ръка на Граала и меч?

— Защото и двете страни са допускали грешки — обясни спокойно Донхад. — Аспасия дълго време е бил без връзка, а Артад е предприел някои прибързани действия при появата си. Нужно им е повече време, за да оправят нещата и да планират бъдещите си действия. Освен това...

— Освен това? — подкани я Гуалкмай.

— Освен това, и едните, и другите се боят от Гъмжилото. Според мен те предпочитат да си кротуват тук, докато някъде другаде бушува войната.

— А ние какво искаме? — попита Гуалкмай.

— Да им създаваме неприятности. Да им объркваме плановете. Но ние също трябва да се пазим от Гъмжилото.

— Трудна работа! — въздъхна Гуалкмай.

— Разбира се — съгласи се Донхад. — Постарай се да гледаш оптимистично на нещата.

Средиземно море

Сянката на Аспасия също се бе изправил пред сериозни проблеми по време на пътуването си. Придружен от Водачите, той се качи на един търговски кораб в Александрия. Само два дни след като напуснаха африканския бряг ги нападнаха пирати. Успяха да отбият атаката, но с цената на двама от Водачите. Четири дни по-късно силна буря ги принуди да се приберат в едно островно пристанище.

Когато най-сетне отново излязоха в открито море, Сянката на Аспасия се изправи на носа на кораба и остави на соления вятър да брули лицето му. Очакваше го дълго пътуване до Англия. Не за първи път през продължителното си съществуване проклинаше Наблюдателите. Но макар да не го осъзнаваше, до известна степен гневът му се разпалваше от тайната му омраза към неговия създател и мисълта, че е само негово оръдие.

Сянката на Аспасия свали Ка-огърлицата от шията си и я надвеси над тъмните води на морето. Още докато го правеше, осъзна безсмислието на този жест. Дори да не се завърне в определения срок, машината в планината Синай щеше автоматично да регенерира друга Сянка и да въведе в нея цялата информация до последните му спомени преди заминаването. Тялото и умът му щяха да умрат, но той отново щеше да бъде възкресен и изпратен да довърши мисията.

Някой ден, обеща си Сянката на Аспасия, някой ден щеше да бъде свободен. Може би сред назряващите събития ще открие начин да се отърве от тази ужасна личност, с която бе съединена душата му.

Тинтейджъл

Изправен върху най-високата кула на замъка, Артур разглеждаше безстрастно лицето на крал Утер. Но кралят не отвърщаше на погледа му поради простата причина, че очите му бяха изкълвани от лешоядите, които от една седмица си правеха пиршество с набитата му на кол глава. Утер вече беше само една изсъхнала глава на кулата, а крал на Корнуел сега бе Артур.

След като се приземи с Чи Ю, Артур излезе от търбуха на металното чудовище с целия блясък на бойната си броня. Стискаше в ръка меч, който — макар и да не бе така могъщ като Екскалибур — също бе аирлианска изработка и далеч надхвърляше най-доброто, с което хората от тази епоха можеха да се похвалят. Но Артур не възнамеряваше да се уповава на силата на оръжието, за да вземе властта — страхът вършеше далеч по-добра работа. Той знаеше, че драконът е бил видян от всички, които се намираха в околностите на замъка, и бе оставил на хората една нощ в страхове и догадки.

На следващата сутрин отново се приближи с Чи Ю към замъка и описа един кръг над него. Гледката бе впечатляваща и когато извика на стражите да отворят портите, те се завтекоха мигновено.

Измина една седмица преди Утер да събере кураж и да предизвика Артур на бой. Стълкновението продължи по-малко от две секунди и главата на краля се раздели с тялото му. Артур се провъзгласи за новия крал. Той превключи Чи Ю на автопилот и го прати на един безлюден остров, който бе открил по време на разузнавателния си полет.

Останал сам на кулата, високо над всички останали, Артур извади от джоба си малка черна сфера. Той включи устройството и надзърна в миниатюрното екранче. Екскалибур, както се виждаше от мигация индикатор, се приближаваше към него. Артур се бе отказал от идеята да се приземи на мястото, където се съхраняваше Екскалибур, и да го отнеме от приносителя му. Не за това бе програмиран. Очакваха го и други важни задачи, освен откриването на меча — трябваше да намери и Граала. Освен това рано или късно в околностите щеше да се появи Сянката на Аспасия.

Наметалото на Мерлин беше изцапано с кал, а косата му — покрита с прах. Той беше гладен, уморен и великолепият меч, който в началото му се струваше толкова лек, сега бе непосилна тежест, която притискаше към гърдите си.

Той изкатери билото на хълма и видя едновременно две неща. В далечината беше океанът, чиито вълни се блъскаха разпенени в каменистия бряг под скалата със замъка Тинтейджъл. На върха на замъка се вееше знаме — червено, с изрисуван върху него дракон.

Но това, което привлече вниманието му, бе движение наблизо. Отряд рицари в метални ризници препускаше по пътя към него. Мерлин отстъпи встрани, за да им стори място, но конникът, който яздеше отпред, облечен в сияеща броня, дръпна юздите на коня и спря. Той повдигна бавно наочника и втренчи в него хладните си яркосини очи.

— Ти ли си този, който носи меча?

Това не беше въпрос. Мерлин падна на колене и протегна Екскалибур. Щом рицарят знаеше всичко, мечът несъмнено бе

предназначен за него.

— Кралю мой!

— Аз съм Артур — отвърна рицарят. Той слезе от коня, пресегна се и измъкна Екскалибур от ножницата. Наведе се напред и опря острието му в шията на Мерлин. — Къде е Граалът?

Мерлин преглътна уплашено, усещайки хладната стомана върху кожата си.

— На сигурно място, милорд.

— Къде е Граалът?

Мерлин надзърна в очите на рицаря, но не видя там нито състрадание, нито човешка топлина. Завладян от отчаяние, той изведнъж осъзна, че е допуснал огромна грешка. Затвори очи, трескаво обмисляйки отговора си. Сетне отново погледна рицаря.

— Името ми е Мерлин. Аз скрих Граала и аз съм единственият, който знае къде е. Ако искаш да ти служа и един ден да ти разкрия местонахождението му, ще ме оставиш да живея. Вече ти дадох меч. Сега ти ми дари живота. Обещавам да ти служа добре.

Артур не бързаше да отдръпне меч.

— Значи ще ме отведеш при Граала по-късно? — попита той.

— Да, кралю мой.

Артур най-сетне прибра Екскалибур.

Мерлин се надигна бавно.

— Двамата с теб ще създадем могъщо кралство, кралю мой.

— Налага се — кимна Артур. — Защото те идват за него.

Тръпки пробягаха по гърба на Мерлин. Той изведнъж осъзна, че се е забъркал в нещо, което далеч надхвърляше познанията му.

17.

522 г.сл.Хр., Англия

Зимата се оказа мека и Донхад и Гуалкмай бяха благодарни за това, тъй като се наложи да я прекарат в пътуване. През първите няколко месеца не откриха и следа от Наблюдателя, Граала и Екскалибур. Веднъж ги нападнаха бандити и докато се разправяше с тях, Гуалкмай получи сериозно нараняване, което наложи да се върнат в Стоунхендж, за да могат да прехвърлят съзнанието и спомените му в ново тяло. Това ги забави с още два месеца.

Едва в началото на лятото се отправиха на запад, по следите на слухове за могъщ крал, който притежавал вълшебен меч. Една вечер, докато обикаляха южния бряг на Англия, се отбиха в кръчмата на рибарско селце. Малко след като влязоха чуха нещо, което веднага прикова вниманието им.

— Този негодник разпъва нещастниците. Не както го правят християните с техния кръст, а върху две кръстосани и забити в земята греди.

Ако се съдеше по дрехите, човекът се прехранваше с онова, което можеше да вземе от морето. Аудиторията му се състоеше от дремливата кръчмарка, която едва държеше очите си отворени.

— За кого говориш? — намеси се Гуалкмай и завъртя стола си към рибаря.

Мъжът бе изненадан от тази неочаквана намеса и ги погледна враждебно. Донхад побърза да застане между двамата и остави сребърна монета на тезгяха.

— Бихме искали да узнаем повече по този въпрос — рече тя.

Монетата мигновено изчезна в джобовете на рибаря. Той изгледа и двамата.

— Тъкмо идвам от другата страна на Канала. Има там един, който събира цяла армия. Говори се, че смятал да прекоси Канала това лято и да нахлуе в Англия.

— Как се казва? — попита Донхад.

— Наричат го Мордред.

— Виждал ли си го?

— Не желая да го виждам. Видях какво е сторил на онези, които му се опълчват. Точно това разправях преди малко. Разпъва ги. Но не с железни пирони, а с каиши, та да им изсъхнат крайниците. Чували ли сте за нещо подобно? Направо изцежда животеца на нещастните души.

— Този Мордред тамошен ли е? — попита Гуалкмай.

Рибарят поклати глава.

— Не. Така разправят всички. Дошъл е с един отряд войници — толкова са му верни, че правят всичко, каквото им каже. Наел е и местни рицари да се бият с него. Нали ви казах, че смята да ни нападне.

Гуалкмай потърка брадата си с ръка, докато обмисляше чутото.

— Като пеперуди на фенер — прошепна Донхад, което ѝ спечели учуден поглед от страна на рибаря и кръчмарката. — Та казваш, че този Мордред щял да прекоси Канала през лятото?

— Така трябва — през зимата ще му е доста трудно.

Донхад метна още една сребърна монета на тезгяха и даде знак на Гуалкмай да я последва. Отвън ги посрещна слаб дъждец, съвсем типично време за Англия.

— Кой, по дяволите, е този Мордред? — попита Гуалкмай, докато си нахлузваше качулката.

— Най-вероятно нечия Сянка.

— Тогава какъв е този Артур с меча? Наблюдател?

Донхад поклати глава.

— И той е Сянка. Единият е на Аспасия, другият — на Артад. Все още не смеят да нарушат примирието, но всеки се стреми да си пази интересите, а в техен интерес е да държат под контрол Граала и Ексакалибур.

— И кой кой е?

Донхад сви рамене.

— Има ли значение? — Тя забодде пръст в гърдите на Гуалкмай. — Ти ще отидеш при Артур. Гледай да постъпиш в армията му. А аз ще прекося Канала и ще видя какво представлява този Мордред.

— Той разпъва хора — припомни ѝ Гуалкмай.

— Да, но всеки военачалник се нуждае от гадател. От магьосник до него.

Гуалкмай очевидно не одобряваше плана ѝ, но не възрази.

— Само, моля те, внимавай. Имаме хубави спомени от последното ни пътуване и не ми се ще да разказвам на твоя клонинг за тях.

Франция

— Сега ще ви демонстрирам силата си — провикна се Сянката на Аспасия, известен в последно време като Мордред.

Стоеше върху купчина камъни, отсреща се бяха строили неговите Водачи и рицарите, които бяха успели да наемат, подкупят или принудят да постъпят на служба. Между Мордред и предната редица бе запалена буйна клада.

— Ти — Мордред посочи един от Водачите. — Влизай в огъня!

Сред рицарите се разнесе сподавен ропот. Водачът обаче не се поколеба нито миг, пристъпи напред и влезе в огъня. Косата му се подпали, кожата му почерня, ала той продължаваше да стои неподвижно, без ни най-малък признак на болка. Замириса на изгоряла плът. Неколцина от рицарите, сурови и препатили мъже, паднаха на колене и започнаха да повръщат.

Водачът рухна върху кладата и пламъците го погълнаха.

— Съберете хората си! — нареди Мордред. — След два месеца отплаваме за Англия.

Тинтейджъл

Звънът на стомана в стомана отекваше в каменните стени на замъка и се смесваше с пъхтенето и псувните на мъжете, които се биеха. Артур седеше на едно издигнато дървено кресло и наблюдаваше двубоя, подпрял брадичката си с юмрук. Площадката пред него, в началото равна и утъпкана, след двадесет и три двубоя бе разкаляна, пропита с кръвта и урината на тези, които бяха избрани да се сражават за слава и за живота си.

Наградата за всеки от победителите щеше да е място около масивната кръгла маса, където щяха да се допускат само съветниците на краля. Победеният бе обречен на смърт. Артур знаеше, че от другата страна на Канала се събира армия и че ще са му нужни най-добрите воители, за да спре нашествието на Водачите.

Той се наведе напред заинтригуван. Един от новодошлите рицари, който се бе представил като Гауейн, проявяваше особено умение в боравенето с меча. Той парира ловко атаката на своя противник, отстъпи встрани и заби острието на меча в неприкритата ямка под мишницата му. Мечът хлътна навътре, срязва артерията и земята под краката им в миг се опръска в ярка кръв. Раненият се опита да вдигне оръжието си и да продължи боя, но Гауейн отстъпи назад, очаквайки смъртоносната рана да свърши останалото. Рицарят падна по очи, но продължаваше да диша, прикован от тежестта на доспехите. Гауейн изведнъж се надвеси над него и повдигна главата му.

— Остави го да умре в калта като свиня! — извика Артур.

— Той се би храбро, милорд — възрази Гауейн. — Нека да си иде като истински воин.

Артур го дари с хладна усмивка. Романтик! Също като Мерлин. Глупави хора. Те не разбираха, че всичко това е заради властта над тях. Но от друга страна, чувствата им му помагаша да ги манипулира.

— Иди и се почисти — нареди Артур на Гауейн.

— Милорд!

Артур се намести в креслото. Мерлин бе в значително по-добра форма, отколкото когато за първи път се появи пред стените на Тинтейджъл. Брадата му бе подрязана, а дрехите — чисти. Понякога Артур се изкушаваше да изтръгне от този самопровъзгласил се магьосник истината за Граала с мъчения, но Мерлин наистина се оказа полезен съветник. Далеч по-интересно щеше да бъде, ако можеше да накара Сянката на Аспасия да му издаде местонахождението на своето леговище. Тогава би могъл да отиде там, преди да е готова следващата Сянка и да изключи регенеративния цилиндър. Това щеше значително да наклони везните в полза на неговата фракция.

Мерлин се покашля.

— Какво има? — попита Артур.

— Според моите съгледвачи Мордред ще отплава веднага щом събере своята армия — Мерлин разви пред него една карта. — Планът

му е да слезе на брега тук.

Артур си отбеляза мястото. Беше на южния бряг, в един район, чийто управител все още не се бе закълел във вярност пред Артур.

— А Граалът да не е някъде там? — попита той.

— Граалът е на сигурно място, милорд — за кой ли път повтори Мерлин.

— Ще е на по-сигурно място зад стените на замъка.

— Може би — кимна Мерлин, но не каза нищо повече по въпроса. — Армията ти се множи, господарю. Скоро цялата страна ще бъде обединена под знамената ти. Много добрини можеш да сториш на своя народ.

— Да. Май си прав. Свидай рицарите около масата.

Дори след като се изми енергично с вода и гъба, Гауейн усещаше миризмата на кръв върху кожата си. Той си сложи нагръдника и взе шлема под мишница. Не се оказа никак трудно да си намери място сред най-приближените рицари на краля, ако се изключеше неприятният двубой от тази сутрин.

Той последва останалите рицари по тесния коридор, който водеше към тронната зала на Утер. В средата бе поставена масивна кръгла маса, скована от грубо дялани дъски. Артур вече се бе настанил на най-високия стол, а Мерлин бе застанал отдясно. Гауейн втренчи поглед в „магьосника“. Наблюдател, предал клетвата си.

Гауейн бе видял Ка-огърлицата, която висеше на шията на Артур, още щом се появи на арената. Предполагаше, че Артур е Сянката на Артад, защото предишната година бяха видели Сянката на Аспасия.

— Скоро нашествениците ще прекосят Канала и ще ни нападнат — обяви Артур вместо встъпителни думи. — Но докато това стане, изпращам всички ви на важна мисия. Има една реликва, която искам да намерите. Мнозина от вас са чували легенди и разкази за нея. Но тя съществува.

Артур направи пауза и Гауейн забеляза, че лицето на Мерлин придобива загрижен вид.

— Искам да ми намерите Граала.

523 г.сл.Хр., Франция

Мордред разглеждаше внимателно жената, която бе подкупила охраната му, за да си осигури аудиенция при него.

— Имаш една минута — заяви той. — Ако това, което кажеш, не струва пукната пара, ще накарам да те разпънат.

Тя вдигна към него черните си очи.

— Мога да ти помогна, когато прекосиш Канала.

— И с какво ще ми помогнеш?

— Със съгледвачи и войници.

— От кого?

— От друидите.

— Какви са тези друиди?

— Те почитат майката земя. От дълги години се крият из хълмовете. Първо ги преследваха римляните, а сега — новите господари на Англия.

Мордред потропа замислено с пръсти върху облегалката на трона.

— Имам и свой човек в двора на крал Артур.

— Кой? — пръстите на Мордред замръзнаха.

— Един от най-доверените му рицари. От тези, с които се е заобиколил.

— Интересно — рече Мордред. — Ще можеш ли да се свържеш с него, когато се прехвърлим на другия бряг?

— Разбира се.

— Добре. Искам да знам какви са плановете на крал Артур.

18.

529 г.сл.Хр., Англия

Изминаха години, през които Артур разширяваше своето кралство. Гауейн прекара по-голямата част от своята „мисия“ в следене на Мерлин. Магьосникът рядко напускаше Тинтейджъл, който по заповед на крал Артур бе преименуван в Камелот. Но винаги, когато се отдалечаваше от стените на замъка, Гауейн бе като негова сянка. Останалите рицари се бяха разпръснали по дирите на различни слухове за Граала, но Гауейн знаеше, че най-бързият начин да го намери е като следи човека, който го бе скрил.

Добър план, който обаче досега не бе донесъл резултати. Мерлин бе напуснал замъка няколко пъти, но не отведе Гауейн при Граала, а на тайна среща с мъжете, които бе наел. Гауейн остана изненадан, когато откри, че в групата му са включени още двама Наблюдатели, които позна по медальоните. Останалите бяха привлечени по-скоро от мощта, излъчвана от магьосника. Макар че не можа да подслуша какво обсъждаха на срещите си в гората, Гауейн не се съмняваше, че Мерлин подготвя свой план за действие, който едва ли щеше да съвпадне с плана на Артур.

След седем години дойде слухът, че Мордред е събрал огромна армия и се готви да отплава. Мерлин изчезна от Камелот за последен път. Гауейн го следваше незабелязано, докато магьосникът се прокрадваше в мрака на нощта.

Франция

С течение на времето Моргана също бе осъзнала, че Мордред следва свой собствен план. Той изпрати неколцина Водачи, придружени от отреди местни рицари, но не към Англия, а на юг и на изток. Какво точно трябваше да търсят, беше тайна. Бяха

програмирани така, че по-скоро щяха да умрат, отколкото да издадат плановете на господаря си.

В един топъл летен ден армията на Мордред се натовари на корабите, които бяха докарали от всички околни пристанища, и се отправи през Канала към острова, който възнамеряваше да завладее. Моргана си намери място на един от съдовете. Освен Водачите, никой от хората нямаше никаква представа за истинската същност на Мордред. Смятаха го за силен, макар и жесток водач, който им обещаваще победа и плячка. Тя не се съмняваше, че и Гуалкмай е бил свидетел на подобни обещания в лагера на Артур.

Докато се подпираше на парапета, Моргана разсеяно разглеждаше флотилията от разнокалибрени съдове, която пресичаше спокойните води на Канала. Спомените я отнесоха към нейната родна планета и времето на Революцията. И там, също като на Земята, имаше хора, които следваха сляпо заповедите на аирлианците, и други, които им се противопоставяха. Но нивото на развитие на земляните бе толкова ниско, че едва ли бяха в състояние да възприемат истината за произхода на аирлианците. Как да обясни на тези хора, че аирлианците са дошли от звездите, след като те все още вярваха, че Слънцето се върти около Земята, и нямаха представа за съществуването на други планети? Някои смятаха, че светът е плосък. Дали да не им внуши, че аирлианците са някакви зли демони, или да прибегне до религията и съществуването на Бога, както често правеха самите аирлианци? Гуалкмай често повтаряше, че все още не е време да се казват истини. За Моргана/Донхад, възпитана като истински учен, това премълчаване на истината бе почти непоносимо.

Тя почувства хладни тръпки по гърба и се извърна. Облечен в сияещи доспехи, на кърмата стоеше Мордред, заобиколен от най-верните си рицари. Бяха все Водачи — лесно се различаваха по шарените пера, които красяха шлемовете им. Мордред гледаше право към нея, сякаш четеше мислите ѝ. По устните му се плъзна студена усмивка.

Моргана също го погледна. Мордред вдигна ръка и я подкани да се присъедини към тях.

— Господарю? — рече тя, след като се качи на кърмата.

Наоколо нямаше човеци. Мордред заговори шепнешком, сякаш се боеше да не ги подслушват.

— Искам да направя нещо веднага след като слезем на сушата. Моргана чакаше търпеливо.

— Ще отидеш да потърсиш своя шпионин.

— Да, господарю. Ще го попитам...

— Чакай! — спря я Мордред ядосано. — За силата на неговата армия и нейното разположение — това ясно. Но първо и най-важно — искам да ми уредиш тайна среща с крал Артур.

Моргана го погледна изненадано.

— Нека той вземе дузина рицари, а аз ще дойда само с четирима от моите. Така ще се почувства по-сигурен. Трябва да е на някое тайно място, където никой не може да ни види.

Моргана се поколеба, сетне зададе въпроса, който би трябвало да я вълнува като съветник и шпионин.

— Но защо крал Артур би се съгласил на подобна среща?

— За да избегне кръвопролитията. — Лицето на Моргана остана безстрастно, но Мордред изглежда долови изненадата й. — Не ми ли вярваш?

— Господарю, досега не бях забелязала да ви спират каквито и да било кръвопролития.

Той кимна.

— Нека твоят шпионин каже на крал Артур, че двамата с него имаме много общо. Обща история, ако мога така да се изразя. А също и общо бъдеще, което трябва да градим внимателно. Разбираш ли ме?

— Посланието ти е запомнено, господарю.

— Това ми стига засега.

Марс

Стражът, скрит под Сидония на Марс, следеше движението на ключа, откакто бе активиран преди няколко години. През по-голямата част от този период ключът бе прибран в ножницата, но от време на време той излъчваше сигнал, че е освободен от екраниращото й действие. Всичко това бе много смущаващо, тъй като връзката с Главния страж беше прекъсната.

Стражът от планината Синай бе докладвал, че Сянката е заминал да разследва това неочаквано активиране на ключа и възнамерява да го

открие и да го върне в Архиварната заедно с Граала, както изискваше Примирието от Атлантида. Но времето течеше, а от Сянката нямаше и вест.

Извънземният компютър анализира всички възможности. Сянката можеше да е убит, а замяната му трябваше да се появи най-рано след три земни години. А би могъл все още да следва предначертания план, но да се е изправил пред неочаквани трудности. Съществуваше трета възможност — да действа в противоречие с предварителното споразумение и в свой личен интерес.

Компютърът не изпитваше никакви чувства, докато обмисляше всички възможности. Беше създаден да анализира наличната информация и да предприема необходимите действия. Той приключи работа с по едно решение за всяка възможност. Дълбоко под земята, в един тунел, където бяха подредени десетина хибернационни цилиндъра, на пултовете на два от тях премигнаха зелени светлини. Похлупаците им се повдигнаха.

От цилиндрите излязоха двама аирлианци. Те се облякоха, сетне отидоха при стража компютър и опряха длани върху пулсиращата му повърхност. След като бяха въведени в курса на последните събития на Земята, единият от тях се прехвърли при друг пулт, където натисна няколко шестоъгълни бутона. В страничната част на пулта се появи отвор, в който бе поставен скипър с лъвска глава и сияещи рубиненочервени очи. Аирлианецът взе скипъра, постави го в една метална кутия и я пъкна в колана си.

След като напуснаха залата на компютъра, двамата продължиха по коридора към просторен подземен хангар. Тук бяха наредени девет кораба с издължени линии, високи двеста метра и широки двайсет в основата — „хищните нокти“, бойните кораби към кораба-майка. Двамата аирлианци влязоха в един от „ноктите“. Покривът на хангара се плъзна встрани и „нокътят“ се издигна, набирайки скорост в марсианското небе.

Само веднъж преди това бяха използвани всички „нокти“ — когато *Онези, които чакат*, се бяха опитали да построят междувъзвезден предавател на планината близък на Килиманджаро. Но за настоящата мисия бе нужен само един.

Циан Лин

Стартът на „нокътя“, естествено, бе регистриран. Цан Чи получи информацията за това от стража в Циан Лин само няколко минути след като „хищният нокът“ напусна марсианска орбита. Той обмисли съобщението за броени минути и го препрати в Африка на *Онези, които чакат*.

Англия

Гауейн проследи Мерлин до място, където двамата бяха ходили много пъти преди това — в Авалон. Той изчака, докато Мерлин прекоси езерото, и едва тогава го последва с лодка, която бе скрил в крайбрежните храсталаци.

С помощта на медальона си Гауейн проникна незабелязано в щаба на Наблюдателите. Безшумно се спусна в недрата на хълма и откри Наблюдателя там, където предполагаше — той беше в стаята със свитъците и разглеждаше някакви стари книжа. Когато рицарят влезе, Мерлин подскочи от уплаха.

— Как се озовахте тук? — попита той и измъкна затъкнатия в колана му кинжал.

Гауейн изби оръжието с рязко движение.

— Сядай!

Мерлин се отпусна на един стол.

— Артур ли те праща?

— Артур ли? — озъби се Гауейн. — Нямам ни най-малка представа каква каша си забъркал. — Той бръкна под бронята си и извади медальона.

Мерлин се ококори, когато позна знака.

— Водачът на нашия орден! Но ти си рицар от Кръглата маса!

— Станах такъв, за да мога да те наблюдавам и да открива какво си намислил. — Гауейн посочи книжата. — Какво търсиш там?

— Събирам сведения за краля.

— За Артур?

— За краля, който ще вземе меча и ще донесе мир и спокойствие на народа. Както е било в Атлантида.

— В Атлантида? Там ни управляваха същества от други светове. Та ти си Наблюдател! Това ли искаш да се повтори?

— Но тук... — Мерлин посочи книгата на масата, — тук пише, че ще дойде един силен мъж, за когото е предназначен мечът. Той няма да е чуждоземец. Артур не е аирлианец.

Гауейн въздъхна. Преди няколко хиляди години идеята да основат ордена на Наблюдателите му се струваше чудесна. В началото организацията действаше сравнително добре. Но кой би могъл да предвиди, че ще се появи такава опасност?

— Не всичко, което пише тук, е истина — обясни Гауейн. — Някои Наблюдатели изглежда са станали жертви на собствените си мечти.

— Искаш да кажеш, че пророчеството не е истинско?

— Не съвсем. Артур наистина не е аирлианец, но не е и човек. Чувал ли си нещо за Сенките? Хора, които имат аирлианско съзнание?

— Артур? — повдигна вежди Мерлин.

Гауейн кимна.

— И Мордред?

— Сега вече започваш да схващаш.

Мерлин се хвана за главата.

— Какво направих!

Гауейн заобиколи масата и положи ръка на рамото му.

— Все още имаш възможност да оправиш нещата.

— Как? Какво трябва да сторя?

— Засега не зная — поклати глава Гауейн, — но ще ти кажа веднага щом ми хрумне.

Англия

Скрита в сянката на един дъб, Донхад не сваляше поглед от равната повърхност на езерото. Беше подпряла глава на раницата, положила до дясната си ръка няколко кинжала. Наблизо се въргаляха огризките на две ябълки.

— Чух че идваш още преди пет минути — извика тя.

— Откъде знаеше, че съм аз? — отвърна с въпрос Гауейн, който се приближи откъм близките храсти.

— Да ми задаваш такъв въпрос след всичките тези години? Не е необходимо да те виждам, за да знам, че си наблизо.

Гауейн кимна, хвърли раницата до тази на жена си и положи дългия си меч до кинжалите.

— Какво ново?

— Мордред иска да се срещне с Артур.

Той я погледна изненадано.

— Защо? — попита чак след като си свали бронята.

— Мисля за това откакто тръгнах насам, но нищо не ми идва наум. Този Мордред — Сянката на Аспасия — се държи наистина странно за Сянка. Понякога ми се струва, че играе някаква своя игра.

— Прати ли вест на Наблюдателите?

Моргана кимна.

— Разпратих вестonosци. Този, който тръгна за Англия, вече е пристигнал. Направих го новия Наблюдател от Авалон. Нарекох го Брин, като първия Наблюдател.

Гауейн си свали и туниката и се изправи на брега.

— Как мислиш, дали водата е студена?

— Едва ли — сви рамене Моргана. — Още е лято.

— Защо не дойдеш с мен тогава?

Моргана се усмихна и бавно се надигна. Докато Гауейн влизаше във водата, тя си свали дрехите. Той погледна през рамо и измъченото му лице се разтегна в усмивка.

19.

529 г.сл.Хр., Англия

Гауейн и Моргана станаха свидетели на най-интересното събитие от хиляди години насам. Тайната среща между Артур и Мордред трябваше да се състои на едно хълмче наред гъста гора в югозападна Англия.

Артур се приближи от север, заобиколен от дванадесетте си най-приближени рицари, между които и Гауейн. До него яздеше Мерлин. С Мордред вървяха само четирима Водачи и Моргана. Изкатериха се на хълма и когато спряха едни срещу други, само два метра деляха Артур от Мордред. И двете свити се скупчиха около господарите си, оглеждайки с нескрита подозрителност противника.

Мордред заговори пръв.

— Ти ли се наричаш Артур?

Другата Сянка кимна, но не отговори.

Мордред изгледа препасания на пояса му меч.

— Виждам, че Екскалибур е у теб. Притежаваш ли и Граала?

Артур не отговори и по устните на Мордред се плъзна зла усмивка.

— Не е у теб, значи. Дочух, че си пратил рицари да го търсят. — Той отмести поглед към Мерлин. — Чух също и за Наблюдателя, който забъркал тази каша.

Артур най-сетне проговори.

— Граалът и мечът трябва да бъдат върнати в Архиварната.

— Тогава защо не го направиш? — попита Мордред.

— Защото ти си тук — отвърна Артур.

— И трябва да се справиш с мен, преди да свършиш онова, което ти е било наредено?

Артур положи ръка върху дръжката на Екскалибур.

— Примирието трябва да бъде запазено.

— Защо?

Артур сбърчи вежди.

— Не те разбирам.

— Защо трябва да го правим? Да се бием помежду си? Да връщаме Граала и ключа в Гиза? С каква цел?

— Защото това е наш дълг — отвърна Артур.

Моргана и Гауейн се спогледаха. И двамата бяха изненадани, че Сенките разговарят така открито пред своите подчинени, но това вероятно бе проява на презрението им към хората.

— Дълг? — повтори Мордред и се изсмя.

Артур го стрелна с поглед.

— Ти си Сянката на оногова, който не изпълни дълга си. Нищо чудно, че си наследил отношението му.

— Аспасия изпълни своя дълг — възрази Мордред. — Артад бе този, който действа прибързано.

— Фактите сочат друго — повдигна рамене Артур.

Мордред махна с ръка.

— Това, което трябва да ни води сега, братко мой, е, че ние с теб не сме Артад и Аспасия. Ние сме само техни Сенки. Според теб как ще постъпят с нас, като изтече Примирието?

— Трябва да изпълним дълга си — повтори Артур.

— А дългът към нас самите?

— Ние не съществуваме. Ние сме само Сенки, готови да служим.

Мордред поклати глава.

— Това ти е втълпено от стража. Но е напълно преодолимо. Бих могъл да ти помогна. А вземем ли Граала, край на превъплъщенията.

Лицето на Артур остана безизразно.

— Зная какво си мислиш — продължи Мордред. — Защото аз, всъщност Аспасия, познава Артад от много отдавна. Служил е под негово командване. Какво ще кажеш да използваме Граала? Артад и Аспасия ще бъдат предупредени от стража и ще тръгнат подире ни, но ние няма да сме тук. Ще вземем кораба-майка и ще напуснем това място. Все някъде сред звездите ще си намерим дом.

— Целта на Примирието от Атлантида — заговори Артур, — бе да не се допусне включване на междузвездни двигатели, за да не разбере Древният враг за присъствието ни тук. Тази планета и хората, които я населяват, принадлежат на нашата империя.

— На „нашата“ империя?

— Ще върнем меча и Граала в Архиварната, където им е мястото.
— Ти си глупак! — ядоса се Мордред. — Машина, също като стража.

— Имаш ли нещо друго да кажеш? — спокойно попита Артур.

— Ти решаваш — отвърна Мордред. — Не го забравяй в мига, когато дойда да те убия.

Артур се обърна и се спусна надолу по хълма, следван от Мерлин и Гауейн. Мордред остана на върха, втренчил поглед в краля. Сетне се извърна рязко и забеляза, че Моргана го наблюдава. Той пришпори коня си надолу и едва не я събори.

Ръката ѝ неволно бе уловила дръжката на кинжала, но в следващия миг осъзна, че погледът му не значи нищо. За него и тя бе като останалите хора — същество без значение, пионка в чужда игра. Арогантност. Ето слабата брънка, която бе позволила на хората от нейната планета да надвият аирлианците. И все пак се разтревожи, че я бе сварил неподготвена.

Моргана последва Мордред надолу по хълма, където го заобиколиха останалите Водачи. Срещата бе приключила безрезултатно. Войната не беше избегната. Тя знаеше, че Гуалкмай вече се готви за предстоящата битка.

Война. Моргана неволно потрепери. Защо винаги се стигаше до кръвопролития?

Африка

„Хищният нокът“ летеше над източното крайбрежие на Африка. В предварително зададения момент от долната му част се отдели една спускателна капсула и „нокътят“ се издигна обратно. Триметровата капсула полетя право надолу, но когато достигна височина двеста метра, в задния ѝ край се разтвориха спирачни панели, наподобяващи цветчета. Капсулата забави падането си и се блъсна в земята с приглушен тътен. Предният ѝ край се отвори и отвътре излезе аирлианец, въоръжен с копие.

Той се отдалечи от капсулата, извади черна сфера и натисна един хексагон. Капсулата започна да се разпада и скоро от нея не остана и следа. Аирлианецът се завъртя бавно, оглеждайки околната местност.

Намираше се в центъра на огромен кратер с диаметър над двайсет километра, който се издигаше на около две хиляди и двеста метра над земята. Това бяха останките от единия връх близък на планината Килиманджаро, вторият се намираше около двеста километра на изток.

Теренът се състоеше предимно от просторни равнини, обрасли с висока трева. В центъра му синееше голямо плитко езеро.

Аирлианецът вдигна черната сфера и надникна с котешките си очи в миниатюрното ѝ екранче. Докато изучаваше информацията, която се изписваше там, изобщо не си даваше сметка, че той самият е обект на наблюдение. Сnižаването на „хищния нокът“ и изстрелването на капсулата не бяха останали незабелязани.

Аирлианецът откри онова, което търсеше — върху екранчето заблестя оранжева точка, когато се извърна към езерото. Той тръгна към водата и забеляза, че оранжевата точка става червена и сияе все по-ярко. Точно преди да навлезе в крайбрежните води, огромен воден мехур изплува в средата на езерото. Той спря и вдигна над себе си копието.

От водата изникнаха двама — мъж и жена. Имаха съвсем човешки вид, но и техните очи, като тези на аирлианеца, бяха издължени и червеникави. И двамата държаха копия като неговото. Те излязоха на брега и спряха на около пет метра.

Съществото ги заговори на своя роден език:

— Вие ли сте отговорни за онова, което се случи с Граала и Главния ключ?

— Не — отвърна жената. — Хората са замесени в това. Артад прати своята Сянка да прибере двата предмета.

— Там е и Сянката на Аспасия — рече аирлианецът. — Но никой от тях още не си е изпълнил задачата.

— Защо си тук? — попита го жената.

— За да възстановя нарушеното Примирие, което вие веднъж вече се опитахте да нарушите и да построите предавателя.

— Вече не вярвате ли на вашата Сянка? — попита жената.

— Артад вярва ли на своята?

— Сянката на Артад е само отпечатък — отвърна жената.

Аирлианецът обмисли тази информация.

— И каква е вашата задача?

— Същата като твоята. Да възстановим равновесието.

Невидимо за участниците в този разговор, едно същество наблюдаваше срещата и същевременно се прокрадваше към езерото.

— Бихме могли да работим заедно... — поде аирлианецът, но млъкна, когато забеляза, че жената не го слуша, а с изумление гледа над рамото му.

Аирлианецът се извъртя рязко и животното, което летеше към него, се наниза на острието на копието. Но туловището му продължи напред под инерцията на скока и грамадните му нокти разпориха гърдите на чуждоземеца.

— Ключът... — проговори за първи път мъжът от езерото и посочи с копието си затъкнатия в колана на падналия аирлианец скиптър.

Жената се поколеба. Скиптърът можеше да им осигури достъп до Архиварната. Граалът и Екскалибур не бяха там, но без камъните Граалът оставаше безполезен. Ако вземат ключа и намерят камъните... Разтърси глава, за да прогони тази мисъл. Те бяха *Онези, които чакат*. Живееха, за да служат на Артад, и очакваха неговото завръщане. И тогава щяха да получат своята награда.

Тя се надвеси над аирлианеца и огледа раната му. Котешките му очи я следяха отблизо. Жената отново се поколеба, сетне протегна ръце и притисна кървящите ѝ краища, опитвайки се да забави изтичащата кръв.

Англия

Докато точеше острието на меча си върху камък, Гауейн не сваляше поглед от шатрата на Артур. Кралят бе останал вътре с Мерлин и още неколцина рицари, за да обсъдят стратегията за следващия ден. Завърналите се съгледвачи докладваха, че армията на Мордред се е изтеглила на юг, от другата страна на тресавището, известно като Камлан.

Една глава се подаде през отвора на шатрата. Парсивал. Най-верният сподвижник на крал Артур.

— Гауейн — подвикна той.

— Да?

— Кралят се нуждае от твоя съвет.

Гауейн приближи шатрата и влезе. Веднага почувства погледа на Мерлин върху себе си.

— Господарю? — обърна се той към Артур.

— Имаш ли предложения за бойния план?

Гауейн изгледа останалите рицари. Никой от тях нямаше никаква представа кой всъщност е Артур. Съдейки по качествата му, оригиналът — Артад — несъмнено бе надарен пълководец, но и отличен водач, който не пропуска да се посъветва с приближените си.

— Сигурно са ви посъветвали да настъпите покрай тресавището и да го използвате за закрила на единия фланг — заговори той.

Артур кимна, без да сваля сините си очи от Гауейн.

— Аз имам друго предложение. Смятам, че ще е най-добре да настъпим срещу вражеския лагер право през тресавището. Мордред е събрал огромен брой рицари. Повечето от тях са с тежки доспехи, по-тежки от нашите. А това не е предимство в тресавището.

Артур го изгледа внимателно, сетне се извърна към своите рицари.

— Това ще направим.

Гауейн не разкри истинската причина за своя избор. Пресеченият терен щеше да доведе до разпокъсване на силите. В създадената суматоха той се надяваше да убие не само Мордред, но и Артур. И което бе най-важно — в тресавището се намираше тайното скривалище на Мерлин.

Обсъждането приключи и рицарите започнаха да се разотиват. Гауейн последва Мерлин навън и го дръпна за ръката.

— Мнозина ще загинат утре. Душата на всеки от тях ще лежи на твоята съвест.

В очите на Мерлин се четеше безмерна мъка.

— Но аз не знаех!

— Сега вече знаеш. Къде е Граалът?

— Скрит е в една пещера недалеч оттук.

— Трябва да го вземеш тази вечер.

— И после?

— Първо да видим накъде ще се обърне битката.

Мордред не поиска съвет от никого за предстоящото сражение. Беше пролял повече кръв на тази планета от всяко друго същество, което някога бе крачило по нея. Не изпитваше никакво уважение към местните пълководци, а към Сянката на Артад, който сега се наричаше крал Артур, питаеше дълбоко презрение. Сигурен бе, че неговият противник ще се допита до своите съветници. Ще говори, ще обсъжда стратегии, ще се колебае. Мордред поклати глава. Беше го виждал — не Сянката, а Аспасия — да постъпва по същия начин и преди.

Той вдигна пръст и един от Водачите дотича и падна на колене, очаквайки заповеди.

— Вземи трима от своите — заповяда Мордред. — Приблужи се незабелязано до лагера на противника и дръж под око оногова, когото наричат Мерлин. Ако иде някъде, проследи го.

Водачът не отговори, но нямаше и нужда да го прави. За него подчинението бе неотменна част от съществуването му.

Мерлин спря наред крачка, доловил нечие друго присъствие в тресавището. Около половин дузина фигури в черни наметала изскочиха от мъглата. Той измъкна кинжала, осъзнавайки в същия миг безсмислието на този жест. Водачът на групата вдигна ръка и я обърна към него, така че Мерлин да види пръстена.

— Наблюдатели — въздъхна той с облекчение.

Мъжът кимна.

— Повикаха ни, за да ти помогнем.

— Последвайте ме.

Групата се насочи към сърцевината на тресавището, без да подозира, че е следена.

Бледото сияние на лъжливата зора, която предхождаше истинската, озари небето. Гауейн отправи поглед към тъмната линия на дърветата по границата на тресавището. Подухна ветрец и довя със себе си миризма на разложение.

Гауейн неволно потрепери.

20.

529 г.сл.Хр., Англия

Мерлин покри лицето на мъртвия Наблюдател с парче плат. Не можеше да издържи вида на това застинало в зловеща гримаса лице, което сякаш го обвиняваше. Той огледа останалите Наблюдатели, половината ранени, след като бяха попаднали в засада.

Нападателите им бяха отнели Граала. Хората на Мордред. Беше се провалил.

Истинската зора дойде с изгрева на слънцето. Гауейн се постара да бъде близо до крал Артур, когато армията му навлизаше в тресавището. Теренът бе крайно неподходящ за яздене, затова оставиха конете в покрайнините. Скоро нагазиха във вода до коленете. Както Гауейн бе предвидил, невъзможно бе да се придвижват в група. Армията постепенно се разпадна на малки отряди, но заради мъглата и гъстата растителност видимостта помежду им бе минимална.

Отдясно долетя метален звън. Гауейн извади меча и продължи напред, без да сваля поглед от краля.

Моргана видя, че Водачите влизат в шатрата на Мордред с предмет, загърнат в бяло покривало, и веднага се досети какво са донесли. Гауейн трябваше да вземе Граала от Мерлин, но очевидно планът му се бе провалил.

Мордред излезе и двама Водачи останаха на пост пред шатрата. Откъм тресавището вече се чуваше шумът на битката — Мордред бе пратил преден отряд на зазоряване.

Моргана реши да го последва, тъй като не очакваше да преместят Граала без негово разрешение. Тя се отправи на запад и скоро се озова в ниска и гъста гора.

Гауейн се наведе, за да избегне свистящата към главата му секира, и прободде с върха на меча своя противник в корема. Ударът му бе толкова силен, че краката на нещастника хвъркнаха във въздуха. Гауейн го довърши и освободи окървавения си меч.

Досега срещаха само слабо въоръжени селяци, които вероятно бяха пратени напред, за да измрат. Груб, но ефикасен способ да се забави настъплението на Артуровата армия. Двама рицари се приближаваха към Гауейн. На ръцете си имаха сини шарфове — знак, че принадлежат към армията на Мордред.

Гауейн парира с щита удара на единия, а нападението на другия отби с меча. Съчетаната сила на едновременните удари го принуди да отстъпи назад. Той взе светкавично решение и се хвърли в атака към левия противник, срази го с един мощен удар и се извърна към другия тъкмо когато онзи го нападаше в гръб. Гауейн го подкоси, ритна го да падне, и заби меча в гърдите му.

Когато вдигна глава, си даде сметка, че за краткото време на боя бе изгубил Артур от поглед. Шумът на битката го заобикаляше като плътна завеса. Гауейн изруга и зашляпа през локвите към мястото, където за последен път бе видял Артур.

Онези, които чакат отнесоха ранения аирлианец в базата под водите на езерото. Горната ѝ част бе разрушена преди много години от „хищните нокти“, но долната, опряла в самото дъно, бе напълно запазена. Те се гмурнаха, придържайки аирлианеца, отвориха шлюза, напъхаха го вътре, влязоха след него и включиха помпите, за да изкарат водата. Веднага след това отвориха люка на пода на шлюзовото отделение.

От коридора се отправиха на север, понесли аирлианеца на рамене. В една от подземните кухни под езерото бе скрит скакалец — летателен съд, способен да черпи енергия от магнитното поле на Земята. Тримата влязоха в скакалеца и затвориха маскировъчната му врата.

Скакалецът се издигна, напусна хангара и полетя на север.

Екскалибур разсичаше броните сякаш са направени от хартия. Като някакъв кървав орач Артур си проправяше път през армията на Мордред, оставяйки след себе си алея от трупове. Рицарите на Кръглата маса едва смогваха да го следват. Въръжени с обикновени мечове, те изпитваха значително по-големи трудности.

Бързото напредване на Артур обаче бе преустановено внезапно, когато той се изправи срещу Мордред, също въръжен с айрлиански меч, макар и не ключ. Извънземен метал се сблъска с извънземен метал и макар ръцете, които стискаха дръжките на мечовете, да бяха човешки, умовете, които ги насочваха, бяха чуждоземни. Двата бяха с равни сили и си разменяха удари, без някой да успее да нанесе сериозно поражение на другия. От време на време някой рицар правеше опит да се намеси в двубоя, но сякаш по негласно споразумение единият от двамата го посичаше, независимо дали е свой или чужд, сетне се връщаше към прекъснатата битка. Постепенно земята около двамата се покри с трупове.

Това бе сцената, на която Гауейн се натъкна, когато най-сетне откри краля. Той се приближи бавно, като се оглеждаше. Тъкмо в този момент Артур се препъна в един клон — Мордред се възползва от тази възможност и прониза с меча си бронята на своя опонент.

Артур падна на колене и Мордред замахна да му отсече главата. Но ударът така и не бе нанесен, тъй като Артур удари противника си в крака и прекъсна артерията. Мордред изруга и се олюля, но отново намери сили да замахне. И този удар не попадна в целта, тъй като Гауейн застана между двамата и го парира.

Сега Мордред насочи усилията си срещу Гауейн, който въпреки уменията си не можеше да се мери със Сянката, нито с оръжието му и бе принуден да отстъпи. С крайчеца на окото си забеляза, че Парсивал и още неколцина рицари заобикалят краля.

В този миг острието на Мордредовия меч пробива бронята на Гауейн и се заби вляво точно под гръдния кош. Гауейн изстена от болка, но събра сили и премина в контраатака, нанасяйки удар след удар. Всичко свърши, когато Мордред използва една възможност да замахне силно и успя да строши с хоризонтален удар меча на Гауейн, разсичайки дълбоко гърдите му с острието на своя.

Гауейн замря за миг, сякаш закачен на върха на Мордредовия меч, после Сянката го дръпна рязко назад и сразеният смъртоносно рицар се просна в калта.

Мордред се извърна към Артур, но откри, че рицарите вече го изнасят — заедно с Екскалибур — от бойното поле. Понечи да го последва, но една ръка се надигна от водата и заби черен кинжал в бедрото му. Мордред изрева от болка и кракът му се огъна.

Гауейн продължаваше да мушка с кинжала, макар че с всяка секунда животът го напускаше. Ръката му се повдигна за последен път, сетне падна безжизнено в черната вода.

ЕПИЛОГ

529 г.сл.Хр., Англия

Гауейн беше мъртъв, а неговата Ка — разрушена. Моргана успя да довърши Мордред и да предаде Граала на Мерлин.

Гъсти облаци се скупчваха над Авалон, раздирани от светкавици и разтърсвани от гръмотевици. На самия връх се издигаше манастир, чиято кула се извисяваше над острова и равнината. Пред стените на манастира се бяха струпали дузина въоръжени мъже с метални доспехи, наобиколили тялото на водача си, който лежеше подпрян на източната стена на кулата.

Кралят, когото рицарите наричаха Артур, умираше и в това не се съмняваше нито един от оцелелите воители. Твърде дълбоки бяха раните му, прекомерно голяма — загубата на кръв. Ала макар отпаднал и слаб, кралят все още стискаше дръжката на меча си Екскалибур. Артур лежеше по гръб, бронята на гърдите му бе смачкана и пробита на няколко места. Ярките му сини очи гледаха към небесата.

Неколцина от рицарите бяха отправили взор на изток, към Камлан, откъдето бяха дошли. Малко след раняването на краля неговите довереници, известни като рицарите на Кръглата маса, положиха Артур на носилка и го отнесоха далече от бойното поле — както бяха постъпили и сподвижниците на Мордред със своя водач. А битката продължаваше с нестихващо ожесточение, докато накрая цялото тресавище се изпълни с трупове. Малцина бяха оцелелите и от двете страни, когато всичко приключи. Много битки бяха виждали рицарите, ала нито една чак толкова кървава, дори когато се сражаваха срещу дивите шотландци от севера. Но днес нямаше милост, ранените бяха доубивани на място, лишени от доспехи оръженосци — посичани на късове, окованите в тежки брони рицари — повалени на земята и стъпквани безжалостно с копита, удряни с брадви и мушкани с копия през отворите на шлемовете или процепите под мишниците.

Никой на хълма не знаеше кой е победителят в битката и дали войната е свършила. От бойното поле така и не пристигна вестоносец с послание за победа или поражение.

Рицарите усещаха, че скупчващите се в небето над тях оловносиви облаци ще доведат със себе си буря, но какво вещаеше тя не знаеше никой, а Мерлин го нямаше, за да разчете небесните знаци. Магьосникът бе изчезнал загадъчно в деня преди сражението и сега мнозина проклинаха името му. Повечето от тях си даваха сметка, че епохата на Камелот е безвъзвратно отминала и скоро в Англия отново ще властват невежи варвари.

Воините се извърнаха изненадано, когато масивната дървена врата в стената на манастира се отвори със скърцане. Бяха тропали продължително на същата тази врата малко след като пристигнаха, но без резултат. И ето че сега на прага се изправи човек, озарен от идещата зад него светлина. Беше облечен с черно расо, косите му бяха докоснати от среброто на времето, оставило своя неумолим отпечатък върху сбръчканото му лице. Старецът дишаше тежко, сякаш идеше отдалеч. И макар в изгърбената му фигура да не се спотайваше заплаха, рицарите неволно отстъпиха, когато им даде знак да му сторят път до мястото, където бе положен Артур.

— Да не си Кралят на рибарите? — попита Парсивал. Той беше най-дръзкият сред тях и най-привързаният към краля. Ризницата му бе опръскана с кръв и покрита с белези от многобройните удари, кръв се стичаше и по лявата му ръка, където го бяха пронизали с нож. С дясната ръка продължаваше да стиска дръжката на меч, сякаш още се кореше, задето не бе отбил удара, повалил неговия крал. Той беше едър мъж, невисок, но плещест, с черна, залепнала на челото коса. Тъничка червена линия прорязваше бузата му на мястото, където го бе близнало вражеско острие.

— Не съм крал — отвърна непознатият.

— Монах ли си тогаз? — настояваше Парсивал с безпокойство, задето бе допуснал стареца толкова близо до умирация крал.

— И тъй можеш да ме наречеш.

Парсивал огледа расото на непознатия, видя орфаните му ръкави и увесената на шията верига.

— Облечен си като Мерлин. Да не си свещеник от старата вяра, от онези, дето се прекланят пред дърветата? С черна магия ли се

занимаваш?

— Моите предци — заговори спокойно непознатият, — обитават Инисуитрин, който вие наричате Авалон, още от зората на времето. Но ние не почитаме богове, нито практикуваме магьосничество.

— Тогава сигурно си друид! — подскочи Парсивал. — Говори се, че открай време тоя остров се обитава от друиди. Казват още, че тук пеели вечната песен, ала когато дойдохме, не открихме никого.

— Сега не е време да отвърщам на въпросите ти. — Мъжът коленичи и положи сбръчканите си ръце върху окървавените ръце на краля.

— Ще можеш ли да го изцериш? — попита Парсивал.

Само той бе останал близо до крал Артур, другите рицари се бяха отдалечили към ръба на скалата и надничаха към бойното поле с надеждата да зърнат някакъв признак за победа или поражение. Знаеха, че ако хората на Мордред надвият, не могат да чакат пощада.

— Лечителите, както вие им казвате, мисля, че ще дойдат малко по-късно — рече монахът.

— Какви са тези лечители? — попита Парсивал.

— Не ти трябва да знаеш. Губим ценно време. Остави ме за малко да поприказвам с краля насаме — трябва да му дам опрощение по начин, по който само той ще разбере.

— Нали каза, че не почиташ никой бог? — възрази Парсивал.

— Ти го доведе тук, остави на мен да свърша каквото е необходимо — сопна се монахът, вдигна ръка към Парсивал и произнесе със сдържан глас: — Нищо лошо не ще му сторя.

— Остави ни сами, Парсивал — обади се в този момент и кралят. — Не се страхувай от този човек.

С видима неохота Парсивал се присъедини към останалите рицари.

Монахът се надвеси над Артур, тъй че само кралят да чува думите му.

— Дай ми ключа. Аз ще го пазя.

— Моите рицари ще го пазят — възрази Артур и премести поглед върху снишаващите се облаци. — Мерлин ми го даде като компенсация за Граала. Не биваше да бъде използван, но така стана. Ти дори не знаеш какво може.

— Мерлин въобще нямаше право да взема нито ключа, нито Граала — рече Брин. — Тъкмо заради него бе нарушено равновесието.

— Исках само да помогна — въздъхна Артур. — Да поправя стореното. Да възстановя равновесието.

Откъм групата рицари долетяха развълнувани викове.

— И какво ще стане, ако другите стигнат тук първи? — попита ядосано Брин. — Току-що са видели на брега отряд със знамената на Мордред. На тях ли ще дадеш Екскалибур и онова, над което той властва? Обещах да пазя ключа на сигурно място в недрата на хълма. Там никога не ще го открият. А когато твоите хора дойдат в определеното време, ще го получат от мен. Помни, ние само наблюдаваме, не вземаме ничия страна.

— Не!

Брин положи длан върху челото на Артур.

— Малко ти остава.

— Няма да го дам на теб.

Брин плъзна ръка надолу и палецът му притисна лявата очна ябълка на краля. Между пръстите му остана малка синкава ципа, невидима досега прозрачна контактна леща. Артур премигна и ококори очи, разкривайки кървавочервения ирис на лявото. Зеницата бе малко по-тъмна от ириса и издължена вертикално, като при котките.

Брин завъртя глава и посочи с брадичка рицарите.

— Мога да им покажа какво си в действителност. И тогава доброто, което си сторил, ще бъде забравено завинаги. Не като крал ще те помнят, а като чудовище. Представи си само — Чудовището от Кръглата маса!

Артур затвори очи и едва сега на лицето му можеше да се прочете болката, която го измъчваше.

— Ами Граалът?

— Беше за кратко в ръцете на хората на Мордред, който също умира. Човек от моя орден беше в техния лагер, тя открадна Граала. Ще го скрие далеч отук. Ще възстановим всичко така, както беше някога.

— Не ме лъжи, човече!

— Кълна се в моя пръстен... — Брин вдигна металния пръстен на лявата си ръка, върху който бе гравирано човешко око, — в честта

на моя орден, в сина ми, в следващия Брин, следващия Наблюдател, че казвам истината и само истината.

Един от рицарите извика, че към острова се приближава кораб, над който се вее знамето на Мордред.

Артур заговори много тихо, сякаш на себе си:

— Всичко, заради което дойдох в Англия, бе да възстановя реда и може би мъничко да помогна на твоите хора.

— Тогава остави ме да приключа делото ти — отвърна Брин. — Позволи ми да върна примирието, Сяно на Артад.

Чул своето истинско име, рицарят се размърда неспокойно.

— Запази това в тайна. Не знаеш колко време и усилия ми отне да го крия от хората.

— И ще го сторя, само ми дай ключа. Не ни остава много време. Трябва да се прибера в подземията преди да са дошли хората на Мордред.

— Вземи го — промълви Артур и разтвори ръка.

Брин взе Екскалибур и го пхна под расото си. Когато се готвеше да се изправи, Артур се вкопчи в дрехата му.

— Гледай да спазиш дадената дума, Наблюдателю. Помни, че ще се върна.

Брин кимна.

— Помня го. Писано е, че твоята война ще избухне отново, но следващия път ще обхване цялата планета. И когато това стане, зная, че ще се появиш и ти.

На устните на Артур се появи усмивка.

— Онази война ще е отвъд пределите на планетата, Наблюдателю. И ще се води със средства, които вие дори не можете да си представите. Твоите човеци все още знаят толкова малко. Дори на Атлантида те не разбираха понятия като вселена и реалност. Мерлин сгрещи, като се опита да вземе Граала, защото неговият час още не е ударил.

— Знаем достатъчно — възрази Брин. Изправи се и тръгна забързано към отвора. Масивната врата се затръшна след него.

Парсивал отново се наведе над краля.

— Сир, врагът иде насам. Трябва да ви преместим.

Артур поклати глава, присвил очи.

— Не. Ще остана тук. Но вие вървете. Разкажете на всички какво се опитахме да направим. Разкажете им за доброто, за кодекса на честта. Остави ме тук. Скоро ще умра.

Дотичаха и останалите, уплашени от думите на своя крал.

— Сир, кълнем се да избием до крак предателите на Мордред. Ще дадем живота си за вашия!

— Не. Това е последната ми дума. Искам да ми се подчините, както сте се подчинявали винаги.

Едва тогава Парсивал забеляза, че мечът го няма.

— Екскалибур! Къде е той?

— Взе го монахът — тихо отвърна Артур. — Ще го пази на сигурно място, докато потрябва отново. Аз ще се върна. Обещавам. А сега вървете! Идете си, докато още можете, и разкажете на всички за делата, които извършихме!

Един по един оцелелите рицари се поклониха пред своя крал и изчезнаха в пелената на бурята. Последен остана Парсивал. Той се приближи до краля и коленичи.

— Сир.

Артур не отвори очи.

— Парсивал, ти също си върви. Ти беше моят най-верен рицар, но сега те освобождавам от служба.

— Заклех се, кралю — възрази Парсивал, — да не те изоставя никога. Няма да го сторя и сега, господарю мой.

— Трябва. Няма никаква полза да останеш. Не бива да си тук, когато дойдат за мен.

— Аз ще се бия с хората на Мордред.

— Не говоря за тези роби, дето се подчиняват сляпо и не знаят що е свободна воля.

Парсивал се намръщи.

— Тогава кой ще дойде за теб, господарю?

Артур се пресегна и сграбчи ръката на рицаря.

— Парсивал, има нещо, което можеш да направиш. Нещо, което искам да направиш. Трябва да тръгнеш да търсиш...

— Да, господарю? — подкани го Парсивал.

— Да търсиш Светия Граал.

— Но Граалът е само легенда... — поде Парсивал.

Артур го прекъсна нетърпеливо.

— Граалът съществува. Той е... — кралят млъкна, сякаш търсеше най-подходящата дума. — Той е изворът на цялото познание. Той носи безсмъртие на онзи, който разкрие тайната му. Неговата мощ далеч надхвърля всякакви човешки представи.

За първи път, откакто бяха отнесли Артур от бойното поле, в очите на Парсивал проблесна пламъчето на надеждата.

— И къде е този Граал, господарю? Къде да го търся?

— Ето това трябва сам да откриеш. За него се говори на много места, значи е пътувал от едни краища към други... дълги години. Но повярвай ми, Граалът съществува. Внимавай, пазят го много добре. Ако го намериш... — Артур направи пауза.

— Да, господарю?

— Намериш ли го, не бива да го докосваш. Пази го така, както пазеше мен. Ще изпълниш ли молбата ми?

— Не искам да те изоставям, господарю.

— Няма да ме изоставиш, защото отивам на по-добро място. Направи както ти заповядах.

Парсивал се надигна бавно и неохотно и се наведе, все още притиснал ръцете си към ръцете на краля.

— Господарю, ще тръгна веднага да го търся.

Артур стисна ръцете му.

— Рицарю мой, има нещо, което не бива да забравяш по време на тази мисия.

— Да, господарю?

— Не се доверявай никому! Около Граала винаги се навъртат измамници. Бъди внимателен. — Той пусна ръцете на Парсивал. — Върви сега! Заповядвам ти да тръгнеш!

Парсивал се наведе и целуна краля по челото. Сетне се изправи и тръгна.

Артур остана сам на върха на Тор. Вече чуваше викове откъм източните склонове — наемниците на Мордред се катереха по скалистия бряг, — но очите му останаха вперени в небето, в очакване...

От облаците се появи златиста метална сфера, спусна се бързо надолу и увисна на три метра над Артур. Тя остана там няколко секунди, после се стрелна на изток. Откъм тази посока се разнесоха изплашените викове на атакуващите, блеснаха светкавици, сетне

всичко утихна. Сега Артур бе единственият жив на планината Тор. Сферата се върна и отново увисна над него. Той погледна нагоре, все още в очакване, със сетни сили удържаше отлитащия живот. Скоро от облаците се показа сребрист диск, поне десет метра в диаметър, с плосък връх.

Дискът се приземи на върха, непосредствено до манастира. Отгоре се отвори люк, през който излязоха две необичайно високи фигури, облечени с бели дрехи. *Онези, които чакат* се спуснаха надолу по хълма. Формите на телата им показваха, че са жени, но очите им бяха червени като лявото око на Артур, след като Брин бе свалил лещата, Приблжиха се до облегатия на стената крал и застанаха от двете му страни. Едва сега отметнаха качулки, под които се показаха червеникави, късо подстригани коси. Кожата им беше бяла, почти прозрачна.

— Къде е ключът? — попита едната с нисък режещ глас.

— Взе го един Наблюдател — обясни Артур. — Аз му го дадох. Трябваше да го скрием, за да възстановим мира.

— Сигурен ли си, Сянкo на Артад? — попита другата жена. — Все още можем да си го върнем. Не бива да се доверяваме на Наблюдателите. Мерлин бе от техния орден.

— Сигурен съм — кимна Артур. — Направих каквото смятах за правилно. Макар да пробуди силите на злото, Мерлин се бореше за справедлива кауза. Знаете ли каква е съдбата на Граала?

— Беше при наемниците на Мордред, но те не разбраха значението му. Сега е у един Наблюдател. Можем да го вземем от него.

— Не!

Двете жени се спогледаха.

— Мирът трябва да бъде възстановен — повтори Артур. — Още не е ударил часът.

Той се облегна назад, доволен, че поне част от онова, което му бе казал Брин, е истина. Знаеше, че не бива да им разкрива задачата, с която бе отпратил Парсивал. Това бе единственият начин да прокуди своя любимец от Тор. Ако Парсивал бе останал тук, щеше да сподели участта на хората на Мордред. Кралят знаеше, че рицарят никога няма да намери Граала, но поне му бе дал някаква цел в живота, а това бе важно за хора като него.

— Ами Сянката на Аспасия? — попита Артур.

— Мордред също ще умре в този живот, но там вече има няколко Водачи, които ще се погрижат за духа на Аспасия.

Тялото на Артур се сгърчи от болка.

— Да свършваме тогава. Нямам повече сили. Помнете, че аз също съм само Сянка.

Двете жени се спогледаха отново и бавно кимнаха.

— Духът на Артад трябва да бъде съхранен — произнесе първата.

Артур кимна.

— Моят дух трябва да бъде съхранен.

Втората жена коленичи до него, стиснала в ръка късо черно острие. То разреза като масло очукания метален нагръдник на краля и отдолу се показва окървавената му гръд. Върху кожата проблясваше златист медальон във формата на две издигнати за молитва ръце. Жената срязва веригата на медальона и го вдигна така, че да го виждат другата жена и Артур.

— Ние вземаме духа, духа на Артад — произнесе тя.

Кралят кимна.

— Духът на Артад ще бъде съхранен. — Главата му се отпусна на гърдите и устните помръднаха отново, но без да се чуе звук.

— Готов ли си да се разделиш с обвивката, която съхраняваше този безценен живот? — попита го жената.

— Готов съм — отвърна Артур със затворени очи.

— От последния път, когато се сля с Ка, случи ли се нещо ново, което трябва да ни кажеш?

Артур поклати глава. Знаеше, че когато духът си отиде, няма да остане никакъв спомен за задачата, с която бе отпратил Парсивал. И това бе последната му мисъл.

Черното острие се впи в разголените му гърди, пронизвайки сърцето. По тялото му премина мъчителна конвулсия, после кралят замря. Жената се изправи и прибра ножа в канията.

Другата протегна облечената си в ръкавица ръка над тялото. Пръстите ѝ бяха свити, сякаш стискаха нещо, което се криеше в дланта. Когато ги разтвори, върху тялото, лицето и доспехите на краля се посипаха черни топчета като семенца. Те се скупчваха по тялото и претъркулваха към откритите места. А когато достигаха кожата, проникваха вътре и стопяваха всичко по пътя си — плът, мускули,

кости. След десет секунди от краля бяха останали само доспехите и дрехите.

Приключили церемонията, двете жени закрачиха бавно към сребристия диск. След като ги прибра на борда, дискът се издигна безшумно и изчезна сред облаците.

Едва сега от небето рухна дъжд, после гръмна канонадата от гръмотевици и светкавици, които стовариха гнева си върху Тор. Една ослепителна светкавица удари право в кулата на манастира и я превърна в купчина от камъни и пепел, които засипаха останките на краля.

Стоунхендж

Лек ветрец духаше над Солзбъри и навяваше дим и миризма на изгоряла плът. Освен това донасяше виковете на обречените и песните на друидите. Слънцето бе залязло преди два часа, но каменните стълбове бяха озарени от горящото чучело. Високо над петнайсет метра, чучелото бе изработено от две масивни, сковани под прав ъгъл греди, около които бе изплетено сламеното тяло.

Сламата беше пълна с тела на хора, струпани едно върху друго така, че да не могат да помръднат. Едни бяха изправени, други — полегнали настрана, а трети висяха с главите надолу.

Около краката на чучелото бяха натрупани сламени бали, които току-що бяха запалени и огнените езици вече го облизваха отдолу, подпалвайки нещастниците в долния му край. Виковете и крясъците им накараха онези отгоре да изпитат истински ужас. Но всичко това оставаше незабелязана от жреците и друидите отвън, който бяха погълнати изцяло от своите монотонни песни.

Четири групи заобикаляха грамадното чучело, всяка обърната към една посока на света. Групата хора с жълти раса, които гледаха на север, олицетворяваха въздуха. Сините, гледащи на запад, бяха водата. Зелените гледаха на изток — те бяха земята. А на юг, между горящото чучело и каменните блокове, жреците носеха червени раса, означаващи огън. След смъртта на крал Артур и неговия враг Мордред в страната бе настъпил хаос и друидите бяха излезли от скривалищата си, за да възстановят древните си обичаи.

Хората във вътрешността на чучелото бяха изменници, получили смъртни присъди през изминалата година. Престъпници и неверници, лихвари, службогонци при краля, забравили старата религия. Присъдата трябваше да се изпълни тази вечер чрез пречистващата сила на огъня.

Но изгарянето на осъдените бе само началото на тази особена нощ. След угасването на пламъците друидите щяха да се насочат на юг, към стърчащите каменни блокове. Въпреки че от доста време те твърдяха, че камъните от Стоунхендж са тяхно свещено място, никой от събралите се около чучелото не знаеше кой и защо ги е поставил тук.

Разбира се, имаше легенди. За богове, управлявали страна в средата на океана, място на име Атлантида. За война, избухнала между тях, и как в битката им скоро се намесили и хората. За свещеници, дошли в Англия през морето. Някои разказваха за магьосници, които можели да местят огромни камъни със силата на умовете си. Говореха също, че Мерлин, съветникът на краля, имал нещо общо с тази работа с камъните, но когато бил млад, преди стотици години. Носеха се дори слухове — разправяни шепнешком — за същества, които само приличали на хора, а били неживи, но тези разкази приличаха по-скоро на приказни митове. А някои твърдяха, че централната плоча на Стоунхендж била измъкната от недрата на Земята по заповед на боговете.

Письците се усилиха заедно с развихрянето на огъня, но друидите на свой ред също повишиха гласове. Встрани от зловещата сцена, в мрака отвъд осветения кръг, една загърната в наметало жена дърпаше за юздите кон със завързана отзад носилка, на която бе положена друга тъмна фигура. Жената се препъна и едва не падна, но задържа юздата на коня. Наметалото ѝ беше изцапано и изпокъсано, тя пристъпваше неуверено, ала нямаше никакво съмнение в твърдата ѝ решимост да стигне там, закъдето бе тръгнала.

Трепкащата светлина на пламтящото чучело падна върху фигурата на носилката. Това беше едър мъж, също увит в черно наметало, под което обаче тук-там прозираше окървавена броня. Безжизнените му очи гледаха към звездите.

Каменният комплекс, през който преминаваха, бе построен на няколко етапа. В центъра, към който се бяха насочили, стърчаха пет

двойки гигантски блокове, подредени под формата на подкова. Всяка двойка се състоеше от два изправени обелиска и хоризонтална плоча, положена върху тях. Друга хоризонтална плоча от пясъчник лежеше в самия център на комплекса, за да служи за съсредоточаваща точка при религиозните ритуали или за олтар на различни местни религии, появявали се и изчезвали в хода на времето. По-късни строители бяха подредили втори полупръстен от петнисти доломити във вътрешността на първия. А още по-късно бе подреден и трети пръстен от сив пясъчник.

Жената отведе коня при най-стария полукръг от камъни и спря между два стърчащи блока. Тя плъзна качулката назад по силно посребрелите си коси, после отвърза носилката от коня.

— Твърде дълго чакахме, моя любов, и изглежда са ни забелязали — прошепна тя на спътника си на език, който никой на тази планета не разбираше. Изглежда още не беше осъзнала напълно, че положеният в носилката мъж не я чува и никога вече нямаше да може да я чуе.

Тя забеляза изцъклените му към звездите очи и също погледна нагоре. После бавно вдигна ръка.

— Ето там, скъпи мой Гуалкмай.

Но не раните по тялото му я плашеха, а разсечената и повредена фигура на медальона под бронята му. Силен удар бе разсякъл бронята и фигурата през средата. При вида ѝ по тялото на жената премина мъчителен спазъм и за първи път от седмица насам, откакто беше тръгнала към Стоунхендж, очите ѝ се наляха със сълзи. Огромната и непосилна мъка заплашваше да я смаже. Тя чуваше песните на друидите и пукота на пламтящото чучело и разбираше, че сега не е време да се отдава на мъката си. Жената прокара пръсти по лявата страна на каменната плоча. След миг намери онова, което търсеше и натисна с пръсти вдлъбнатината.

За моменти се стори, че песните на друидите са утихнали напълно, защото се възцари мъртвешка тишина. Сетне в плочата се появиха очертанятията на врата, която се плъзна встрани. Жената сграбчи дръжките на носилката и я задърпа през отвора с усилие, прекомерно за остарялото ѝ тяло. Освободен от своята тежест и тежката миризма на разлагаща се плът, конят побягна и се изгуби в

мрака. Вратата се затръшна след жената, очертанията ѝ изчезнаха и всичко остана така, както си беше преди малко.

Авалон

Мерлин гребеше бавно през равната повърхност на езерото. Когато дъното на лодката задраци по каменистия бряг, той слезе, прибра греблата, завърза лодката за едно приведено дърво и тръгна по пътеката нагоре към хълма. Вървеше с прегърбени рамене и подгънати колене, като че ли носеше голяма тежест, макар да държеше само дълъг жезъл от полирано дърво, на който от време на време се подпираше. Лицето му бе скрито в сянката на спуснатата качулка, но отдолу се подаваше дълга бяла брада.

Когато стигна до върха, той спря и огледа порутените стени на манастира. После вдигна поглед към равнината отвъд езерото. Нищо не помръдваше под ниските облаци. Сякаш някой бе изтребил както човеците, така и зверовете в околностите. Студен повей на вятъра го накара да се загърне в наметалото. Още от времето на великата битка при Камлан тази земя изглеждаше безлюдна и негостоприемна.

Приблужи до манастира и прекрачи прага. Покривът се бе срутил и между прогнилите греди надзърташе сивото небе. Мерлин пъхна сбръчканата си ръка в пазвата си и извади медальон, върху който бе гравирано око. Постави го пред малкия олтар, на който имаше вдлъбнатина с такава форма. Подържа там медальона, после го вдигна и го прибра.

Докато чакаше, той зиморничаво потърка ръце. Извърна се, когато една от вратите в стената се отмести. В помещението пристъпи друга загърната в кафяво наметало фигура. Влезият също беше с качулка и когато я вдигна, се видя покрито с бръчки лице и посребрели коси. Новодошлият се облеци, когато разпозна мъжа при олтара.

— Мирдин!

Старецът се усмихна уморено.

— Отдавна не ме бяха наричали така, Брин. В двора на крал Артур ми казваха Мерлин.

— И аз така чух.

Мерлин се огледа.

— Трябваше да доведат тук Артур.

— Той издъхна точно на това място. — Брин посочи близката стена на манастира.

— А Екскалибур?

— Нито сълза за краля? — Брин скръсти ръце на гърдите си.

— Зная, че е мъртъв — отвърна Мерлин. — Скърбих по него насаме.

— Не ми се вярва.

Мерлин се изправи в цял ръст и въпреки изтощения му вид Брин неволно отстъпи.

— Направих каквото беше необходимо за тази страна и за народа й.

— Но не беше достатъчно — отбеляза Брин.

— По-добре, отколкото да се крия в една стара пещера, пълна с прашни свитъци.

— Така ли? — попита Брин, но не дочака отговора. — Тази страна е по-зле, отколкото беше някога. Мнозина загинаха. Едва не изгубихме Граала, както и меча. Виждам, че вече не се смяташ за един от нас. Така е по-добре. Ти предаде ордена.

— Просто продължих напред, както трябва да направи всеки от нас. — Мерлин пристъпи нетърпеливо. — Нашият орден следи развитието на тази история още от времето на Атлантида. Някога и ние почитахме нашите „богове“. Но когато те започнаха да воюват помежду си, загинаха невинни хора, Атлантида бе потопена, а оцелелите се разпръснаха по света. Много пъти съм разговарял с Артур — той е бил Сянка на едно от тези същества. Знае много за великата истина.

— „Великата истина“?

— Какво знаем ние? — попита Мерлин. — Известно ли ни е откъде са дошли „боговете“? Защо са останали тук?

Ако се съдеше по израза на Брин, той дори не разбираше въпросите, та какво оставаше за техните отговори.

Мерлин въздъхна и реши да смени темата.

— Екскалибур не е само меч. Той върши и други неща. Ще има нови войни. И двете страни го искат. Хора като мен — Мерлин кимна, признавайки ролята си в скорошните събития — ще се опитат да използват Екскалибур като символ. Но той е много повече от символ.

Той има цел, изключително важна цел. Мечът е парче от древна мозайка, при това с ключово значение.

Брин слушаше търпеливо.

— Дойдох тук да поправа стореното — призна Мерлин.

— И как по-точно?

— Екскалибур трябва да бъде скрит по-добре, отколкото сега.

— Но аз не... — заговори Брин, но Мерлин тропна с жезъла по каменния под.

— Чуй ме, Брин. Мечът трябва да бъде скрит. Откакто излезе на бял свят, тези, които наблюдават, знаят къде се намира. Ние... аз... пробудих същества, които беше по-добре да продължат вековния си сън, и те пратиха своите Сенки за меча и Граала. Пазихме ги поколения наред, но това място вече не е безопасно. Сам го знаеш, иначе нямаше да отпратиш Граала надалеч.

— А ти откъде разбра?

— Наблюдателите са невежи хора! Аз също бях невеж, но пътувах надалеч и видях много неща. Чел ли си някой от свитъците, които така ревниво пазиш?

— Само онези, които можах да разчета — възрази Брин.

— А другите? Онези, които са написани със старорунически символи?

— Никой не може да ги прочете.

— Аз мога и го направих.

— И какво казват те? — заинтригувано попита Брин.

— Решението да наблюдаваме, без да се намесваме, е било взето след гласуване на първата среща на Наблюдателите. Гласуването не е било анонимно. Имало е такива, които са смятали, че не бива само да наблюдаваме, но и да предприемаме необходимите действия. Да се борим с боговете за свободата си.

— Но в края на краищата мнозинството е взело друго решение — намеси се Брин. — Такъв е законът на ордена.

Мерлин въздъхна тежко.

— Това решение е взето от хора. Ние също сме хора и можем да го променим.

Брин поклати глава.

— Орденът никога няма да го промени. Нито ще има друго събрание.

— И ти си невеж като другите! — тросна се Мерлин.

— И какво би направил ти с меча? — побърза да смени темата Брин.

— Ще го взема — с ножницата, в която се прибира — и ще го отнеса далеч оттук. Ще го скрия някъде, където никой няма да го намери.

— Не виждам защо трябва да ти вярвам — рече Брин и се обърна към вратата.

— Аз сбърках.

Брин спря. Мерлин продължи.

— Не биваше да се захващаме с тези същества и тяхната междуособна война. Нямаме достатъчно сили.

— Е, и? Такова е кредото на Наблюдателите. Да следят, без да се намесват. Ти го наруши.

— Това също беше грешка — отбеляза Мерлин. — Не бива само да наблюдаваме. Трябва да действаме. Но не както направих аз, като се опитах да подражавам на тези същества, да се съюзя с едната страна срещу другата. Мислех, че Артур... — той поклати глава. — Подмамих се, както е станало някога с първите свещеници. Трябва да се държим настрана. Единственият ни шанс е да ги атакуваме — внезапно, неочаквано, всеки път, когато ни се отдаде възможност.

— Какво общо има това с меча? — попита Брин.

— От него се нуждае всяка от двете страни, за да спечели войната — обясни Мерлин. — А сега те вече знаят, че достъпът до това място е лесен. Ето защо Екскалибур трябва да бъде преместен. Не бива да попада в ръцете нито на Сянката на Аспасия, нито на последователите на Артад, нито на едни други, още по-страшни създания, които искат да го унищожат.

— Древният враг?

Мерлин кимна.

— Мислех, че това е мит, измислен от жреците и свещениците. Както християнския Сатана, който е антипод на техния бог.

— Във всеки мит има и частица истина.

Брин прокара разтреперана ръка през брадата си.

— Казваш, че законът повелява Наблюдателите да не се намесват — продължи Мерлин. — В такъв случай как са попаднали тук Екскалибур и Граалът?

— Донесъл ги е Йосиф Ариматейски от Йерусалим.

— С това не е ли нарушил закона?

Брин кимна неохотно.

— Тогава нека поправа сторената грешка и да ги отнесе оттук. А ти можеш да продължиш да наблюдаваш.

— Екскалибур е в безопасност — произнесе Брин, но не толкова убедено. — Аз зная, че...

Мерлин го прекъсна.

— Те дойдоха тук, за да вземат Ка-огърлицата на Артур, нали?

Брин бавно кимна.

— Да. *Онези, които чакат.*

— Значи знаят за това място. И пак ще се върнат.

— И аз се боя от това — призна Брин.

— Винаги могат да открият меча. Аз обаче знам едно място, откъдето няма да могат да го вземат. Не само те, но и който и да било друг.

— Къде? — попита намръщено Брин.

— На покрива на света.

— И къде е този покрив?

— Това не е твоя грижа — усмихна се Мерлин. — Докато мечът е там, няма от какво да се страхуваш.

— Последвай ме тогава — примирено каза Брин.

Стоунхендж

Стоунхендж беше опустял. Там, където се издигаше сламеното чучело, сега имаше само черна пепел и обгорели кости. Друидите се бяха върнали в хълмовете, подгонени от разбойниците, които сега се скитаха из страната и се прехранваха с грабежи и плячкосване. Така беше от векове и така щеше да продължи. Много нашественици бяха виждали каменните блокове, както и много поклонници. Щяха да ги виждат и в далечното бъдеще.

Небето беше посивяло, валеше слаб дъжд. В центъра на мегалитния комплекс, върху каменната плоча, се появиха очертания на врата. Тя се плъзна встрани и прага прекрачи фигура, загърната в черно наметало. Посрещната от дъжд, жената под наметалото побърза

да вдигне качулката. Приличаше на онази, която бе влязла преди време, само дето бе с петдесет години по-млада. Кожата ѝ сега бе гладка и розова, косата — гарвановочерна.

Беше опитала и се бе провалила. Гуалкмай беше безвъзвратно погубен. След всичките тези години, които прекараха заедно! Тя се наведе обратно към отвора и издърпа носилката със сгърченото старческо тяло върху нея. Вратата се затвори. Жената подмина останките на изгорялото чучело, без дори да ги забележи. Когато стигна до малък хълм в покрайнините на Стоунхендж, се обърна и погледна назад.

Здрачаваше се и дъждът бе спрял. Камъните едва се различаваха през стелещата се мъгла. Чувстваше се самотна, ужасно самотна, като единствения обитател на огромна равнина. Тя се отправи към самотно стърчащ дъб с дълги, разкривени клони. Беше като страж, оставен да бди над цялата околност. Жената заби лопата в подножието на дъба и започна да копае гроб. Отне ѝ цялата нощ да го изкопае достатъчно дълбоко.

Когато първите лъчи на слънцето озариха източния хоризонт, тя излезе от дупката. Наметалото ѝ бе разкаляно, косата ѝ — покрита с пръст, а по нежната кожа на дланите ѝ личаха мехури.

Тя взе на ръце сгърченото тяло на мъжа си и го положи в гроба. Допря ръка в бузата му за известно време, сетне се изправи, бръкна в джоба и извади огърлицата с пресечения медальон. Погледа го известно време, сетне пъкна ръка под наметалото си и извади още една подобна огърлица, която обаче бе съвсем здрава. Наниза счупения медальон на веригата до здравия и закачи веригата на врата си. Сетне сведе поглед към мъжа си и му заговори на техния роден език:

— Десет хиляди години! Обичах те всеки ден от тези безкрайно много години. Ще те помня и обичам и през следващите десет хиляди.

С обляно в сълзи лице Донхад започна да заравя гроба. Привърши след около час, извърна се и пое на юг, където трябваше да изпълни още една, последна задача.

Мерлин вдигна ръка и малката група Наблюдатели спря. Право към тях се спускаше сияещ златист кораб. Неколцина от Наблюдателите извикаха уплашено и се проснаха на земята. Корабът

се приземи на няколко метра пред тях, в горния му край се отвори люк, през който излязоха мъж и жена, както и още едно същество, което очевидно не принадлежеше към човешкия род. Човеците бяха въоръжени с дълги копия и се спуснаха към Наблюдателите, а съществото остана при кораба.

— Идвам да взема Граала — обяви жената, когато се приближи на метър от Мерлин. Тя държеше копието така, че при нужда да може да го използва веднага.

Мерлин се поколеба.

— Ако не ми го дадеш, ще умреш и пак ще го получа. Освен това искам да ми предадеш и меча.

— Не!

Жената наведе копието така, че острието му да опира гърдите на Мерлин.

— Дай ми Граала и Екскалибур!

Някой извика зад гърба на жената. Тя се подвоуми, сетне погледна през рамо. Донхад стоеше върху скакалеца, опряла меч в шията на аирлианеца.

— Мечът ще остане при нас — извика тя. — А вие можете да вземете Граала и да го върнете в Архиварната.

Онези, които чакат не реагираха. Донхад притисна по-силно острието на меча в шията на аирлианеца.

— Прави, каквото ти казва — нареди той на своя език.

— Дай им Граала! — обърна се Донхад към Мерлин.

Магьосникът подаде на жената Граала, все още увит в бялото покривало. Донхад не помръдна от мястото си, докато двамата човеци се изкатериха обратно върху скакалеца. Едва тогава прибра меча, скочи долу и отиде при Мерлин. Скакалецът се издигна и се отправи на юг.

— Ще ме потърсят ли пак? — попита Мерлин.

Донхад изпроводи с поглед отдалечаващия се кораб.

— Възможно е, но не мисля. — Тя се обърна към него. — Направи както ти наредих — отнеси меча на покрива на света.

Гиза

Скакалецът се приближаваше в мрака. Той увисна над върха на Голямата пирамида и аирлианецът слезе с помощта на жената от *Онези, които чакат*. Дватамата се спуснаха в Пътищата на Росту и се отправиха към Архиварната. С помощта на скиптъра аирлианецът отвори залата и върна Граала на мястото му.

По обратния път аирлианецът едва вървеше. Когато излязоха от Голямата пирамида, той рухна, останал без сили. Жената го вдигна на ръце и го отнесе в скакалеца.

Сияещият кораб се издигна и се понесе към сърцето на Африка, но малко по-късно аирлианецът издъхна. Когато пристигнаха в Нгоронгоро, приземиха скакалеца в кратера близо до езерото и там погребяха извънземния заедно със скиптъра. След това се прибраха в базата и се върнаха към онова, което вършеха най-добре — чакането.

535 г.сл.Хр., Еверест

Бяха изминали шест години. От първоначалните шестима Наблюдатели, които придружаваха Мерлин, бяха останали само двама. Сега те бавно издъхваха близо до него.

А до върха оставаше съвсем малко. Бяха стигнали дотук само благодарение на силата на своята вяра, но човешките тела имат предел на възможностите в борбата със студа и недостига на кислород. Сега тримата лежаха върху тясна площадка, сгушени един до друг. Постепенно единият Наблюдател спря да трепери и утихна, сетне и вторият. Мерлин издъхна последен, без да изпуска меча, който бе донесъл тук от другия край на света.

Но дори в мига на сетния му дъх на устните му трептеше усмивка. Най-сетне, поне веднъж в живота, бе успял.

Издание:

ИК „Бард“, 2005

ISBN: 954-585-602-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.